

gió thổi
mùa hè

LÂM ĐỊCH NHÌ

Mục lục

- [Chương 1: Gió Cuốn Đi Mùa Hạ](#)
- [Chương 2: Dịu Dàng Lần Sau Cuối](#)
- [Chương 3: Trời Thu Không Trở Lại \(1\)](#)
- [Chương 4: Trời Thu Không Trở Lại \(2\)](#)
- [Chương 5: Trời Thu Không Trở Lại \(3\)](#)
- [Chương 6: Nghe Nói Tình Yêu Đã Trở Lại \(1\)](#)
- [Chương 7: Nghe Nói Tình Yêu Đã Trở Lại \(2\)](#)
- [Chương 8: Hết Lần này Tới Lần Khác Yêu Em](#)
- [Chương 9: Buông Bỏ Tất Cả Để Bên Em \(1\)](#)
- [Chương 10: Buông Bỏ Tất Cả Để Bên Em \(2\)](#)
- [Chương 11: Buông Bỏ Tất Cả Để Bên Em \(3\)](#)
- [Chương 12: Xinh Đẹp Không Gì Sánh Kịp](#)
- [Chương 13: Bí Mật Không Thể Nói \(1\)](#)
- [Chương 14: Bí Mật Không Thể Nói \(2\)](#)
- [Chương 15: Bí Mật Không Thể Nói \(End\)](#)

GIÓ THỔI MÙA HÈ

Lâm Định Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Gió Cuốn Đi Mùa Hạ

Mưa đầu hạ rả rích đêm ngày, giữa chừng còn có sấm sét, bầu trời u ám như có thể sập xuống bất cứ lúc nào. Tôi ngồi trên xe chờ Mạc Tri Văn.

Mạc Tri Văn là nữ ca sĩ nổi tiếng nhất bấy giờ, các ca khúc trong album mới của cô ấy đều do tôi viết. Các ca khúc này có vẻ được người ta chào đón, TV hay radio mỗi ngày đều phát đi phát lại, lượng album phát hành phá vỡ kỷ lục năm nay. Lát nữa cô ấy đến trước trung tâm thương mại quay MV, cứ kéo tôi đi xem cho bằng được, nói là muốn tôi xem cô ấy đứng trong mưa, hát ca khúc của tôi.

Thật ra sáng tác nhạc chỉ là thú vui của tôi thôi, nghề chính của tôi là DJ radio, tôi làm việc cũng không tệ, có một chút danh tiếng trong nghề. Loại âm nhạc tôi thực sự thích phải là loại nhạc khơi dậy bản năng hoang dã sâu thẳm trong lòng người – nhạc jazz. Nhạc jazz là thể loại âm nhạc bắt nguồn từ cộng đồng người châu Phi, nó vốn chẳng có tiếng tăm gì, vậy mà hôm nay khắp mọi ngõ ngách trên thế giới đều có người nghe và diễn tấu nó. Pha trộn giữa nhạc Blues và Ragtime, tiết tấu rõ ràng, thường thức nhạc jazz có thể kích thích tình cảm con người. Tôi và mấy người bạn cũng thành lập một ban nhạc nhỏ, thỉnh thoảng đi diễn ở quán bar cho vui.

“Chờ lâu rồi phải không?” Mạc Tri Văn đeo kính râm cùng trợ lý lên xe.

“Không sao.” Tôi nói.

“Mới vào hè thôi mà đã nóng như vậy.” Tia nắng nhỏ nhoi chen vào cửa kính, rơi trên khuôn mặt trắng ngần không tì vết của cô. Cách nhau một

ghế ngồi, tôi nhìn cô ấy, cảm thấy thật xa vời.

Xe chậm chậm lăn bánh.

Mạc Tri Văn đang nhắm lời bài hát, trợ lí ngồi bên kiểm tra phục trang của cô ấy, tâm trạng tôi thoáng ngẩn ngơ, lau mồ hôi túa ra trên trán, cảm thấy tiết trời hôm nay thật nóng.

MV được quay ở trung tâm thành phố, đèn flash sáng rực, nhân viên hậu trường dùng một chiếc máy phun lớn tạo cảnh mưa to, xung quanh đứng đông nghịt người, tôi khoanh tay tựa người vào xe nhìn cô ấy.

Cô ấy hát ca khúc của tôi, trong màn mưa trắng xóa.

Điện thoại trong túi quần rung lên, tôi nghe máy, là giọng của Từ Giai.

Từ Giai là giảng viên tiếng Anh của Đại học Kỹ thuật, tôi đã từng dạy một khóa nhạc jazz ở đó.

“Ngôn Mặc phải không?”

“Ừ, Từ Giai, tôi đang trong kì nghỉ.” Tôi nói.

Nhớ trước đây từng có người nói với tôi em thích nhất mùa hè, vì khi mùa hè đến cũng mang theo kì nghỉ dài.

Mùa hè và nghỉ hè, đó là hai từ mà em thích nhất.

Em sợ lạnh nên vô cùng ghét ngày đông tháng giá, lúc nào cũng nói sợ có một ngày em sẽ chết trong mùa đông. Trời thu se lạnh, xuân mát mẻ, duy chỉ có mùa hè đầy nắng gió có thể mặc cho người ta thoải mái vui chơi, em nghiêng đầu, đôi mi dài chớp chớp, vẻ mặt nghiêm túc nói với tôi.

“Ngôn Mặc,” Từ Giai đề thấp giọng, hô hấp có vẻ thận trọng, giọng nói cũng nặng nề hơn: “Liều Liều đã xảy ra chuyện!”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tâm, bỗng nhiên giá lạnh.

“Hè này cậu ấy tham gia đội giáo viên tình nguyện đến vùng núi Tứ Xuyên, bên đó xảy ra động đất, trên đường quay về cậu ấy bị mất tích, nhân viên cứu hộ đang tìm kiếm, đã tìm một ngày một đêm rồi mà vẫn chưa có tin tức gì. Động đất gây sạt lở nghiêm trọng, có lẽ cậu ấy bị vùi trong đó.” Từ Giai vừa nói vừa khóc, có lẽ Liễu Liễu lạnh ít dữ nhiều.

Làm sao có thể? Em là Liễu Liễu, là cô gái tràn đầy sức sống gặp khó không bao giờ lùi bước mà, một trận động đất có là gì đâu chứ?

“Ba mẹ cậu ấy bay đến Thành Đô rồi, bên trường học đang chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất.” Từ Giai nước mắt.

“Tại sao lại nói cho tôi biết? Tôi và cô ấy đã không còn bất cứ quan hệ gì. Bây giờ tôi đang bận việc, tạm biệt!” Tôi run rẩy tắt máy. Nhìn màn hình di động tối mịt, nó chưa từng rung lên phải không?

Tôi ngẩng đầu, nhìn Mạc Tri Văn đang đứng trong ánh đèn rực sáng, cô ấy trang điểm đậm, tóc nhuộm đỏ, mặc một cái váy dài cũng màu đỏ rực, đang cúi đầu dùng khăn lông lau mặt, đối diện với ánh mắt tôi, cô ấy thản nhiên cười, bước lại gần.

“Thấy em đẹp không?” Cô hỏi.

“Rất đẹp.” Tôi nói.

“Lát ghi hình xong chúng ta đến nhà hàng Hàn Quốc, uống sake, ăn thịt nướng.”

“Cô không sợ mập à?” Tôi nhướn mày. Đã muộn như vậy rồi, ăn nhiều thịt nướng không tốt cho tiêu hóa, sẽ tích thành mỡ, đáng người ca sĩ cũng là một phần của bài hát, chỉ sợ là một chút cũng coi như tự hủy hình tượng bản thân.

“Thi thoảng cũng phải đối xử tốt với mình chứ, cần gì phải sống lý trí như vậy? Anh có đi với em không hả?” Cô hờn dỗi nói.

“Được, thích ăn bao nhiêu thì ăn.” Nói xong, lòng chột băng giá, sau đó quận đầu tựa như bệnh tim tái phát, tôi phải cúi gập người đè lên ngực.

“Ngôn Mặc này, anh biết không, thích ăn bao nhiêu thì ăn, thích ngủ bao lâu thì ngủ, đó là hai ước mơ lớn của em đấy.” Đã từng, có người ghé sát vào tai tôi, thì thầm nói những lời này.

Tôi lấy tay dịu dàng vuốt tóc em, cười âu yếm: “Liều Liều, ước mơ của em thật lớn lao.”

“Đúng thế, nhưng có lẽ cả đời cũng không thực hiện được.” Em tình nghịch nháy mắt với tôi.

Tôi không kìm được hôn lên đôi mắt biết nói ấy.

Bất chợt, tim đau quá.

“Sao anh run vậy, anh không sao chứ?” Mặc Tri Văn nắm tay tôi hỏi.

“Tôi không sao!” Tôi gạt tay cô ấy ra: “Cô đi trước đi, tôi vào trong xe hút thuốc.” Tôi mở cửa xe, khó khăn ngồi vào ghế, đóng cửa xe lại, hai tay ôm mặt.

Nước mắt trào mi, theo kẽ tay chảy xuống.

Tôi muốn biết, bị đất đá vùi một ngày một đêm có thể sống được không?

“Ầm ầm...” Bên ngoài vang lên hai tiếng nổ, tôi quay đầu sang chỗ khác.

Để tăng hiệu ứng, đạo diễn đang chỉ đạo nhân viên đốt pháo hoa.

Màn đêm đen kịt bất chợt rực rỡ sắc màu, có mặt trăng teo tí trên cao, bầu trời đầy sao lấp lánh... tôi ngừng thở, ngắm nhìn thật lâu, bật radio trong xe, là bản ‘Ode to Joy’ của Mozart.

Liều Liều từng học đàn dương cầm, vào đêm mừng năm mới em đã đàn cho tôi nghe một lần.

Mái tóc dài buông thả, đôi mắt cong cong, khóe miệng mỉm cười.

Tôi nhắm mắt lại, tim như chìm trong mưa, từng giọt mưa nặng nề rơi xuống, đau đớn như rách da nát thịt, dai dẳng không dứt. Vị tanh ngọt chạm lưỡi, tôi giật mình buông môi dưới cắn chặt.

“Ngôn Mặc, em xong rồi.” Mặc Tri Văn mở cửa xe, hưng phấn nói với tôi.

Cảm giác chết lặng dần tan đi, tôi tựa như sống lại, khẽ gật đầu.

“Vậy chúng ta đi nhà hàng Hàn Quốc nhé, đến chỗ anh hay ăn ấy, mà nói rồi đó, anh không được nói cười với mấy cô phục vụ đâu nha.” Mặc Tri Văn chọc tôi.

“Được.” Tôi nói, lén lau giọt lệ nơi khóe mắt.

Tôi không nuốt lời, suốt cả buổi tối tôi không hề cười, cũng chẳng nói một câu, im lặng uống rượu sake.

Bàn ăn bên cạnh, ánh đèn chập chờn.

Những chuyện sau đó tôi không nhớ rõ lắm, ánh trăng, sao sáng, đèn đường, nhà cửa... hồi ức xưa cũ quay về. Tôi thấy bóng dáng mảnh mai đi về phía tôi, bờ vai gầy, đôi mắt to tròn, tôi vươn tay nhưng bất chợt lại rơi vào bóng đêm mờ ảo, mắt nhòe đi...

Mạc Tri Văn kể lại, đêm đó tôi vẫn luôn đau đớn gọi tên “Liều Liều, Liều Liều...”

GIÓ THỔI MÙA HÈ

Lâm Định Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Dịu Dàng Lần Sau Cuối

Uống quá nhiều rượu nên đến nửa đêm khát khô họng tỉnh dậy, căn phòng tối mịt, tôi xoa trán đau nhức lợ mọ xuống giường, tới cạnh bàn rót một ly nước lạnh, uống vào bụng mới đỡ nóng hơn một chút.

Chợt không thấy buồn ngủ nữa, tôi đi lên sân thượng.

Sân thượng không lớn, có một chiếc xích đu làm từ cây liễu chiếm hơn nửa ban công. Cạnh xích đu là một giá sách cũng bằng liễu, để nhiều sách thơ bằng tiếng Anh, còn có mấy cuốn thơ cổ, trên giá sách có một cái giỏ đan bằng cành liễu nhỏ, trước đây chuyên để đồ ăn vặt, còn giờ bên trong trống rỗng, phủ một tầng bụi.

Những thứ này đều là tác phẩm của Liễu Liễu, em làm những đồ vật bằng cây liễu rất đẹp, không biết có phải vì liên quan đến tên của em không nữa.

Nhớ ngày đó em mang chiếc xích đu này tới, hai mắt tôi tròn tròn.

“Ngôn Mặc, đọc sách là một chuyện hạnh phúc, nếu có thể ngồi trên một chiếc xích đu thoải mái thì sẽ càng hạnh phúc hơn, tại sao lại không thử chứ?” Em nói đầy triết lí.

Đối diện với đôi mắt trong suốt ấy, từ đầu đến cuối tôi không thể phản bác được gì, đành giơ tay đầu hàng.

Chỉ cần em đến chỗ tôi thì luôn làm tổ trên sân thượng, tay cầm quyển sách, vừa ăn đồ ăn vặt vừa lật sách, nhìn em thoải mái như vậy, tôi nhường

cả sân thượng cho em cũng vui lòng.

Nhưng nơi đây, đã hơn nửa năm qua Liễu Liễu không đặt chân tới.

Màn đêm đen kịt, ánh sao càng sáng.

Chẳng hay trời đêm ở Tứ Xuyên có nhiều sao như vậy không.

Tôi ngồi lên xích đu đung đưa, hai chân cách mặt đất, cả người tựa như chiếc lá, chợt thấy mình nhỏ bé, cảm giác như sẽ bị cuốn đi bất cứ lúc nào.

Điều Liễu Liễu muốn là cảm giác tự do bay lượn ư?

Lần cuối cùng nhìn thấy Liễu Liễu, là sau khi em mới khỏi bệnh sỏi.

Một người lớn như vậy lại giống đứa trẻ bị sỏi. Mặt, cổ và tay chân nổi đầy mẩn đỏ, bệnh truyền nhiễm nên em không thể đi làm, đành ở một mình trong phòng trọ. Tôi gọi điện nói muốn đến thăm em nhưng em không chịu, giọng nói yếu ớt, bảo tôi chưa bị sỏi bao giờ nên không thể đến được.

Tôi nhịn ba ngày cuối cùng vẫn không yên lòng, chạy đến thăm em. Em nằm trên giường yếu ớt đáng thương, trán nóng hổi, đang phát sốt, tôi vuốt ve gương mặt em đầy yêu thương.

“Mệt lắm phải không?” Tôi hỏi.

Em cong môi, gật đầu.

Tôi nấu mì cho em, ngồi bên giường đến tận nửa đêm, em nằm ngay bên cạnh chỉ cần với tay là có thể chạm tới, tôi cũng thấy yên lòng. Đến lúc rời đi em đã mơ màng ngủ, khi đóng cửa, tôi loáng thoáng nghe một câu: “Ngôn Mặc, đừng tốt với em như thế.”

“Gì cơ?” Tôi lắc đầu, cứ tưởng mình bị ảo giác.

Căn phòng tĩnh lặng.

Đúng là tôi đã nghe lầm.

Mấy ngày sau em đã khỏi bệnh hoàn toàn. Bị cách li lâu như thế em buồn chán vô cùng, hò hét muốn đi ăn. Khi tôi biết thì em đã đứng dưới nhà chờ tôi rồi.

Tóc tùy ý kẹp lên, áo lông trắng rộng thùng thình cùng quần jean rách, mảnh mai gầy yếu nhưng vẫn thanh khiết như thế, hai mắt lém lỉnh.

“Muốn ăn gì?” Nhìn em giận dữ đứng trước mặt tôi, chẳng hiểu sao tôi lại thấy thoải mái.

Em khẽ thở dài: “Bác sĩ bảo em còn phải kiêng ăn mấy ngày nữa.”

“Vậy đi Blue fantasy đi!”

Blue fantasy là một tiệm cà phê gia đình, cà phê ở đây rất đặc biệt, mỗi cốc cà phê đều giống một tác phẩm nghệ thuật, tôi và Liễu Liễu từng đến đây mấy lần. Liễu Liễu khó ngủ, buổi tối không dám uống cà phê mà chỉ uống trà sữa, còn tôi thích uống một ly Jamaica Blue Mountain. Trong tiệm cũng có bán đồ ăn nhẹ, Liễu Liễu rất thích ăn.

Chúng tôi đến sớm, trong tiệm mới có vài người khách. Chúng tôi chọn vị trí gần cửa sổ, nhân viên đi tới giới thiệu món ăn đặc sắc hôm nay.

Tôi gọi cơm hải sản, còn Liễu Liễu chỉ có thể gọi cơm rau. Cơm mang lên, Liễu Liễu nuốt nước miếng nhìn tô sò trong đĩa của tôi, tôi buồn cười, gõ gõ vào đĩa của em, hứa sau mấy ngày nữa sẽ dẫn em đến quán hải sản chính hiệu ăn cơm, cho em ăn thỏa thích thì thôi.

Em bĩu môi, vùi đầu vào đĩa cơm.

“Nghe đi, là bản [Cái chết của thiên nga]” Liễu Liễu chột ngẩng đầu.

Tiệm cà phê chậm chậm vang lên tiếng violon buồn bã, một lát sau là tiếng dương cầm thay thế.

[Cái chết của thiên nga] là chương thứ 13 trong tổ khúc [Ngày hội của muông thú] của Saint-Saens người Pháp, được coi là tác phẩm tiêu biểu của Saint-Saens, và cũng là bản nhạc Liễu Liễu thích nhất.

Chúng tôi bỏ đĩa xuống, im lặng nghe.

“Ngôn Mặc, nghe nói Saint-Saens viết bản nhạc này khi vừa mất hai người con trai. Anh nói xem tại sao ông ấy có thể viết về cái chết đẹp như thế chứ?” Liễu Liễu nghiêng đầu hỏi tôi.

“Có lẽ ông ấy cho rằng bước chân lên thiên đường luôn nhẹ nhàng bình thản, linh hồn bình an, thăng hoa, sinh mệnh lúc ấy sẽ tỏa sáng.” Tôi chẳng biết giải thích thế nào, tư tưởng của nghệ sĩ và người bình thường luôn khác xa nhau.

“Nếu cái chết đẹp như thế, thì biệt ly chẳng cần phải đau thương làm gì, có đúng không?”

Đêm nay Liễu Liễu có gì đó khác lạ, tôi nhìn khuôn mặt em vẫn còn vết mờ mà nốt sởi để lại, thuận miệng nói: “Đương nhiên, cũng không phải sinh ly tử biệt, không cần phải đau thương làm gì, hợp tan là chuyện thường tình cũng giống như mặt trăng khi tròn khi khuyết, dù sao cũng phải sống tiếp.”

“Anh nghĩ như vậy là được rồi.” Liễu Liễu nói thầm, lại vùi đầu vào đĩa cơm.

Ăn xong tôi uống cà phê còn Liễu Liễu uống trà sữa, em nói muốn đi chợ dạo một vòng, mua đôi giày thể thao để đi một chút.

Liều Liều cao ngang tầm với mấy cô gái khác, nhưng em lúc nào cũng thích mang giày cao gót, nói nhìn như vậy có sức sống hơn, nhưng thật ra là em thích ăn diện, Liều Liều mang giày cao gót trông nhẹ nhàng phiêu dạt hơn.

Tôi nói đùa với em, rằng em mang giày cao gót thì cao bằng tôi rồi, như thế hôn em không phải cúi đầu nữa.

Em đỏ mặt nháy mắt mấy cái, như vậy không tốt à, đỡ mất công hơn.

Tôi cười ôm em vào lòng.

“Sao tự nhiên lại muốn mua giày thể thao?” Tôi nắm tay em đi trên đường.

“Em phải hoạt động nhiều hơn, rèn luyện thân thể, bị bệnh thật đau khổ.” Ánh mắt em lướt qua từng gian tủ kính.

Chúng tôi đi rất lâu, cuối cùng chọn một đôi giày vải kaki, rất hợp với đôi chân dài của em, cảm giác tươi trẻ.

Dưới ánh trăng, tôi đưa Liều Liều về nhà. Chúng tôi dừng lại dưới lầu, trong bóng đêm mờ ảo, em mỉm cười nhìn tôi, tôi ôm em vào lòng.

“Ngôn Mặc, tạm biệt nhé!” Em ngẩng đầu, hàm răng xinh xắn khẽ cắn lên môi tôi.

Hành động thân mật nhất của Liều Liều với tôi là ngậm môi tôi, khẽ cắn, làm toàn thân tôi tê dại, ngọt ngào đắm say. Có khi em sẽ cắn cổ tôi, tôi cười nói sao em giống quỷ hút máu vậy.

“Em chính là cô gái từng thích anh 400 năm trước đó, để trẻ mãi không già, để không quên anh đi, để tìm được anh thì em đành phải biến mình thành quỷ hút máu. Sao, có sợ không?” Liều Liều nói.

Tôi biết những điều em nói là tình tiết trong một bộ phim Hollywood, thế nhưng nghe em nói vậy tôi vẫn yêu.

“Không sợ, cần đi, cần rồi anh cũng biến thành quỷ hút máu, cùng ta có thể bên nhau ngàn năm vạn năm rồi.” Tôi dịu dàng nhìn em.

Liều Liều phát tay với tôi một cái, đi lên lầu.

Phòng trọ của em sáng đèn.

Tôi mỉm cười rời đi.

Không chờ đến ngàn năm vạn năm, chỉ ba ngày sau đó tôi đã không tìm được Liều Liều.

Người không có ở nhà, không ở trường, điện thoại cũng không liên lạc được, em dùng mọi cách chặn tôi khỏi cuộc sống của em. Sau đó tôi tìm mọi cách hỏi thăm mới biết em tham gia một chương trình dạy học của thành phố đi đến vùng núi Tứ Xuyên, thời gian là hai năm.

Đây là biệt ly chẳng cần phải đau thương mà em nói ư?

Khi người ta hạnh phúc luôn lo sợ bị mất đi. Tôi vẫn lo sợ Liều Liều sẽ rời xa tôi, không ngờ ngày này lại đến thật.

Tôi không biết tại sao em lại có thể không nói một câu đã bỏ đi như thế.

Tôi không đáng để em tôn trọng như vậy ư?

Tôi rất giận, cũng mệt mỏi vô cùng, nhưng vẫn không thể kìm lòng nhớ tới em. Làm việc từ sáng đến tối mịt, dường như không nghĩ tới em nữa, nhưng đến khi một mình cô độc, tôi biết tôi hoàn toàn thất bại. Sao tôi lại không nghĩ đến em chứ? Em đã trở thành cuộc sống của tôi, nghĩ đến ngày em bỏ đi không từ mà biệt, ngực lại đau như bị dao cắt.

Một đêm không ngủ, đau khổ vì nhớ em, vùi đầu vào gối.

Nhưng tôi chẳng thể làm gì khác ngoài chờ đợi.

Tôi không có quyền lựa chọn, đành để người ta dắt mũi.

Ngày thứ 10 Liễu Liễu đi, tôi nhận được một bức thư chuyển phát nhanh, bên trong viết.

“Ngôn Mặc: Tha lỗi cho em đi mà không từ biệt, vì khi đứng trước mặt anh em không có can đảm nói câu ‘tạm biệt’. Em cứ nghĩ mình rất dũng cảm, nhưng khi mọi chuyện xảy đến với em, em mới biết mình yếu đuối nhường nào. Chúng ta từng nói cái chết rất đẹp, biệt ly cũng chẳng cần đau thương. Nhưng mà, thực tế phũ phàng lắm, sao lại không đau lòng được chứ?”

“Ngôn Mặc, nếu không thể yêu anh hết lòng, thì em đành phải quên anh đi thôi. Chỉ khi quên hết những ký ức về anh, thì em mới có thể bắt đầu một cuộc sống mới. Thành phố này mang theo bóng dáng anh khiến em không thể quên được, tựa như không khí đều mang hơi thở của anh, vì thế em đành phải đi.”

“Từ nay về sau, em sẽ chẳng là gì trong cuộc đời anh nữa, chỉ mong có thể nghe giọng nói và những ca khúc của anh qua sóng radio, đừng tìm em, cũng đừng hỏi thăm tin tức gì về em nữa, hãy quên em đi. Mong anh hạnh phúc. Liễu Liễu.”

Tôi tôn trọng nguyện vọng của Liễu Liễu, không tìm em, cũng không hỏi thăm tin tức về em, cố gắng quên em đi.

Nửa năm trôi qua rồi, tại sao em lại đột ngột cùng cách này chứng tỏ em đã hoàn thành mục đích – quên tôi đi?

Đời người tựa như vở kịch hoang đường, có nhiều kiểu chia tay, mà Liễu Liễu chọn cách không từ mà biệt; có nhiều cách để quên đi, mà Liễu Liễu lại chọn cách đoạn tuyệt hồng trần.

Tôi đứng dậy khỏi xích đu, ôm vào lòng cuốn sách dường như còn mang theo hơi ấm của Liễu Liễu, giống như lần đầu ôm bóng dáng run rẩy của Liễu Liễu vào lòng.

Bầu trời sâu thẳm chợt có sao rơi lướt qua, tôi nhìn thật lâu, phảng phất như thấy chuyện cũ của tôi và Liễu Liễu, ký ức chẳng thể phai mờ tựa như vừa mới hôm qua.

GIÓ THỔI MÙA HÈ

Lâm Định Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Trời Thu Không Trở Lại (1)

Tôi không phải là dạng người chín chắn, thời trẻ bồng bột rất nhiều, mà khi ấy cứ gọi là có cá tính. Bản thân tôi là người rất cố chấp, không quan tâm đến ai hết, chỉ thích làm việc của mình.

Tôi đã làm qua rất nhiều việc, cuối cùng xác định chỉ có làm việc liên quan tới âm nhạc mới khiến tôi vui vẻ thoải mái cả đời.

Tốt nghiệp cấp hai xong, tôi chẳng còn duyên với trường học nữa.

Tất cả những gì tôi có lúc đó, đều là trải nghiệm trên trường đời cộng thêm chút kinh nghiệm bản thân tích góp.

Vì thế khi tôi nhận được điện thoại của trường Đại học Kỹ thuật mời tôi đến giảng dạy, nói thật, tôi rất bất ngờ.

Ở thành phố này có không ít trường đại học, Đại học Kỹ thuật là trường nổi bật trong số đó, vì nó đào tạo đa ngành nghề, đây là một lí do vô cùng hấp dẫn. Suốt bao năm thi tuyển đại học đến giờ, cánh cửa trường Kỹ thuật lúc nào cũng cao vời vợi.

Đại học Kỹ thuật có mấy sinh viên thích nhạc jazz, thành lập một ban nhạc, qua mấy năm cũng có chút danh tiếng, thu hút không ít fan hâm mộ, đẩy lên phong trào học nhạc jazz trong trường, khiến nhà trường chú ý.

Nhà trường suy đi tính lại, cuối cùng thuận theo đông đảo ý kiến sinh viên, thành lập một lớp bồi dưỡng nhạc jazz, lựa đi chọn lại, cuối cùng tìm được tôi.

Thế là tôi bước vào cổng trường Đại học Kỹ thuật, thành giáo viên thỉnh giảng, trường học thậm chí cũng cho tôi hưởng đãi ngộ giống như các giảng viên khác.

Các khóa học đều xếp buổi chiều vì suy nghĩ cho thời gian làm việc của tôi là buổi tối, một tuần có ba tiết, không nặng nhọc gì. Trước khi nhập học tôi cũng hơi khẩn trương, làm công tác chuẩn bị rất nhiều, cũng may nhạc jazz là thể loại tôi yêu thích, tôi đã dày công nghiên cứu về nó, nên trong lòng cũng yên tâm.

Phòng học nằm ở hội trường lớn, phòng rất rộng, hiệu ứng âm thanh rất tốt. Lần đầu tiên tôi đến cũng hoảng sợ, hội trường không còn chỗ trống, ngay cả ngoài hành lang, cửa sổ đều kín người, không chỉ sinh viên mà còn có thầy cô giáo nữa.

Đây là nguồn động viên lớn lao cho tôi, mọi người đều nhận xét là tôi giảng rất nhiệt tình, sinh động như thật.

Đến ngày học thứ hai, tôi mang theo đĩa CD nhạc jazz, chọn tác phẩm tiêu biểu, vừa nghe vừa giảng giải, như thế sẽ dễ hiểu hơn.

Sau này tôi mời dàn nhạc của trường tham gia, diễn tấu trong hội trường.

Sinh viên đến nghe giảng ngày càng nhiều, trường học phải chuyển hết ghế trong sảnh đi.

Khóa học của tôi cuối cùng cũng thành công.

Dần dà tôi thân thiết với sinh viên hơn, cũng làm quen với nhiều giảng viên trong trường. Trong ban cơ sở của trường có một giảng viên tiếng Anh tên là Từ Giai, buổi học nào cô ấy cũng tham dự, ánh mắt đầy nhiệt tình cùng hành động khoa trương của cô ấy khiến tôi không thể tưởng tượng nổi cô ấy là giảng viên đại học.

Kết thúc buổi học, đôi khi cô ấy sẽ mời tôi đến nhà ăn trong trường ăn chút gì đó, hoặc đi dạo trong trường, nói vài ba chuyện linh tinh. Có một cái tên thường hay xuất hiện trong câu nói của cô ấy.

Đó là Liễu Liễu.

Từ Giai là một cô gái nói nhiều, con người cô ấy vừa mang nét trẻ con lại vừa có vẻ chín chắn trưởng thành, đối xử với ai cũng vậy.

Cô ấy nói mình vừa mới thất tình, tâm trạng không tốt.

Tôi nhìn đôi mắt rực sáng, gò má ửng hồng cùng trang phục xinh đẹp của cô ấy, nói thật, tôi thật sự không nhận ra.

Một buổi chiều tháng 10 sau kì nghỉ dài hạn, tôi theo thường lệ đến trường Đại học Kỹ thuật.

Thời tiết đã dần chuyển lạnh, trên đường trải đầy lá rụng, trên sân các nam sinh mồ hôi như tắm đang đá bóng, các nữ sinh đứng ngoài cổ vũ.

Tôi mỉm cười chăm chú nhìn khung cảnh ấy, có câu nói trường học như tháp ngà.

Ở trong tòa tháp đó, tâm cũng tự nhiên trong sạch.

Trước rừng cây có một cây thủy sam cao chót vót, dọc theo cây này chia làm hai đường lớn.

Tôi đi ngang qua cây thủy sam, chợt thấy có mấy nhóm học sinh đang chụm đầu vào đồ vật hình tam giác màu vàng trông giống camera, không biết đang làm gì nữa. Sau lưng bọn họ là một cô gái cao gầy mặc váy liền áo màu xanh nhạt, trong tay cô ấy cầm một cái mũ sa, tôi không kìm được liếc cô một cái, phát hiện cô ấy có đôi mắt rất to.

Mà lúc này đôi mắt ấy cũng đang nhìn tôi, “Bình thường thôi!” Tôi nghe cô ấy thì thầm một tiếng, giọng nói có vẻ nghiền ngẫm.

Tôi giật mình, đứng đơ tại chỗ, không biết câu này của cô ám chỉ cây guitar bass sau lưng tôi hay bản thân tôi nữa.

Cô ấy nháy mắt với tôi mấy cái.

Tôi lúng túng há miệng, thốt lên câu: “Cô cần giúp gì không?”

‘Can I help you?’ Nói chuyện với một người xa lạ bằng tiếng Anh, thì có nghĩa là thật sự không có ý định giúp đỡ, nhưng tôi không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại thốt ra câu đó, có lẽ vì đôi mắt to kia trong suốt tựa hồ nước, khiến người ta không có chỗ nào che giấu được.

Đôi mắt cô dao động, khuôn mặt nhỏ nhắn bừng sáng: “Xin hỏi đường đến thư viện thế nào?”

Tôi bối rối đứng đơ ra, mặc dù đã đi dạy hơn một tháng, nhưng tôi vẫn chưa quen đường đi lối lại trong trường.

Đám sinh viên chụm đầu vào đồ vật hình tam giác bật cười, có một người dùng khẩu hình miệng ra hiệu cho tôi, mắt liếc về tòa nhà phía sau cây thủy sam, tôi nghiêng đầu nhìn, đập vào mắt là hai chữ in to bằng cái dấu ‘Thư viện’.

Chẳng còn là thiếu niên ngây ngô nữa, ở ngoài xã hội cũng luyện được chút công phu lạnh lùng, nhưng giờ phút này tôi chỉ biết đỏ mặt xấu hổ.

Cô ấy nhin cười đến run người.

“Cô... mọi người đang chụp ảnh à?” Tôi chuyển chủ đề.

“Hả?” Cô ấy nhú mày rồi chợt bật cười, đôi mắt cong cong: “Đúng rồi, anh có muốn chụp một tấm không?”

Mọi người đồng loạt cười ầm lên.

Tôi thảm hại bước đi, đến cam đảm nhìn cô thêm một tí cũng chẳng có.

Trước khi vào học tôi hỏi sinh viên ngồi đầu, là cái đồ vật hình tam giác màu vàng mà mấy người trong trường chụm đầu nhìn là cái gì. Sinh viên đó trả lời là máy kính vĩ, dụng cụ của những người vẽ bản đồ địa hình dùng để đo các góc chiều ngang và chiều thẳng đứng. Trong trường kỹ thuật, ‘trắc lượng học’ là môn cơ sở quan trọng bắt buộc phải học, gồm hai phần lý thuyết và thực hành.

Tôi nhún vai tự giễu, những lời sinh viên nói tôi không hiểu toàn bộ, nhưng cũng ngộ ra một chút, là hôm nay tôi đã gặp lớp thực hành môn ‘trắc lượng học’.

Còn nữ sinh ranh mãnh kia dám đùa giỡn tôi hai lần, tôi chẳng còn gì để nói.

Sau đó mỗi lần đi ngang qua cây thủy sam, tôi đều bất giác dừng chân lại. Có khi tôi sẽ thấy lớp thực hành môn trắc lượng học, nhưng chẳng còn bắt gặp nữ sinh kia nữa.

Trên lớp tôi cũng từng cẩn thận nhìn xem, có lẽ cô ấy không có hứng thú với nhạc jazz, vì tôi chưa bao giờ thấy cô đến lớp.

Nhưng tôi lại có hứng thú với môn ‘trắc lượng học’, khi Từ Giai vô tình nhắc đến. Từ Giai nói trắc lượng học là môn bắt buộc, giảng viên dạy môn này cũng yêu cầu rất cao, giảng viên phải có công trình thực tế và trình độ học vấn, còn phải đưa ra chương trình học khác nhau cho từng dự án nữa.

Tôi hỏi học môn này có phải vất vả lắm không.

Từ Giai gật đầu, nói trong trường Kỹ thuật, môn ‘trắc lượng học’, ‘bản đồ học’ và ba môn cơ khí là những môn khiến sinh viên đau đầu nhất.

Sau đó mấy tuần, trường Đại học Kỹ thuật kỷ niệm 50 năm thành lập trường, trong hội trường có biểu diễn văn nghệ, Từ Giai nói cô ấy tham gia tiết mục hợp xướng nữ, bảo tôi đi xem. Tôi đổi ngày làm cho đồng nghiệp, chiều dạy xong ở lại trường luôn.

Các tiết mục văn nghệ đều được nhà trường tập luyện kỹ càng từ trước, tiết mục hòa nhạc của trường là do tôi hướng dẫn, nếu có tiêu chuẩn nhất định thì đó là cảnh đẹp ý vui. Hợp xướng là tiết mục gần cuối, có cả sinh viên và giáo viên, đội hình rất lớn, ai cũng mặc váy dài, trang điểm đậm, dưới ánh đèn rực sáng trông cũng giống phong thái ngôi sao, nhìn ai cũng giống ai, tôi không tìm thấy Từ Giai đứng đâu cả.

Người chỉ huy bước lên đài, nhìn xuống khán giả cúi người chào.

Khi cô ấy mỉm cười ngẩng đầu lên, đầu tôi nổ ầm một tiếng, cô ấy chính là nữ sinh thực hành môn trắc lượng.

Đêm nay cô ấy mặc bộ âu phục màu xanh biếc tràn trề sức sống, lúc giơ hai tay lên trông vô cùng đẹp mắt.

Tôi không nghe thấy đội hợp xướng hát gì, ánh mắt của tôi đắm chìm trong đôi tay chỉ huy của cô ấy, trái tim cũng tan chảy theo.

Hợp xướng kết thúc, toàn hội trường vỗ tay nhiệt liệt.

Các giảng viên trong trường đặt tiệc liên hoan, tôi ngồi ở góc khuất, Từ Giai chạy đến ngồi cạnh tôi: “Ngôn Mặc, tiết mục của bọn tôi thế nào?”

“Hay, hát có tốt chất chuyên nghiệp.” Tôi chợt dạ uống một hớp trà.

“Òa, được chuyên gia như anh nói vậy, xem ra bọn tôi hát cũng được nhỉ, anh có thấy tôi không? Tôi đứng chính giữa sân khấu đó, nhìn qua là thấy liền.”

“Ừ, có thấy, rất đẹp.” Tôi lơ đãng nhìn xung quanh, thấy mấy giảng viên quen thuộc, gật đầu chào hỏi.

“Cảm ơn.” Từ Giai vuốt tóc xấu hổ.

Tôi cúi đầu ăn, làm như vô tình hỏi: “Sinh viên tham gia biểu diễn có đi ăn ở đây không?”

“Không, bọn họ ăn ở chỗ khác, đêm nay cũng có ăn khuya miễn phí đó.” Từ Giai chợt đứng dậy, vẫy tay với một cô gái: “Liều Liều, ở đây, ở đây!”

“Nghe rồi, đừng có hét to như thế.” Có tiếng cười khẽ vang lên, một bóng dáng xanh biếc ngồi xuống đối diện tôi.

“Giới thiệu một chút, đây là đồng nghiệp của tôi, Liều Liều, dạy môn ‘trắc lượng học’, cậu ấy vừa mới dẫn sinh viên đi thực tập bên ngoài nên không ở trường, còn đây là thầy dạy nhạc jazz nhà trường mời tới, Ngôn Mặc.” Từ Giai nói liền thoảng.

Tôi ngẩng đầu lên, chào đón tôi là đôi mắt to đầy trêu người.

“À, hóa ra đây là thầy Ngôn, nghe danh đã lâu, hạnh ngộ hạnh ngộ!” Cô ấy nhìn tôi khẽ mỉm cười.

GIÓ THỔI MÙA HÈ

Lâm Dịch Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Trời Thu Không Trở Lại (2)

Tôi ngượng ngùng gật đầu với cô ấy, nụ cười có chút gượng gạo.

Tôi tự nhận mình không phải là người vụng về, nhưng ở trước mặt cô gái tên Liễu Liễu này, luôn luôn không có cách nào đáp trả, bị cô ấy đánh bại thảm hại nhiều lần.

Cũng may là không có ai biết chuyện giữa tôi và cô ấy, tôi cố gắng đem toàn bộ lực chú ý đặt vào đồ uống trước mặt.

Dù bận nhưng Liễu Liễu vẫn ung dung ăn soup trong chén, bên cạnh là một thầy giáo đã thân thiết, chẳng biết nói gì, hai người cười thành một đoàn.

“Ngôn Mặc, thật ra Liễu Liễu cũng được coi như một người có nửa phần âm nhạc, cậu ấy luyện đàn dương cầm hơn mười năm, cũng từng học sáng tác nhạc. Anh xem cô ấy là nhạc trưởng của đội hợp xướng, cũng giỏi đúng không!” Từ Giai thân thiết ôm cánh tay tôi.

Tôi hơi bất ngờ.

Còn trẻ như vậy đã là giảng viên môn Trắc lượng học, chỉ thế cũng đủ khiến người ta phải tặc lưỡi. Mà khoa học tự nhiên và đàn dương cầm, dường như đây là hai lĩnh vực không hề liên quan đến nhau, tôi không có cách nào liên hệ được.

“Ừ, rất có tiêu chuẩn chuyên nghiệp.” Tôi đánh giá như thế.

Khi đang nói chuyện Liễu Liễu đưa mắt nhìn tôi, xoa xoa má, vẽ mặt vô cùng xem thường, rõ ràng coi tôi là người nằm ngoài cuộc nói chuyện vui vẻ của cô ấy.

Tôi đẩy đồ uống trước mặt ra, tâm trạng đột nhiên không tốt.

“Thầy Ngôn, nghe nói nghề của thầy là DJ radio, vậy rốt cuộc làm DJ là làm cái gì?” Một giảng viên ngồi bên kế bên xoay người qua hỏi.

Tôi mím môi bối rối, DJ là một từ rất rộng lại chung chung, một hai câu khó có thể giải thích rõ ràng được, rất nhiều người hiểu đơn giản là chơi nhạc, thật ra không chỉ đơn giản như vậy.

“Radio DJ là một người đa tài, không chỉ có giọng nói đặc biệt, mà còn phải có văn chương rất tốt và phải rèn luyện âm nhạc hàng ngày, đối với âm nhạc phải có cách hiểu, cách nhìn nhận đặc biệt của riêng cá nhân mình. Bọn họ kiến thức rộng, và cũng giỏi trong việc kết nối mọi người. Nếu như xem âm nhạc là một vị thuốc tốt, thì DJ cũng chính là bác sĩ trong âm nhạc.”

Trong lúc mọi người đang trò chuyện hăng say, Liễu Liễu đột nhiên đứng lên.

“Yêu cầu cao đến vậy à, người có hiểu biết một chút về âm nhạc cũng không thể làm được sao?” Giảng viên đưa ra câu hỏi nhìn tôi với ánh mắt kính nể, “Thầy Ngôn, có phải thầy rất uyên thâm về nhạc jazz không?”

Tôi cười cười, “So với những thể loại nhạc khác thì nhạc jazz có rất nhiều điểm độc đáo, có thể ngẫu hứng diễn tấu hoặc biểu diễn, sử dụng nốt Blues, tiết tấu phức tạp, có hợp âm nhạc jazz độc đáo, đặc biệt trong sử dụng âm sắc. Cá nhân tôi thích thể loại âm nhạc này, thế nhưng nói là hiểu biết uyên thâm, thì chưa đạt được.”

“Đừng khiêm tốn mà.” Từ Giai nói, “Nếu anh không học cao hiểu rộng thì trường học đã không mời anh đến giảng dạy rồi.”

“Nhạc jazz có rất nhiều loại, có blues, classic, ODJB, dixieland, Big Band... Có thể thông thạo một loại trong đó cũng rất khó rồi, thầy Ngôn, anh nói có đúng hay không?” Liễu Liễu nghiêng đầu nhìn tôi, trong mắt lóe lên một tia sáng, tôi thấy nhưng không hiểu.

“Ừ, đây là một thể loại âm nhạc bác đại tinh thâm, không ai dám khoe khoang là mình thành thạo hết các loại.” Tôi gật đầu, không dám kéo dài đề tài này, miễn cho bản thân lộ vẻ thiếu hiểu biết.

“Được rồi, được rồi, chúng ta đừng nói những chuyện chúng ta nghe không hiểu nữa.” Từ Giai chen vào, có phần nóng nảy, “Chúng ta ăn xong rồi đi khiêu vũ có được không? Vũ hội đêm nay được phép chơi đến sáng mà.”

“Mình còn có việc.” Liễu Liễu từ chối, nuốt đồ ăn trong miệng xuống, móc khăn tay ra lau miệng, cầm lấy túi, đứng lên, xoay người đi.

Hai bên trái phải có mấy giảng viên đồng ý với đề nghị của Từ Giai.

“Tôi... Còn phải gửi điện trả lời đài người ta về tình hình thay mặt các ban.” Tôi nói với Từ Giai.

“Thật mất hứng.” Từ Giai lầu bầu, u oán trừng mắt nhìn tôi.

Tôi giả vờ như không thấy, nói lời tạm biệt với cô nàng.

Trước mặt là đường Lâm Ấm, bóng Liễu Liễu dưới đèn đường khi thì dài ra, khi thì ngắn lại, tôi chạy nhanh vài bước, đuổi kịp cô.

“Này!” Tôi thật sự không am hiểu cách bắt chuyện với người khác.

Cô ấy quay đầu thấy người gọi là tôi, cười cười, “Sao không ở lại chơi với Từ Giai?”

Tôi sững sờ, hơn nửa ngày mới hiểu ra, “Tôi... Với cô ấy không phải...”

“Không phải là người thân? Không phải là bạn bè? Hay không phải là người yêu?” Liễu Liễu hỏi.

Tôi giận mà vẫn cười, “Sai, bây giờ đều không phải.”

“Tương lai sẽ đúng thôi.”

“Tương lai cũng sẽ không đúng. Cô rất thích nhạc jazz à?” Tôi nhanh chóng đổi đề tài.

Liễu Liễu nhún nhún vai, thành thật: “Không, một chút cũng không thích.”

“Vậy lúc này cô...”

“À, anh nói đến chuyện tôi xen vào ấy hả, đó là vì tôi không muốn anh nói sai giống như bảo máy kinh vĩ là cameras vậy.” Cô dương dương đắc ý nháy mắt với tôi mấy cái, phất tay một cái, nghênh ngang bỏ đi.

Tôi giống như con gà gổ, ngây ngốc đứng ở tại chỗ.

Có người nói chương trình phát thanh là một người già đi lại tập thể, ở thời đại truyền thông ngày càng phát triển như hiện nay, cái nghề này đã như mặt trời xế chiều, gần rời khỏi lịch sử sân khấu. Tuy nói như vậy, nhưng rất nhiều hiệu quả của phát thanh, truyền thông không có cách nào thay thế được.

Buổi tối, lặng lẽ dựa vào cửa sổ nghe một bài ca xưa, nghe DJ kể về nguồn gốc của bài hát, rằng ca khúc này liên quan đến câu chuyện cũ, đó cũng là một loại hưởng thụ đặc biệt. Đối với rất nhiều tài xế, radio lại giống một người bạn đồng hành cùng bọn họ, giống như chicken soup for the soul – hạt giống tâm hồn vậy.

Nhưng có mấy người chịu được nỗi cô đơn, bằng lòng ngồi ở hậu đài, làm một công việc không được xuất hiện trước mặt mọi người? Một DJ giỏi thường cần mấy năm kinh nghiệm, nhưng nếu DJ tuổi còn trẻ không kiên trì được, rất nhanh sẽ giữa đường đổi nghề.

Làm DJ cho đài phát thanh bây giờ đang là trào lưu, đài phát thanh quyết định tuyển thêm mấy DJ mới, để tôi phụ trách hướng dẫn.

DJ đòi hỏi một giọng nói êm tai, không yêu cầu cao về ngoại hình. Lần này tổng cộng tuyển dụng được bốn học viên, hai nam hai nữ, trong đó có một cô gái tên là Lưu Lộ, khuôn mặt sáng đẹp, giọng hát cũng rất tốt. Cô nàng rất có tố chất ngôi sao ca nhạc.

Tôi có phần ngạc nhiên khi cô vô cùng thích công việc làm DJ cho đài phát thanh này.

Trong phòng làm việc của tôi có một cây đàn điện và ba cái trống. Khi tâm trạng tốt tôi hay thích tự giam mình trong phòng đánh đàn, khi tâm trạng không tốt thì liền điên cuồng đánh trống, những người trong đài phát thanh đều biết tính nết của tôi, rất ít người đến quấy rầy tôi trong khi tôi đang đánh trống.

Tôi cũng không có nhiều cơ hội đánh trống.

Thế nhưng hôm nay từ Đại học Kỹ thuật trở về đài phát thanh, tôi tự nhốt mình trong phòng, giống người điên hưng hăng đánh trống. Đột nhiên Lưu Lộ đẩy cửa đi vào, “Thầy Ngôn...” Lưu Lộ còn chưa nói hết câu, dúi

trống trên tay tôi đã ném về phía đầu Lưu Lộ, trừng mắt quát: “Ngu ngốc, cút ra ngoài!”

Lưu Lộ ngây ra, hoảng sợ nhìn tôi, liều mạng nhin không cho nước mắt đọng đầy trong hốc mắt chảy xuống, tay bưng ly cà phê hơi run rẩy.

“Em rót cho thầy... Ly cà phê.” Lưu Lộ sợ hãi nói, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng đáng thương.

Tôi đột nhiên dịu đi, mệt mỏi hạ mắt, “Cảm ơn.”

Lưu Lộ đặt ly cà phê xuống, chạy trốn rất nhanh.

Trong giờ học mấy ngày sau đó, Lưu Lộ vẫn cúi đầu không dám nhìn tôi. Một ngày trước khi cho học viên thực tập, tôi gọi Lưu Lộ đến phòng làm việc của tôi, hỏi Lưu Lộ thích cái gì, tiết mục gì.

“Mười một giờ đêm, có thể không ạ?” Lưu Lộ ngẩng đầu, hai mắt ẩm ướt.

Mười một giờ là chương trình giờ vàng do tôi chủ trì, tôi suy nghĩ một chút, “Được, theo tôi cũng được, tránh em bắt chước theo phong cách của nữ DJ khác, nếu em muốn đặt chân vào đài phát thanh, đầu tiên phải tự thân vận động.”

“Cảm ơn thầy Ngôn!” Lưu Lộ cẩn thận, chỉ vào một album chuyên môn mới ra trên bàn tôi hỏi, “Thầy cũng thích nghe nhạc của Mạc Tri Văn ạ?”

Tôi cầm lấy CD, nhìn tới nhìn lui, không nói gì.

“Giọng hát của cô ấy không được tốt lắm, nhưng bài hát lại rất hay, lời bài hát rất tuyệt vời, đúng là đáng tiếc.” Lưu Lộ nói.

“Em vẫn nên quan tâm đến chuyện thực tập của em thì hơn!” Tôi lạnh lùng nói.

Lưu Lộ sững sốt một chút, gật đầu với tôi, lặng lẽ xoay người đi ra ngoài.

Tôi lấy từ trong ngăn kéo ra một gói thuốc lá, rút một điếu, châm lửa, khói mù lượn lờ tỏa ra, tôi cảm giác như mình tan biến.

Hôm sau trời mưa lớn, mưa tầm tã từ sáng sớm đến giữa trưa vẫn không dứt. Tôi lái xe đi xem bạn thu âm, đi ngang qua con hẻm vô tình quay đầu lại, chợt thấy Liễu Liễu đứng dưới mái hiên trạm chờ xe bus, quần áo ướt đầm, đang dùng tay ôm lấy cùi chỏ, máu đỏ chảy qua kẽ tay.

“Cô Liễu.” Tôi dừng xe ven đường, che dù đi về phía cô.

Một tuần ở Đại học Kỹ thuật tôi chưa từng nhìn thấy cô ấy, hóa ra là vì cô ấy dẫn sinh viên đi thực tập.

“À, là anh!” Cô ấy cười cười, đôi môi trắng bệch không biết vì lạnh hay vì đau, không còn sức sống như trước kia nữa.

“Tay cô?” Máu tươi từ kẽ tay chảy ra ngoài, có vài giọt lẫn trong nước mưa, rất nhanh bị mưa rửa trôi đi.

“Vừa rồi đụng phải một người đi xe đạp ở góc đường, chỉ bị trầy da một chút thôi, không có việc gì, tôi về phòng y tế của trường băng lại là được.” Cô ấy thản nhiên nói.

“Tôi đưa cô đi.” Tôi không nghĩ nhiều, vội vàng cởi áo khoác khoác lên người cô, kéo cô ấy lên xe.

Cô ấy không từ chối, dựa lưng vào ghế, nhẹ nhàng nói: “Cám ơn!”

Tôi không vội vã lái xe đi, mà lấy một chiếc khăn tay ra đưa cho cô ấy, quan sát vết thương trên tay cô, toàn bộ cùi chỏ đều chảy máu, miệng vết thương rất lớn, da thịt tróc ra.

Tôi không có đưa cô ấy về học viện mà lái xe đến bệnh viện gần nhất, đưa cô ấy đến phòng cấp cứu, khử trùng, tiêu độc, băng bó lại.

Ra khỏi bệnh viện, tôi nhìn đồng hồ vừa đúng mười hai giờ, người bạn bên kia không đi nữa, chiều nay bên trường và đài phát thanh đều không có tiết, tôi có nhiều thời gian.

“Chiều nay cô có tiết không?” Tôi mở cửa xe cho Liễu Liễu.

Cô ấy lắc đầu.

“Chúng ta cùng ăn một bữa cơm được chứ?” Tôi hỏi cô ấy, trong lòng có phần thấp thỏm.

Liễu Liễu cười khố, đưa cánh tay lên ngang mặt tôi, đó là cánh tay phải, “Bây giờ ngay cả cầm đũa tôi cũng không cầm được, anh có thể đưa tôi về nhà trọ không? Tôi uống chút sữa, ăn chút bánh là được rồi. Thật xin lỗi, làm mất thời gian của anh.” Cô ấy nói.

Tôi rất muốn xưng phong nhận việc này, rằng tôi có thể giúp cô, dứt cho một bệnh nhân ăn cơm không phải chuyện gì to tát lắm. Nhưng nghĩ lại, tôi và cô ấy cũng không thân đến mức này, nên tôi đành đem những lời này nuốt xuống.

Trên đường đưa cô ấy về nhà trọ, ngang qua một tiệm bánh kem, tôi xuống xe mua cho cô một ít bánh mới ra lò và sữa tươi, tôi sợ trong phòng trọ của cô không có. Nếu không có, chắc cô ấy cũng chẳng nói với tôi.

Nhà trọ của Liễu Liễu cách nhà trọ của tôi không xa lắm, tôi che dù đưa cô ấy đến cầu thang lên lầu, cô ấy nhận bánh trong tay tôi, khoác áo

khoác của tôi, liêu xiêu chạy lên lầu.

Tôi đứng trong mưa, không chớp mắt nhìn theo bóng lưng cô lên lầu, thầm nghĩ, một cô gái, ngày mưa bị thương đứng một mình bên đường, chẳng lẽ không có bạn trai sao?

GIÓ THỐI MÙA HÈ

Lâm Dịch Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Trời Thu Không Trở Lại (3)

Câu hỏi đó, Từ Giai đã nhanh chóng cho tôi đáp án.

Trong lớp học nhạc jazz, tôi giới thiệu lại một lần nữa kỹ năng của dàn nhạc diễn tấu hiện nay, nói hơi nhiều khiến cổ họng không được thoải mái, nhớ đến tối còn phải chủ trì tiết mục, vừa hết tiết học tôi vội vàng uống mấy viên thanh gịong giảm đờm.

Học sinh tốp năm tốp ba ra về, tôi thu dọn đồ đạc trên bàn.

Một làn gió thơm thổi qua, Từ Giai đứng trước mặt tôi, vẻ mặt giận dữ nói: “Ngôn Mặc, đi uống cà phê với tôi!”

Tôi sửng sốt, “Làm sao vậy?”

“Tại con nhóc Liễu Liễu làm tôi tức giận. Anh nói xem, cậu ta thất tình cũng đâu phải lỗi của tôi, tôi không thèm để ý tới cậu ta nữa!” Từ Giai bực bội nói.

“Cô ấy thất tình?” Người đàn ông nào nhẫn tâm khiến một cô gái đặc biệt như thế thất tình? Tôi từng nghe Từ Giai kể, Liễu Liễu đi học rất sớm, khi tốt nghiệp Thạc sĩ thì tuổi còn nhỏ hơn mấy người tốt nghiệp Đại học, thành tích ưu việt, vừa ra trường, đã được trường Đại học Kỹ thuật giữ lại.

Thời gian còn sớm, tôi cũng muốn nghỉ ngơi một chút. Tôi và Từ Giai không đi xa, đến tiệm cà phê ngay cạnh trường Đại học Kỹ thuật.

“Sao, chẳng lẽ cậu ấy không thể thất tình à?” Từ Giai chống cằm, hỏi tôi.

Trước mặt là một ly cappuccino uống hết hơn phân nửa.

Tôi cười cười.

“Thật ra bọn họ chia tay hơn một năm rồi, không biết tại sao vẫn cứ dây dưa nữa.” Từ Giai khó hiểu nói, “Trên đời nhiều đàn ông tốt như thế, cứ gì cứ phải treo cổ tự tử trên một thân cây? Mà lại là một gốc cây xiêu vẹo.”

“Hả? Nguyên nhân bọn họ chia tay là gì?” Tôi không phải là người thích nhiều chuyện, những lời này là tôi buột miệng nói ra.

“Làm gì có nguyên nhân.” Từ Giai bưng ly cà phê lên uống một hớp, “Là tật xấu thường gặp của đàn ông thôi, chơi g**. Chẳng qua ma xui quỷ khiến thế nào mà hết lần này tới lần khác đều bị Liễu Liễu bắt được tại chỗ, trong mắt cậu ấy không chứa được một hạt cát, đáng giận hơn là, phẩm vị của gã đàn ông kia rất kém, g** lại là một bà cô già, hút thuốc uống rượu, đáng dấp lại xấu, việc này đả kích Liễu Liễu quá mạnh.”

“Những chuyện này đều do Liễu Liễu nói ra?”

“Cậu ấy là người bị đánh gãy răng vẫn ngậm ngùi nuốt máu vào bụng, chết vì sĩ diện, không nói ra nửa câu đâu, lúc nào cũng bảo là do tính cách không hợp nên hai người mới chia tay. Không ngờ, bà cô già kia lại tìm được tận trường, muốn nói chuyện với cậu ấy, bảo là bà ta đã mang thai con của gã kia, nhưng gã kia bắt bà ta phá thai, nói là chưa bao giờ yêu bà ta mà chỉ yêu một mình Liễu Liễu. Bà ta muốn Liễu Liễu tác thành cho hai người họ, đúng là nực cười! Hôm đó mặt Liễu Liễu tái xanh, vịn vào thành ao nôn ọe, bà cô già kia muốn toàn trường biết chuyện này. Liễu Liễu gọi điện cho gã kia, bảo hắn ta mang bà cô kia đi. Sau đó Liễu Liễu vẫn làm như như không có gì xảy ra, nhưng càng ngày càng gầy đi. Da mặt người đàn ông

kia cũng thật dày, một mình cảm thấy không đủ, còn nhờ thêm hai người bạn tới tìm Liễu Liễu vài lần, bảo là muốn quay lại, Liễu Liễu đều không đồng ý. Sau đó người đàn ông kia lại ra nước ngoài, à, hẳn ta là bác sĩ ngoại khoa, nói là ra nước ngoài tu nghiệp một năm. Liễu Liễu dần bình thường trở lại, hay nói hay cười. Nhưng hai ngày nay chẳng biết tại sao, lại xuất hiện triệu chứng thất tình, mặt mày xanh mét, không nói câu nào, cũng không để ý tới người khác. Chẳng lẽ chứng thất tình cũng có chu kỳ à? Một năm tái phát một lần?”

Tôi chỉ nghe nói kinh tế có chu kỳ, còn về phần chứng thất tình có chu kỳ hay không, tôi không trả lời được vấn đề vi diệu như vậy.

Ly cà phê thấy đầy, buổi tối tôi còn làm việc, nên đứng dậy tạm biệt Từ Giai.

“Ngôn Mặc, khi nào chúng ta có thể chính thức hẹn hò?” Từ Giai đột nhiên chợt hỏi, không ngẩng đầu lên, mắt nhìn chăm chăm vào ly cà phê trống không, vành tai ửng hồng.

Tôi đứng đờ một lúc, vội bỏ lại câu “Xin lỗi” rồi hoảng loạn chạy ra khỏi quán cà phê.

Tôi nên sớm nhận ra ra Từ Giai nhiệt tình quá mức mới đúng, không ngờ mọi chuyện lại thành ra như thế.

Khi không thể đón nhận tình cảm của một cô gái, với tư cách một người đàn ông, ít nhất cũng phải tỏ ra phong độ từ chối một cách khéo léo, có lẽ nên lễ phép đưa ra một lý do, điều đó thể hiện sự tôn trọng với cô ấy, thế nhưng tình huống quá đột ngột, làm tôi không nghĩ ra được phải nói gì. Hơn nữa với tính cách của Từ Giai, chỉ sợ là tôi có liệt kê cả mười mấy lý do đi chẳng nữa thì cô ấy đều có thể phản bác lại, tốt nhất là im lặng.

Im lặng là vàng, im lặng cũng tượng trưng cho thiên ngôn vạn ngữ.

Mấy ngày học tiếp theo, Từ Giai vẫn nhìn tôi nhiều lần như cũ, nhưng tôi không đáp lại ánh mắt của cô ấy, tiết học vừa kết thúc, một giây tôi cũng không nán lại, vội vàng rời khỏi trường Đại học Kỹ thuật.

Sau vài lần, thái độ Từ Giai lạnh nhạt hẳn.

Năm ấy, khi tôi mới vào làm DJ cho đài phát thanh, đã từng có công ty đĩa nhạc đến tìm tôi, hỏi tôi có muốn làm ca sĩ không. Tôi từ chối, ca sĩ bên ngoài hào quang rực rỡ, nhưng đằng cay trong đó chẳng ai hay. Tôi chỉ muốn vui vui vẻ vẻ làm điều mình thích, giống như một nữ DJ vào sau tôi, một năm sau đã chọn từ hậu trường bước ra sân khấu, trở thành ca sĩ, bây giờ lẫn lộn trong vòng giải trí tím đỏ.

Cô ấy rất đẹp, giọng hát tựa như thiên sứ, trong veo cao vút, cũng biết cách ăn mặc, khi đó đang chủ trì chương trình giờ vàng Sound of music ở đài phát thanh, tôi thật tiếc thay cho cô ấy.

Sau khi cô ấy rời đi, đài phát thanh tuyển dụng thêm mấy nữ DJ, nhưng không ai có giọng nói và hiểu biết đối với âm nhạc bằng cô ấy.

Mười một giờ đêm, tôi đứng giờ đi vào phòng thu, Lưu Lộ đã ở đây, tôi bảo Lưu Lộ đeo tai phone lên, đêm nay tôi định coi Lưu Lộ như một vị khách, tham gia vào giữa chương trình.

Chương trình bắt đầu một lát, tôi chuyển chủ đề sang Lưu Lộ, ý bảo Lưu Lộ nói tiếp. Lưu Lộ đúng là một DJ trời sinh, một chút luống cuống của thực tập sinh cũng không có, giọng nói êm tai, ăn ý với tôi một cách kì lạ.

Tôi nhíu mày tiếp tục chương trình, khi phát ca khúc cuối cùng, thì tôi cầm lấy tai phone điện thoại, lạnh lùng nhìn về phía Lưu Lộ, “Em đang bắt chước ai đấy?”

Lưu Lộ ngẩn người, quên cả chớp mắt.

“Tôi cho em thực tập ở chỗ tôi, bởi vì em có một giọng nói rất tốt, tôi sợ em bắt chước người khác mà đánh mất chính mình. Có phải em đã luôn lén lút bắt chước theo ngữ điệu và cách nói chuyện của Mạc Tâm Văn hay không? Hành động này của em là không tôn trọng bản thân, cũng không tôn trọng công việc này. Ngày mai em không cần làm nữa.”

“Em đã nghe rất nhiều ghi âm của Mạc Tâm Văn, không phải em muốn bắt chước chị ấy, em muốn vượt qua chị ấy.” Lưu Lộ ngồi xồm trên hành lang tối tăm, bật khóc.

“Em tưởng bộ dạng bây giờ của em hay lắm sao? Em giẫm lên từng dấu chân cô ấy, chứ không có hướng đi cho riêng mình.” Tôi ngồi trên bàn, giọng nói đanh thép.

Lưu Lộ cố gắng kiềm chế không để nước mắt rơi xuống, nghiêng đầu nhìn tôi, “Thầy Ngôn, thật ra trong lòng thầy, thầy không muốn bất cứ ai thay thế chị ấy sao?”

“Lòng người là thứ dễ dàng thay đổi nhất, không thể vĩnh viễn chỉ chứa một người. Lưu Lộ, em tạm dừng phát thanh một tháng, đến khi nào em thật sự quên đi Mạc Tâm Văn, em mới được về đài phát thanh.” Tôi thu dọn đĩa CD trên bàn, đẩy cửa ra, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng, chỉ cảm thấy toàn thân không có sức lực, vết sẹo ở ngực, giống như bị người khác vạch trần, đau tận tâm can.

Phía sau, truyền đến tiếng Lưu Lộ nức nở.

Không khí lạnh phía Bắc tràn về, tuyên bố thành phố này đang cuối thu đầu đông.

Sáng sớm mở tủ quần áo ra tìm áo khoác, tôi mới nhớ ra áo khoác tôi vẫn hay mặc đang còn ở chỗ Liễu Liễu, từ sau khi chia tay ngày mưa hôm

ấy, tôi và Liễu Liễu đã gần một tháng không gặp nhau, cánh tay của cô ấy đã khỏi chưa? Chu kỳ thất tình đã qua rồi chứ?

Gần đây Từ Giai không đến dự tiết học của tôi, tôi cũng không còn nghe được gì về chuyện tình của Liễu Liễu nữa.

Có một lần sau tiết dạy, tôi cố tình cùng mấy nam sinh nói về chuyện dạy môn kiến trúc, môn này là môn phụ, không phải môn chính, học sinh tùm năm tùm ba ở phòng học, có một hai giảng viên tôi quen biết, nhưng không có Liễu Liễu đó.

“Thầy Ngôn, xin chào!” Các cô gái trẻ ở đài phát thanh và sinh viên ở trường đều thích gọi tôi là thầy Ngôn.

Tôi mỉm cười gật đầu, đi về phía thang máy.

“Thầy Ngôn, có người tìm thầy.” Có cô gái trẻ gọi tôi lại, đưa tay chỉ về bên phòng khách.

Tôi nghiêng đầu qua chỗ khác, Liễu Liễu xách một túi đồ trong tay đứng ở cửa phòng khách, nhìn tôi lém lỉnh: “Tôi đến trả áo cho anh.”

Tôi ngạc nhiên nhìn cô ấy, giống như mấy chục năm rồi không gặp nhau. Liễu Liễu khoác áo ngoài màu vàng nhạt, khăn quàng cổ màu tím, tóc dài buộc đuôi ngựa, đựng đưa sau người.

“Cô có thể nhờ học sinh đưa áo đến hội trường, không cần tự mình mang đến đây.” Vừa nói xong, tôi hận không thể cắn rơi đầu lưỡi của mình, sao câu nói này nghe ai oán vậy.

“Như thế không được lễ phép cho lắm, thật ra tôi muốn đến thăm chỗ làm việc của anh một chút.” Liễu Liễu vui vẻ cười với tôi, “Được rồi, thầy Ngôn, đi trước dẫn đường nào!”

“Cánh tay khỏi chưa?” Trong thang máy, tôi hỏi.

“Khỏi lâu rồi.” Để chứng minh cho lời nói của mình, cô vẫy vẫy cánh tay, khiến tôi bật cười.

Tôi đưa cô ấy đi thăm phòng ghi âm, studio, phòng làm việc của tôi, còn để cô ấy xem chương trình đang thu âm trực tiếp.

Liều Liều nín thở tập trung, vẻ mặt chăm chú giống như đứa trẻ.

Đứa trẻ này còn bị thất tình hành hạ không?

Tôi muốn biết đáp án, nhưng không dám hỏi. Sự thương hại đối với Liều Liều mà nói, có lẽ còn tổn thương hơn so với thất tình.

Trong phòng làm việc của tôi, cô ấy nhìn thấy đàn và trống, cầm dùi trống nghịch ngợm gõ vài cái, chính mình nghe không nổi liền cười toét miệng, ngồi xuống trước đàn điện, đàn bài hát đang rất thịnh hành trên internet: Trời thu không trở lại.

Dáng vẻ Liều Liều khi đánh đàn rất đẹp, mí mắt khép hờ, thần thái điềm tĩnh xinh đẹp.

“Cô cũng biết ca khúc này à?” Tôi hỏi cô.

“Theo anh tôi nên biết những bài như thế nào? Khúc quân hành?” Liều Liều cười hỏi ngược lại tôi.

“Người chơi đàn dương cầm thường sẽ không đàn những ca khúc trên internet thế này, ừ, nếu như đàn thông thường, chỉ đàn để kiểm tra chất lượng của ca khúc.” Tôi nói đùa lại.

“Tôi không thích đàn dương cầm tí nào, nếu không phải mẹ bắt ép thì tôi chẳng đụng vào nó làm gì! Học đàn dương cầm mười năm, mỗi lần thi

cấp đều giống như ác mộng. Bây giờ khi tôi căng thẳng, sẽ mơ thấy thi lên cấp đàn dương cầm.” Liễu Liễu bỏ lại một câu.

Tôi bị lời của cô khiến cho bối rối.

Liễu Liễu hôm nay không có lớp, tự nhiên tôi muốn thưởng cho mình một ngày nghỉ.

Tôi nói cùng nhau ăn một bữa cơm, Liễu Liễu tròn mắt, nói được thôi, hiếm khi được thầy Ngôn mời khách, tôi phải ăn đến no căng bụng mới được.

Chúng tôi ăn cơm ở một nhà hàng cạnh công viên Tâm Đường, kế bên nhà hàng là trò chơi đu quay ngựa gỗ, thỉnh thoảng có tiếng cười của trẻ con vang lên ngoài cửa.

Gió rất lớn, ngồi trên ngựa gỗ tất cả mọi thứ đều bay về phía sau, tóc ở sau gáy tung bay, cổ áo khoác cũng bay bay. Ngựa gỗ khi thì chúi xuống, lúc lại lên cao. Âm nhạc hòa tan ở trong gió, tiếng cười vang khắp khoảng không ngập nắng.

Suốt thời gian ăn trưa Liễu Liễu không hề động đũa, tất cả sự chú ý đều đặt ngoài cửa sổ, trong ánh mắt toát ra ước ao tôi chưa từng thấy qua.

“Ăn cơm xong, chúng ta cùng nhau chơi ngựa gỗ đi.” Tôi đề nghị.

Liễu Liễu do dự đưa mắt nhìn tôi, “Đó là cho trẻ con ngồi.”

“Ai nói, không phải có rất nhiều người lớn sao! Đây là trò tốn rất ít tiền mà có thể mua được niềm vui lớn.”

Liễu Liễu bị tôi thuyết phục.

Ăn cơm xong chúng tôi mua vé, ngồi lên đu quay ngựa gỗ.

Tôi đỡ Liễu Liễu lên một con ngựa gỗ quét vôi màu xanh nhạt, đây là màu sắc mà lần đầu tiên tôi gặp Liễu Liễu, màu cũng như người.

Tôi lên một con ngựa gỗ màu đen.

Ngựa gỗ bắt đầu xoay tròn, mấy đứa trẻ ngồi trên ngựa gỗ cất tiếng cười lanh lảnh. Ngựa gỗ xoay tròn rất chậm, dường như cố ý muốn đem người vào mộng tưởng hảo huyền. Trời xanh, ánh mặt trời, còn có khuôn mặt tươi cười của Liễu Liễu, xoay tròn trước mắt tôi.

Tôi ngồi trên ngựa gỗ quay đầu lại, Liễu Liễu cười rộ lên thật sự rất đẹp.

“Từ nhỏ đã thấy ngồi đu quay ngựa gỗ là chuyện rất lãng mạn. Lúc nhỏ ở quê không có ngựa gỗ, khi lớn lên lại ngại không dám chơi. Cảnh vật trước mắt gặp nhau, biến mất rồi lại hiện ra rõ ràng hơn. Không cố định, nằm ngoài tất cả, mà không phải kiềm nén, thời gian cũng vì vậy mà dừng lại trong chốc lát, người không cần lớn lên. Không cần lớn lên, cũng không có đau khổ.” Liễu Liễu nói, “Cám ơn anh, Ngôn Mặc.”

“Cám ơn tôi chuyện gì?” Trái tim loạn nhịp vì hai tiếng “Ngôn Mặc” này.

“Vì anh đã chia sẻ với tôi một chuyện lãng mạn.”

Tôi vỗ nhẹ nhẹ lên tay Liễu Liễu, “Dù là thứ tốt đẹp nhưng không có ai chia sẻ, thì nó cũng chẳng còn ý nghĩa. Miễn là em thấy hạnh phúc, tôi sẽ nguyện chia sẻ với em tất cả.”

Khi nói lời này, khuôn mặt của tôi rất nghiêm túc.

GIÓ THỔI MÙA HÈ

Lâm Định Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Nghe Nói Tình Yêu Đã Trở Lại (1)

Sau lần ngồi đu quay ngựa gỗ đó, giữa tôi và Liễu Liễu bỗng nhiên có một loại ăn ý ngầm, tôi phát hiện ra muốn gặp Liễu Liễu rất dễ dàng.

Xế chiều lên lớp ở Đại học Kỹ thuật, khi đi trên đoạn đường gần rừng cây, thấy gần đó có vài sinh viên thực hành môn Trắc lượng học, hơi nghiêng đầu, liền nhìn thấy Liễu Liễu đứng dưới gốc cây vẫy tay với tôi, cô ấy không nhiệt tình chào hỏi mà chỉ mỉm cười.

Mà cái mỉm cười ấy cũng đủ khiến tôi giữ được tâm trạng vui vẻ đến hết tiết dạy.

Kết thúc tiết dạy, vừa ra khỏi phòng học đi ngang qua sân bóng rổ chợt thấy Liễu Liễu và vài sinh viên đang đứng bên cạnh sân bóng phất cờ hò reo, tôi dừng chân, cô ấy cười đi về phía tôi. Nếu không bận, chúng tôi sẽ cùng uống chút cà phê hoặc là ăn cơm tối, nếu tôi bận thì cô ấy sẽ đưa tôi đến bãi đậu xe, và nói hẹn gặp lại với tôi.

Đi dạy ở Đại học Kỹ thuật là khoảng thời gian tôi vui sướng nhất. Vừa hết tiết, tôi liền trông ngóng tiết dạy lần sau.

“Anh từ chối tôi, là vì Liễu Liễu sao?” Có lần khi hết giờ dạy, tôi không thấy Liễu Liễu ở sân trường mà lại gặp Từ Giai chờ ở bãi đậu xe, nhìn tôi trách móc.

Tôi bỏ balo vào trong xe, nhún nhún vai, “Tôi và Liễu Liễu không như cô nghĩ đâu.”

“Có quý mới tin, anh nghĩ tôi là ngây thơ tới mức anh nói cái gì tôi đều tin à? Tôi là người từng trải, ánh mắt anh nhìn Liễu Liễu là bằng chứng rõ ràng nhất đấy.” Từ Giai trắng mắt liếc tôi, “Nói cho anh biết, anh không phải là mẫu người Liễu Liễu thích. Bây giờ cô ấy thân thiết cùng với anh, chẳng qua là do quá cô đơn thôi. Cô ấy không thể thích anh.”

Từ Giai nói vô cùng chắc chắn, tôi kinh ngạc như cơn mưa.

“Thật ra tôi không cần phải nói với cô những chuyện này, Liễu Liễu và tôi, cô ấy cũng giống như cô, chỉ là đồng nghiệp.” Tôi nói nhẹ nhàng. Giáo viên Đại học sao lại giống một cô gái nhỏ bốc đồng thế chứ.

Từ Giai hừ lạnh một tiếng, “Lời này tôi tin, anh tự hỏi lại lòng mình xem, anh có tin anh không? Anh thật sự không có tình cảm với Liễu Liễu, đến Đại học Kỹ thuật mấy tháng, anh đã thân thiết như thế với ai chưa? Đừng nói với tôi giữa hai người chỉ là tình bạn thuần túy, chuyện cười này chẳng hài hước chút nào. Không thích tôi thì không thích tôi, cần gì giả vờ tiếp cận tôi rồi âm thầm theo đuổi Liễu Liễu, anh làm như vậy tôi rất khinh thường. Nam tử hán đại trượng phu, quang minh lỗi lạc một chút, mấy loại minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương* này, dùng làm gì?”

*Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương:

Sạn đạo: là đường xây bằng cầu treo hoặc ván gỗ xếp hai bên sườn núi đá, dùng để đi qua các khu vực núi non hiểm trở.

Thời Hán Sở tương tranh từ Tam Tần tiến vào Ba Thục có đường chính lộ duy nhất là sạn đạo. Lưu Bang được Hạng Vũ cấp cho đất Ba Thục với mục đích cô lập ông, tránh trở thành mối họa sau này. Khi vào, mưu sĩ của Lưu Bang là Trương Lương đã đốt đường sạn đạo để binh sĩ không còn mơ tưởng đến ngày về, tạo điều kiện cho Hán Vương Lưu Bang chinh đồn quân mã chờ ngày tiến khỏi Ba Thục. Sau Hán Tín lại dùng kế dương đông kích tây, ngày đêm ra sức sửa đường sạn đạo nhưng thực chất lại dẫn đại

quân theo đường Trần Thương đi qua huyện Cố Đạo đánh úp Ung Vương Chương Hàm. Chương Hàm đón đánh quân Hán ở Trần Thương, thua chạy về đất Hạo Trĩ giao tranh tiếp, lại thua trận, bỏ chạy đến Phế Khâu. Hán vương đuổi theo, bình định đất đai của Ung Vương, đi về phía đông đến Hàm Dương, lại cho một cánh quân riêng vây Ung Vương ở Phế Khâu, còn sai các tướng bình định Lũng Tây, Bắc Địa, Thượng Quận. Từ tích ấy mà trong dân gian lưu truyền câu thành ngữ “minh tu sạn đạo, ám lộ Trần Thương”, ý chỉ kẻ dương đông kích tây Hàn Tín đã dùng để qua mặt Hạng Vũ.

Từ Giai nói không chút vòng vèo.

Tôi nhìn Từ Giai, không biết nên khóc cười, chuyện này giống như tú tài gặp nhà binh, có lý cũng nói không rõ được.

“Nhưng, giấc mộng của anh sẽ nhanh chóng vỡ tan thôi. Hôm qua tôi vừa nhìn thấy bạn trai cũ của Liễu Liễu, anh ta đã từ nước ngoài trở về, vị trí của anh ta trong lòng Liễu Liễu chưa từng thay đổi. Bây giờ suy nghĩ một chút đi, đàn ông thành thạo phạm sai lầm cũng không phải là không thể tha thứ. Biết sai mà sửa, còn là bé ngoan. Nếu như anh thấy bạn trai của Liễu Liễu, anh sẽ không chiến tự lui.”

Từ Giai lại nã pháo không ngừng, không đợi tôi trả lời đã nhấc giày cao gót, ngẩng cao đầu bước đi.

Tôi đứng tại chỗ, không thể không thừa nhận, những lời này của Từ Giai giống như ném một cục đá vào mặt hồ yên tĩnh, làm hồ nước dậy sóng.

Trời sắp tối, gió lạnh ào ào từ ngoài bãi đậu xe thổi ngược vào vào, tôi lạnh run cả người, vội khoác áo khoác ngoài lên xe.

Xe tới cổng trường, tôi hạ kính xe xuống, gật đầu với bảo vệ trường.

Bọn họ mỉm cười nhấn remote điều khiển, công bằng điện từ từ mở ra. Phía ngoài cổng trường, một chiếc xe buýt vừa lúc đến trạm, một đám người từ trong xe bước ra, Liễu Liễu cũng ở trong đó, thấy xe của tôi cười cười chạy tới.

“Ngôn Mặc.” Mặt của cô ấy bị lạnh đến đỏ bừng, đưa hai tay đang đeo găng lên miệng thối thối, “Phải về đài à?”

“Hôm nay là thứ sáu!”

Thứ sáu, là ngày duy nhất trong tuần tôi không có chương trình, cuối cùng tôi cũng có một ngày nghỉ chân chính.

“Thế à, vậy chúng ta đến sân vận động chơi cầu lông đi, tôi sắp chết rét rồi, vận động một chút, hi vọng có thể sống lại.” Liễu Liễu dậm chân, nói.

Tôi mở cửa xe, cầm túi xách của cô ấy, mở thêm hệ thống sưởi ấm trong xe.

“Ấm quá ấm quá.” Liễu Liễu xoa gò má đông cứng, “Cả ngày hôm nay tôi đều ngây ngốc ở công trường cùng sinh viên, chỗ đó là một cánh đồng bát ngát, gió rất lớn, muốn tìm một chỗ tránh gió cũng không có. Tôi muốn đổi nghề, đổi nghề!”

“Vậy em muốn làm việc gì?” Tôi đưa mắt nhìn cô ấy, ánh mắt chuyên chú nhìn vào đối phương. Buổi tối cuối tuần, xe trên toàn thế giới hình như đều đổ ra đường cả, xe cộ di chuyển với tốc độ của ốc sên, chậm rãi bò sát nhau.

“Làm một tay chơi keyboard trong ban nhạc của anh?” Liễu Liễu sắp lại găng, hài hước nói.

Tôi cười cười. “Ban nhạc kia của tôi chỉ là chơi cho vui, rất tẻ, không thể so với ngành kỹ sư công trình cao quý là linh hồn của nhân loại em đang làm được.”

“May là không nhận lầm đệ tử, không vi phạm pháp luật, không thì tôi đã sớm ngồi tù một gông rồi. Á, không phải anh sợ tôi đoạt hết danh tiếng của anh chứ!”

“Em nghĩ có thể sao?”

“Lực bất tòng tâm.” Liễu Liễu tiện tay mở hộp CD trên xe tôi ra, cầm lấy một album, “Í, anh cũng nghe nhạc của Mạc Tri Văn à? Ngôn Mạc, anh biết người tên Mạc Ngôn giúp cô ấy viết lời không? Mạc Ngôn, Mạc Tri Văn, chẳng lẽ là người nhà? Tên của người đó và tên tác giả viết bài Đèn lồng đỏ treo cao [Raise the Red Lantern] giống nhau, lúc đầu tôi còn tưởng là cùng một người, sau nghe người khác nói là không phải. Nhưng người này cũng là một người có tài. Bản thân tôi cho rằng so với một người viết lời chuyên nghiệp như Châu Kiệt Luân, anh ta cũng không kém hơn bao nhiêu, khó thể nào anh ta cũng có thể sáng tác được, thật là một con người tài năng.”

“Sao em lại biết anh ta?” Tôi rẽ xe vào một con đường khác.

Ngoài xe, đường lên đèn rực rỡ, bóng đêm bắt đầu kéo đến.

Liễu Liễu tự giễu cong cong khóe môi, “Đàn ông tài hoa khiến phụ nữ lóa mắt, cái tài của bọn họ sẽ khiến phái nữ mất đi sự rụt rè. Tôi á, là người nổi bật trong số đó. Gặp được tài tử sẽ không buông tha. Tôi hi vọng người tôi thích cũng là người tôi ngưỡng mộ, giống giáo viên, trí giả, trưởng giả, khiến tôi khâm phục, ha ha, tốt nhất là anh ấy cực kỳ đẹp trai.”

Tôi không nhịn được lắc đầu, “Đàn ông như vậy còn khó tìm hơn khai quật hóa thạch khủng long.”

Liều Liều cười, “Vây mơ mộng một chút cũng được. Ngôn Mặc, Mặc Ngôn đối với Mạc Tri Văn thật tốt. Thật ra giọng hát của cô ấy không hề xuất chúng, nhưng những ca khúc của anh ta lại giống như vì cô ấy mà viết ra, rất phù hợp với giọng hát của cô ấy. Bây giờ nếu có một bài hát nào đó thật đặc biệt, thì cô ấy sẽ nổi tiếng toàn quốc, nói thật, ngoại hình của cô ấy rất đẹp, rất giống hình mẫu tình nhân trong mộng của bọn con trai. Thế nhưng thật lạ, Mạc Ngôn dường như sợ Mạc Tri Văn sẽ nổi tiếng, chưa bao giờ viết cho cô ấy một bài hát đặc biệt, tôi nghĩ anh ta dư sức.”

“Cho tôi số điện thoại của em.” Tôi dừng xe ở chỗ dừng xe ven đường, nói, đưa tay về phía Liều Liều.

Liều Liều chớp mắt mấy cái, “Sao tự nhiên lại hỏi số điện thoại?”

“Tôi không muốn mỗi lần đều không hẹn mà gặp hoặc trùng hợp gặp nhau.”

Mặt Liều Liều đỏ lên, lấy điện thoại di động trong túi xách ra, hỏi số điện thoại của tôi, tôi cũng lưu số điện thoại của cô ấy vào Danh bạ.

Hệ thống sưởi ấm trong xe mở quá lớn, bầu không khí có chút trầm mặc.

” Liều Liều, tôi dẫn em đến một nơi.” Tôi nói.

Liều Liều nhẹ nhàng gật đầu.

Xe rẽ vào một con đường nhỏ, không ai biết được, ở thành phố này có bao nhiêu con đường nhỏ chẳng chịt giống như mạng nhện thế này, nhưng tại sao lại không có ai nhầm lẫn.

Xe dừng lại trước một siêu thị nhỏ, đèn đường màu vàng nhạt hắt lên cánh cửa siêu thị, một cô gái hơi mập mập đứng trước quầy thu tiền, trên

mặt là nụ cười ngọt ngào. Một người đàn ông chuyển phát có chút ngốc ghé vào sát tai cô gái, chẳng biết hai người đó nói gì, liếc nhau, rồi cùng cười.

Liều Liều một chốc nhìn siêu thị, một chốc lại nhìn tôi.

Tôi móc một điều thuốc trong túi ra, châm lửa. “Cô ấy là mối tình đầu của tôi.”

Liều Liều hít sâu, mím môi chặt lại.

“Cô ấy có vẻ lớn tuổi hơn em.”

“Không, cô ấy nhỏ hơn em một tuổi! Phải lo lắng nhiều chuyện của siêu thị, ngủ rất ít, nên nhìn sơ qua có phần giống cụ già, nhưng, cô ấy rất vui vẻ phải không?”

“Ừ, nhìn qua rất hài lòng, rất vui vẻ.”

Tôi cười khở ngẩng đầu lên, “Cho nên người không cần nghĩ mình quá vĩ đại, cho rằng người khác thiếu tình yêu của mình thì nhất định sẽ sống không bằng chết. Nếu như đàn ông là núi, phụ nữ là cây, mỗi một ngọn núi đều sẽ có một loại cây phù hợp với ngọn núi đó. Nhưng, cũng có lúc cây mọc sai chỗ, dời đến một nơi khác, cây có thể sống tốt hơn.”

“Đây là tình yêu khắc cốt ghi tâm của anh sao?” Liều Liều nhẹ giọng hỏi.

“Cái gì gọi là khắc cốt ghi tâm?” Tôi bật cười, “Chỉ có thể nói, mối tình đầu là khi chúng tôi không hiểu tình yêu. Để hoàn thành ước mơ của mình, tôi chia tay cô ấy. Cô ấy khóc lóc cầu xin tôi đừng làm như vậy, nhưng tôi kiên quyết không quay đầu lại, bỏ cô ấy ra đi. Mười năm đã qua, cô ấy đang rất hạnh phúc, còn tôi thì sao?”

“Anh không hạnh phúc à?”

“Trên người tôi có chỗ nào nhất viết hai chữ hạnh phúc không.”

Liều Liều sững sốt một chút, “Anh còn yêu cô ấy?”

Tôi khởi động xe, chạy xe về phía đường lớn, “Đàn ông không thể nào yêu một người con gái đã xa mình mười... nhiều năm rồi, chỉ là lưu luyến một chút hồi ức tốt đẹp trước đây mà thôi. Ở độ tuổi đó, yêu một người không mang theo bất kỳ tạp niệm gì, yêu là yêu, vô cùng hồn nhiên. Mà bây giờ, cái cảm giác này đã không thể tìm lại được nữa. Khi tâm trạng tôi không tốt, thường chạy đến đây ngắm cô ấy, đứng từ xa nhìn dáng vẻ hạnh phúc của cô ấy. Haiz, tôi rất dễ chịu, năm đó rời xa cô ấy là đúng. Bởi vì tôi có thể khẳng định, cô ấy ở chung với tôi sẽ không thể vui vẻ như vậy. Tình yêu, qua rồi cũng không cần tìm, mà tìm lại cũng không còn cảm giác như xưa, thôi thì cứ giữ gìn một phần hồi ức tốt đẹp là được rồi, không phải, ngay cả hồi ức cũng không có.”

Liều Liều quay mặt ra ngoài cửa sổ, tôi nhìn không thấy biểu cảm trên mặt cô ấy.

“Sao vậy, bị tôi dọa sợ à?” Tôi cười khố.

“Không phải. Hạnh phúc ban đầu giữ lại để cho người xứng đáng hưởng thụ. Ồn người tiêu sái bỏ đi kia, tại sao phải bỏ đi chứ?” Liều Liều hỏi.

Tôi không trả lời Liều Liều, bởi vì cô không phải là đàn ông, không sẽ hiểu được đôi khi đàn ông sẽ không nghĩ nhiều đến như thế.

GIÓ THỔI MÙA HÈ

Lâm Dịch Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Nghe Nói Tình Yêu Đã Trở Lại (2)

Sân vận động cuối tuần, có không ít người đến.

Chúng tôi ở sân cầu lông, đợi một lúc lâu mới thuê được một sân chơi. Tôi thay một bộ đồ thể thao màu xám tro, còn Liễu Liễu mặc bộ màu trắng, giống một nữ sinh trẻ tuổi xinh đẹp.

Tôi nhìn Liễu Liễu, nở nụ cười sáng lạn.

Người la hét đòi đến sân vận động thật ra kỹ thuật đánh cầu lông rất tệ, ngay từ đầu khi tôi phát mấy quả cầu cô ấy đều không đỡ được, toàn phải đi nhặt cầu, còn chạy lung tung để cầu rơi vào mặt.

“Chắc tại lâu rồi tôi không chơi cái này.” Liễu Liễu tự biện hộ cho mình.

Về sau, cuối cùng cô ấy cũng hoàn thành tâm nguyện đẹp đẽ đỡ được vài một quả cầu, thời gian giữ cầu thật lâu. Cô giơ vợt cầu lông, hưng phấn reo lên trên sân tập.

“Thật vui vì khi hết thời gian thuê sân ở đây em cũng học được cách chơi.” Tôi cười đi tới, đưa khăn mặt cho cô ấy.

“Đừng có xem thường người khác, hôm nay là làm nóng người thôi, lần sau tôi nhất định sẽ đánh cho anh hoa rơi nước chảy, vô cùng thâm thúy.”

“Vậy à?” Tôi ngửa mặt uống nước, khiêu khích nhìn về phía cô ấy “Lần sau này là tháng năm nào thế?”

“Chiều mai!”

Tôi nuốt nước khoáng trong miệng xuống, cũng nuốt vui vẻ xuống đáy lòng, không để cô ấy phát hiện ra.

Chưa có cuộc hẹn nào khiến tôi mong đợi đến vậy.

Xế chiều hôm sau, tôi chạy xe đến dưới nhà trọ của Liễu Liễu, cô đã ở dưới lầu chờ, mang một bọc lớn, hình như chuẩn bị rất đầy đủ.

“Tôi không muốn thuê quần áo của sân vận động, mặc quần áo của mình vẫn yên tâm hơn.” Liễu Liễu lên xe, nói với tôi.

“Nhìn dáng vẻ này của em không giống là đánh chiến dịch, mà giống đánh lâu dài.” Tôi trêu chọc cười nói.

“Bây giờ tôi chính thức hạ chiến thư với anh, anh dám nhận không?”

“Liều mình bồi quân tử vậy.” Tôi cười to, lái xe đi.

Trời mưa nhỏ, mặt đường hơi trơn, Liễu Liễu kêu lên chậm một chút, chậm một chút, tôi đùa cô ấy, cố ý không chạy chậm lại, cô ấy gấp tới mức kéo chặt ống tay áo tôi, hai mắt mở to hoảng sợ.

Có một loại cảm giác xa lạ đang lặng lẽ nảy sinh trong lòng, tôi cẩn thận bảo vệ nó. Từ trước đến nay tôi chưa từng nếm qua cảm giác như vậy, tôi cũng chưa từng thử làm một ít chuyện không nắm chắc. Sự thật xảy ra trước mắt, tuy không nhìn thấy kết quả, nhưng lại không muốn bỏ qua.

“Liều Liễu, em có thể kể vài chuyện cũ của em cho tôi nghe không?” Tôi không trêu chọc cô nữa, xe chạy ổn định trên đường.

“Tôi thì có thể có chuyện cũ gì chứ, bố mẹ đều là giáo viên, từ khi tôi sinh ra đã ngây ngô ở sân trường, bây giờ cũng vẫn ngây ngô ở sân trường, đoán chừng tương lai cũng không có gì thay đổi, học hành, công việc, tất cả

đều bình thường, không có gì đáng nói. Không giống những gì anh từng trải rất phong phú nha, Ngôn Mặc, có phải anh có rất nhiều bạn gái không? Nghe nói anh có rất nhiều thính giả trung thành, fans có chủ động yêu thương nhưng nhớ không?”

Liễu Liễu gian xảo, đem quả bóng đá về phía tôi.

“Tôi làm gì có nhiều mối tình như em tưởng tượng.” Tôi nhìn cô, dùng tay gõ lên trán cô, “Tôi thừa nhận những chuyện tôi từng trải rất phong phú, nhưng tôi đoán là, EQ của tôi không cao bằng em.”

“EQ của tôi rất cao sao?” Liễu Liễu chớp mắt mấy cái, vẻ mặt không giải thích được.

“Trong tình yêu, em nắm quyền chủ động vững vàng trong tay, giữ trái tim người khác một thời gian dài, EQ còn không cao?”

“Nếu tôi thật sự có khả năng lớn như vậy, thì tốt rồi.” Đột nhiên Liễu Liễu giống quả bóng xì hơi, tựa lưng vào ghế ngồi, khuôn mặt có chút khổ sở.

Tôi nhìn thẳng về phía trước, cô ấy cúi đầu nghịch túi xách. Ngăn giữa chúng tôi, là sự im lặng chưa từng có, xen lẫn đôi chút bất an và nỗi thấp thỏm lo sợ.

Chúng tôi không nói gì thêm.

Thay quần áo xong rồi đến sân bóng, Liễu Liễu đã khôi phục tinh thần, dù là phát cầu hay đón cầu, đều có độ mạnh yếu, mỗi lần thắng, tiếng cười của cô ấy vang vọng khắp sân cầu lông, còn có thể ngây ngô hồn nhiên làm một cái mặt quỷ với tôi.

Đánh cầu xong, chúng ta chia nhau ra tắm rửa, chiếu theo ước định, người thua mời một bữa cơm, sau đó còn phải cùng người thắng đi tăng

hai.

Đây vốn là hiệp ước bất bình đẳng, khi đặt ra, đã biết trước kết quả. Nhưng người ký hợp đồng cam tâm tình nguyện, người thắng sao có thể không cười trộm đây?

Tắm sơ qua một chút, tôi mặc quần áo tử tế ra khỏi phòng tắm, có hai người đàn ông đang đứng trên hành lang. Tôi liếc qua một cái, không khỏi nhìn thêm mấy lần.

Ai cũng đều yêu cái đẹp. Thích nhìn trai đẹp không chỉ có phụ nữ.

Hai người đàn ông đều có dáng người chuẩn men, đi tới đâu cũng thu hút ánh nhìn của mọi người

Người đàn ông bên trái mặc vest màu xanh đậm, kết hợp với một chiếc cà-vạt xanh lá cây kẻ chéo, mái tóc dày được chải vô cùng gọn gàng, trên mặt đeo một cặp mắt kiếng gọng vàng, trên người tỏa ra mùi thuốc khử trùng, thân hình cao lớn, hai chân thon dài, mười ngón vô cùng tinh tế, khuôn mặt tuấn nhã ôn dật. Người đàn ông bên phải là mẫu đàn ông đang rất thịnh hành bây giờ: người đàn ông lạnh lùng, mặt không biểu cảm, ánh mắt thâm thúy, đường nét khuôn mặt góc cạnh giống như đao khắc, có chút giống con lai, cử chỉ phong thái bất phàm, so sánh với người đàn ông bên trái, có một uy thế khiếp người.

“Tử Nhân, tennis hay là cầu lông?” Người đàn ông ôn nhã hỏi người đàn ông lạnh lùng.

“Tôi không vấn đề gì, loại nào cũng được.” Giọng nói của người đàn ông lạnh lùng và ngoại hình như nhau, không có một chút độ ấm.

“Vậy tennis đi, bây giờ chắc có nhiều người chơi cầu lông lắm.”

Ngay lúc đó cửa phòng tắm nữ gần đó mở ra, mấy cô gái với mái tóc ướt nhẹ đi tới, thấy hai người đàn trên hành lang thì há hốc miệng, một vẻ mặt rất kinh diễm.

Hai người đàn ông coi như không thấy.

“Ngôn Mặc, chờ lâu rồi phải không?” Liễu Liễu vừa vẫy tay vừa cười tủm tỉm đi về phía tôi.

“Sao không sấy khô tóc đi, trời lạnh thế này sẽ bị cảm mạo.” Tôi không đồng ý nói, đẩy cô ấy vào phòng tắm.

” Liễu Liễu...” Đột nhiên phía sau vang lên tiếng gọi, xen lẫn tiếng hít thở nặng nề.

Nụ cười trên mặt Liễu Liễu liền giống như bị đôi bàn tay ma quỷ nào đó xóa đi, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức hiện lên một tầng sương lạnh, môi tái nhợt, cô run rẩy đứng không vững, nắm lấy cánh tay tôi, cứng ngắt xoay người.

“Thật trùng hợp, bác sĩ Loan, anh cũng tới chơi bóng à?” Cô lễ phép mà xa cách chào hỏi, cánh tay của tôi bị cô ấy nắm chặt.

Người đàn ông ôn nhã kích động chạy đến trước mặt Liễu Liễu, lo lắng xen lẫn vui mừng, tay giơ lên không trung, giống như muốn ôm Liễu Liễu, nhưng đôi mắt hờ hững của Liễu Liễu khiến anh ta không dám tùy tiện hạ cánh tay xuống.

“Anh vừa về nước, gọi điện thoại cho em mà di động của em tắt máy, hình như em cũng chuyển nhà?” Người đàn ông ôn nhã dè dặt hỏi.

“Đúng, tôi chuyển nhà, thay đổi số điện thoại.” Liễu Liễu nói.

“Liều Liều, em khỏe không?” Khi hỏi câu này, giọng người đàn ông ôn nhã nhỏ hơn.

Đột nhiên tôi ý thức được người đàn ông trước mắt này chính là bác sĩ ngoại khoa khiến Liều Liều mắc chứng thất tình mà Từ Giai nói. Đúng thế, đứng trước mặt người đàn ông thế này, cho dù là đàn ông cũng sẽ không chiến tự bại. Anh ta là hình mẫu tài tử Liều Liều thích: thư sinh.

Liều Liều vẫn còn yêu anh ta sao?

Chân của tôi giống đứng trong nước biển ngập đến đầu gối, cảm giác lạnh lẽo dâng lên từ lòng bàn chân.

“Anh thấy tôi có chỗ nào không khỏe sao?” Liều Liều hỏi ngược lại, dịu dàng cười cười, “Tôi có hẹn đi ăn với bạn, đi trước.”

“Anh ta là bạn trai mới của em à?” Người đàn ông ôn nhã lúc này mới cảm nhận được sự tồn tại của tôi, ném một ánh mắt không tốt về phía tôi.

“Hình như tôi có quyền không trả lời câu hỏi này của anh.” Liều Liều lạnh lùng nói, đưa túi xách trong tay cho tôi.

Người đàn ông ôn nhã đứng thẳng bất động, khóe môi co quắp.

“Xin chào!” Người đàn ông lạnh lùng từ đầu đến cuối im lặng đứng phía sau đột nhiên lên tiếng.

Liều Liều nghe tiếng nhìn sang, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên đỏ bừng, gượng gạo nặn ra một nụ cười, “Trưởng khoa Điện, xin chào!”

“Ồ, là cô Liều!” Người đàn ông lạnh lùng nhàn nhạt gật đầu một cái, đi tới.

“Vị này chính là Điện Tử Nhân, là trưởng khoa mới nhận chức, còn đây là thầy Mặc của đài phát thanh.” Liều Liều giới thiệu hai người chúng

tôi, liếc người đàn ông ôn nhã một cái, miễn cưỡng nói, “Anh ta là bác sĩ Loan Chi Thanh của Bệnh viện Nhân dân.”

Đàn ông từ trước đến nay không vui đều giấu trong lòng, ba người chúng tôi lịch sự bắt tay, đơn giản chào hỏi nhau.

“Tôi quen Chi Thanh ở Pháp, cùng về nước. Chi Thanh vẫn nói ở có một người quen ở đại học Kỹ thuật, thì ra là cô Liễu.” Điền Tử Nhân hoàn toàn dùng giọng điệu bàn công việc. “Thầy Ngôn là danh nhân của thành phố này, danh tiếng ở trường chúng tôi cũng không nhỏ, vẫn muốn làm quen, không ngờ hôm nay lại trùng hợp như vậy. Chi Thanh, chúng ta đừng đánh tennis nữa, nếu đã gặp thì mọi người cùng nhau ăn bữa cơm, có được không?”

Không đợi Loan Chi Thanh nói tiếp, Liễu Liễu đã trả lời: “Không được, tôi và Ngôn Mặc còn hẹn vài người bạn khác nữa, trường khoa Điền, bác sĩ Loan, không quấy rầy hai người nữa, tạm biệt!”

Mặt Loan Chi Thanh không giấu được vẻ thất vọng, ánh mắt u oán quẩn lấy Liễu Liễu.

Điền Tử Nhân tao nhã gật đầu, “Được, vậy chúng ta hẹn ngày khác gặp lại.”

Liễu Liễu không chờ tôi chào tạm biệt bọn họ, kéo tôi vội vàng chạy ra sân vận động, đứng dưới bầu trời đêm lạnh giá, há miệng thở phì phò.

Đã xa cách hơn một năm, bác sĩ kia vẫn ảnh hưởng đến Liễu Liễu nhiều như vậy, trước đây Liễu Liễu nhất định yêu anh ta rất sâu đậm.

Trong lòng tôi dâng lên một cảm giác chua chát.

“Ngôn Mặc, chúng ta dạo ven sông đi?” Liễu Liễu bình tĩnh lại, ngừng đầu nhìn tôi.

“Ừ!” Tôi xoa xoa tóc cô ấy, mở cửa xe cho cô.

Xe trong bóng đêm, chậm rãi di chuyển. Liễu Liễu nhìn ngoài cửa sổ, không nói một lời.

Tôi vẫn lái xe, trong đầu trống rỗng.

“Ngôn Mặc, anh thích tôi không?” Không biết qua bao lâu, Liễu Liễu đột nhiên quay đầu sang chỗ khác, hỏi.

GIÓ THỐI MÙA HÈ

Lâm Định Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Hết Lần Nay Tới Lần Khác Yêu Em

Tay tôi trượt một cái, suýt nữa đụng vào chiếc xe Van chạy phía trước, sau lưng toát mồ hôi lạnh. Tài xế xe Van hạ kính xe xuống, dùng lời lẽ thô tục mắng tôi.

Tôi áy náy lắc lắc tay, chạy xe đến trước một quán ăn nhỏ ven đường, “Tôi nghĩ tôi cần yên tĩnh một chút.” Tôi mở cửa xe, tháo dây an toàn cho Liễu Liễu.

Cô ấy cúi thấp đầu, giống như một đứa trẻ làm sai, mím môi thật chặt.

Quán nhỏ không đông lắm, phía trước quán ăn không quá sạch sẽ, nhưng phòng bếp cách một bức tường bằng thủy tinh đang bốc hơi nóng lại khiến người nhìn ấm áp trong lòng.

Tôi cố gắng hết sức chọn một cái bàn được coi là sạch sẽ ngồi xuống, gọi một lẩu vịt và một bầu rượu Hoa Điêu, dặn bà chủ bỏ nhiều gừng và đường đỏ, phải thật nóng.

Bà chủ ừ to, bưng lên một bình nước trà trước.

Nước trà không nóng, lá trà không được ngâm qua, nổi từng cọng trên mặt nước, Liễu Liễu thổi lá trà ra, uống một ngụm.

“Liều Liễu, nói cho tôi biết, câu hỏi vừa rồi có phải là em nói đùa không?” Trong lòng tôi đã bình tĩnh lại, tôi cố gắng hỏi bằng giọng ôn hòa nhất.

“Anh cho rằng là đùa thì là đùa, anh nghĩ là thật thì là thật.” Liễu Liễu tránh né ánh mắt của tôi, lúc thì nhìn người khách ngồi bên cạnh, khi thì nhìn dòng xe cộ ngoài đường.

“Tại sao lại hỏi tôi như thế?” Tôi thay đổi cách hỏi, đề sự rạo rức trong đáy lòng xuống.

Liễu Liễu đột nhiên tức giận, nghiêm mặt, giọng nói lạnh lùng: “Chuyện đó rất khó sao? Không thích thì không thích, thích thì thích, rõ ràng rành mạch như vậy cũng không trả lời được à.”

“Không phải, Liễu Liễu, vấn đề này không khó trả lời, chỉ là em hỏi sai thời điểm thôi. Muốn dùng một người để lấp cái bóng trong lòng, như vậy không hay. Em có thể nghĩ đến tôi, tôi thấy rất vinh hạnh, thế nhưng trừ khi em thật sự quên được người cũ trong lòng em, thì em mới có thể cảm nhận được niềm vui của tình yêu, còn nếu không phải thì em sẽ càng đau khổ hơn, và còn có thể làm đau lòng một người khác.”

“Ồ, Ngôn Mặc, tôi biết anh am hiểu về âm nhạc, không ngờ anh còn là một nhà Triết học. Được rồi, tôi nghĩ tôi đã biết câu trả lời của anh, cảm ơn anh đã đưa thang, để tôi giữ được tôn nghiêm leo xuống.” Liễu Liễu mân mê túi xách, tức giận cúi đầu, đứng dậy đi ra ngoài.

“Liễu Liễu!” Tôi kéo cánh tay cô ấy “Lẩu sắp mang lên rồi, bên ngoài lạnh như thế, ngồi xuống ăn.”

“Tôi không nghĩ bây giờ mình còn có thể nuốt trôi thứ gì. À, Ngôn Mặc, không phải tại câu trả lời của anh đâu, chỉ là tôi cảm thấy ra ngoài hóng gió một chút sẽ thoải mái hơn.” Cô ấy gỡ tay tôi, đi thẳng ra ngoài cửa.

Tôi nhìn bóng lưng mảnh khảnh của Liễu Liễu, đột nhiên trong đầu nảy sinh ý nghĩ sẽ không còn được gặp cô ấy nữa, tôi chạy theo, nắm chặt hai tay của cô ấy, ép cô ấy nhìn thẳng vào mắt tôi.

Đêm đông lạnh lẽo, một vầng trăng sáng treo trên trời, giống như một ngọn đèn không bao tắt, một ngọn đèn ấm áp trong đêm tối, tôi khép hờ mắt, nghe thấy giọng nói vô cùng kiên định của mình.

“Đúng vậy, anh thích Liễu Liễu.”

Liễu Liễu im lặng nhìn tôi chăm chăm, nhìn thẳng vào mắt tôi, một giọt nước mắt từ từ lăn xuống.

“Anh trả lời chậm quá phải không?” Tôi cúi đầu, dịu dàng lau nước mắt trên mặt em.

Thật không ngờ, có một ngày, tôi lại hạnh phúc đến như vậy, có thể gần Liễu Liễu như thế.

Mới ngày nào gặp Liễu Liễu, em lưu lại một hình ảnh đẹp trong lòng tôi, khắc sâu trong lòng, ngày càng sâu đậm.

Không thể giải thích lý do vì sao lại yêu, chỉ là lúc bắt đầu đã không thể ngăn cản.

“Không phải!” Liễu Liễu ngại ngùng úp mặt vào vai tôi, khóc thút thít, “Trong lòng em đã xóa sạch cái bóng của người kia từ lâu rồi, bởi vì anh khiến em cảm giác thấy rất ấm áp, mới muốn... đến gần anh một chút. Ngay từ đầu, em đã nghĩ đến anh... Tưởng anh là bạn trai của Từ Giai nên mới không để ý đến anh nữa, mãi đến khi Từ Giai nói anh từ chối cậu ấy, em... Em mới...”

Tôi đưa tay vỗ vỗ đầu em, xoa xoa tóc em, “Lúc đầu thấy em lạnh nhạt, thì ra em đang cố ý tránh né anh.”

“Ngôn Mặc, trên người anh có một loại ấm áp rất hấp dẫn em, em... Sợ em sẽ thích anh, cho nên chỉ có thể né tránh. Có rất nhiều người thích Ngôn Mặc, em không muốn đi xếp hàng.”

“Nhưng, Liễu Liễu là duy nhất.”

Liễu Liễu ngẩng đầu nhìn tôi, tôi cũng nhìn em. Chúng tôi nghe tiếng tim mình loạn nhịp. Tôi nắm tay trái em, lại nắm tay phải em, kéo em vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi hơi lạnh của em.

Thân thể Liễu Liễu run nhẹ, vai từ từ thả lỏng, dựa vào lồng ngực tôi, đón nhận lần tiếp xúc thân mật đầu tiên giữa hai chúng tôi.

Tôi không dám tin đây là sự thật, như một mảnh gỗ trôi nổi trên mặt hồ, theo nước nhấp nhô.

Bóng đêm nhẹ nhàng, trái tim tôi đập những nhịp đập ngọt ngào, tôi muốn hét to lên thật hạnh phúc.

Ông trời cũng muốn quan tâm đến tôi sao?

“Liễu Liễu, em cũng thích anh sao?” Tôi không muốn buông môi ra, ngón tay vỗ nhẹ gò má em.

“Nếu như em không thích anh, anh cũng không thích em sao?” Liễu Liễu hờn dỗi hỏi lại.

“Không, nếu như vậy, anh sẽ lặng lẽ đứng phía sau, lén lút thích em.” Tôi thẳng thắn nói.

“Nói nghe thảm vậy, như thế em là người thích hành hạ người khác không bằng.”

Tôi cương chiều vuốt mũi em, “Quay về chủ đề chính, bây giờ vào ăn cơm đi!”

Tránh tôi lâu như vậy, không nóng không lạnh đi chung với tôi, không phải là người thích hành hạ người khác thì là gì.

Hai chúng tôi nắm tay đi vào quán ăn nhỏ, lẩu và rượu Hoa Điêu nóng hổi đã được bưng ra.

Cuối cùng tôi cũng có thể lấy thân phận bạn trai mà quan tâm chăm sóc Liễu Liễu, tôi gấp thịt vịt cho em, gấp điểm tâm, rót rượu Hoa Điêu cho em.

Tất cả vô cùng tự nhiên, giống như đã làm rất nhiều lần rồi. Hay ở trong lòng tôi, vẫn luôn muốn yêu thương che chở Liễu Liễu như vậy.

“Ngôn Mặc, hôm nay không phải em bị cái gì kích thích mới hỏi anh như vậy đâu, em vẫn luôn chờ anh chủ động nói ra, nhưng anh thật sự khiến em đợi đến nóng nảy.” Uống chút rượu, mặt của Liễu Liễu đỏ ửng, đôi mắt sáng ngời, tôi nhìn không được lại muốn hôn em.

Một cô gái tốt như vậy thật sự thích tôi sao?

“Loan Chi Thanh là bạn trai đã chia tay hơn một năm trước của em, cũng coi như là mối tình đầu của em, khi đó em yêu rất nghiêm túc, hi vọng giống như người khác, yêu đương mấy năm sau đó kết hôn. Anh ta là một đối tượng vô cùng tốt để kết hôn, nghề nghiệp tốt, khuôn mặt cũng là kiểu em thường thích. Bạn bè hâm mộ, bố mẹ hài lòng, tất cả đều rất hoàn mỹ. Anh ta chắc chắn rất yêu em, chỉ là... không chịu nổi cô đơn. Em dẫn sinh viên đi thực tập một tháng, ngày trở về muốn cho anh ta một niềm vui lớn, không nói trước mà đến thẳng nhà anh ta, kết quả là... Em nghĩ Từ Giai đã nói hết với anh rồi. Khoảng khắc đó em không cam lòng, không phải là kiểu tan nát cõi lòng mà vì cảm thấy nực cười, thì ra tình yêu thật sự là thứ đồ xa xỉ, trên đời này làm gì có cái gì hoàn mỹ. Em nghĩ em đã phá vỡ một câu chuyện cổ tích, không bao giờ... phải cẩn thận giữ gìn nữa, em được giải thoát rồi. Em không nói gì, cũng không làm khó anh ta, thành toàn cho sự phong lưu của anh ta, để anh ta hoàn toàn tự do, bởi vì anh ta đã không còn là một người đàn ông đáng cho em nỗ lực.”

“Thấy em tỏ ra tự nhiên không thềm để ý, Loan Chi Thanh đau lòng lắm, anh ta chỉ muốn chơi đùa với cô gái kia thôi chứ không muốn thành thật. Hai nhà đều nói đến chuyện cưới gả, thú nhận với bố mẹ, bạn bè, người thân hai bên thế nào, làm sao thu dọn cục diện này, anh ta đều phải lo lắng. Mà em lại có thể an tâm làm người được thông cảm, chuyện gì cũng không bị hỏi. Anh ta đi khắp nơi nhờ người nói giúp, quỳ xuống khóc lóc trước mặt em, nói không bao giờ ... phạm sai lầm nữa. Ngôn Mặc, nhìn một người khí phách hiên ngang trở thành như vậy, em không mủi lòng mà chỉ cảm thấy đau lòng, không thể tin mình có thể yêu một người đàn ông như thế lâu đến vậy, như anh nói, ngay cả kỷ niệm cũng không có. Càng buồn cười là cô gái kia thấy điều kiện anh ta tốt, cứ quẩn lấy anh ta. Loan Chi Thanh không có cách nào đối mặt với tất cả nên mới chạy trốn ra nước ngoài. Anh nói xem, em có thể nhớ thương một người đàn ông như vậy không? Nếu như nói có cảm giác gì, đó chính là tiếc nuối đã yêu một người đàn ông như anh ta.”

“Tối nay em đột nhiên hỏi anh, là em không muốn đợi anh thêm nữa, em phải cố gắng một chút, không để cho Loan Chi Thanh nghĩ rằng em đang chờ anh ta, cũng không muốn tự kiềm nén chính mình. Ngôn Mặc, anh khiến em nảy sinh tình yêu, mà loại cảm giác này, từ sau khi chia tay Loan Chi Thanh, chưa từng có với bất kỳ người nào.”

“Ngôn Mặc, em không dối, cũng không phải quá xúc động. Bởi vì em thật sự thích anh, nên mới hỏi câu đó.”

Liễu Liễu nắm tay tôi, dịu dàng như nước.

” Liễu Liễu...” Tôi nói không lên lời, cũng tìm không ra từ ngữ thích hợp để diễn tả cảm giác trong lòng, chỉ có thể gọi tên của em.

Tôi nắm tay em, đưa lên môi, hôn từng ngón một.

Phần tình cảm đột nhiên xuất hiện này, tôi nguyện dùng cả đời để bảo vệ, tôi lặng lẽ thề với lòng.

“Liều Liều, còn Điền Tử Nhân ở trường em thì sao?” Tôi nghĩ đến người đàn ông lạnh lùng đi chung với Loan Chi Thanh. Tôi có thể không để ý đến Loan Chi Thanh, nhưng không cách nào bỏ qua người đàn ông kia.

Liều Liều nhấp một ngụm rượu Hoa Điêu, “Ừ, anh ta đi du học nước ngoài về, nghe các đồng nghiệp nói anh ta là một kiến trúc sư thiên tài, đạt được nhiều giải thưởng lớn về thiết kế ở nước ngoài, lần này là trường học trả lương cao mời anh ta từ nước ngoài về, chẳng cần phải cố gắng gì hết, còn trẻ mà đã được làm trưởng khoa kiến trúc. Ngôn Mặc, Khoa Kiến trúc là khoa hot nhất trường bọn em, bao nhiêu người tranh nhau đến sút đầu mề trán để vào được đây. Còn tại sao anh ta đi chung với Loan Chi Thanh thì em không biết.”

“Liều Liều, vậy em ở khoa nào?”

“Em cũng ở Khoa Kiến trúc, nhưng, em dạy các lớp về công trình giao thông. Trắc lượng học đều có liên quan đến các loại công trình.”

Tôi gật đầu, tôi đã hiểu thêm nhiều điều về Liều Liều.

Ăn cơm xong, không còn sớm nữa nên tôi đưa Liều Liều về nhà. Ở dưới lầu nhà trọ, em ngại ngừng nói hẹn gặp lại, tôi ôm em, mượn bóng đêm hôn em một cái, môi đột nhiên truyền đến cảm giác đau nhẹ, Liều Liều dùng răng cắn môi dưới của tôi, cắn nhẹ nhàng, độ mạnh yếu rất vừa phải.

Yết hầu lên xuống, tôi không khống chế được hôn càng thêm sâu, gần bó như môi với răng, chặt chẽ.

“Đây là ấn ký của em, về sau, chỗ này là của một mình em, không cho phép người khác đụng đến.” Liều Liều hôn lên môi tôi, khẽ cười vẫy tay với tôi, vui vẻ đi lên lầu.

Tôi vuốt môi còn lưu lại dấu răng, đầu óc trống rỗng, một lúc lâu mới phục hồi cảm giác, tôi thật sự yêu sao?

Nếu như có thể, thật muốn giờ khắc này dừng lại mãi mãi, không cần xảy ra chuyện ngoài ý muốn trong tương lai, không cần thử thách qua mưa gió bão táp.

Tôi yêu Liễu Liễu, Liễu Liễu yêu tôi, không mang theo bất kì tia tạp chất nào, cảm giác tựa như mối tình đầu.

GIÓ THỔI MÙA HÈ

Lâm Định Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Buông Bỏ Tất Cả Để Bên Em (1)

Trước năm mới, Lưu Lộ về lại đài phát thanh. Tôi đưa cô ấy vào phòng thu, thực hiện một chương trình không lên sóng.

Kết thúc chương trình, tôi suy nghĩ rồi gật đầu: “Tốt rồi, em có thể đi làm.” Suốt một tháng này cô ấy đã tìm được chính mình, không còn là cái bóng của người khác nữa.

“Thầy Ngôn, em có thể đi theo thầy thực tập nữa không?” Cô ấy mong mọi nhìn tôi.

“Không, em không cần thực tập nữa, chương trình sáng mai còn trống một vị trí, em làm chương trình đó đi. Em có thiên phú làm DJ, cứ từ từ rồi sẽ đến, em sẽ trở thành giọng nói được chào đón nhất thành phố này.” Tài năng mới thường thiếu tự tin, cần phải cố vũ nhiều hơn.

“Nhưng em muốn đi theo thầy Ngôn học hỏi.” Lưu Lộ đứng ngoài cửa, mặt đỏ lên, hít mũi một cái.

“Tôi đã không còn gì để truyền đạt cho em nữa rồi, con đường sau này em phải tự bước đi.” Tối nay tôi còn phải đến quán bar tập đàn, năm mới dàn nhạc có mấy tiết mục biểu diễn, Liễu Liễu nói muốn đi xem nên tôi còn phải vội đi đón em.

“Thầy Ngôn, đó là thật à?” Lưu Lộ bỗng dưng rụt rè hỏi tôi.

Tôi dừng bước, không hiểu: “Gì cơ?”

“Em nghe người ta nói Mạc Tâm Văn từng là bạn gái của thầy.” Cô vặn mười đầu ngón tay, cố chấp nhìn tôi.

“Đáp án có liên quan gì đến em không?” Tôi nhú mày. Lưu Lộ có vẻ biết nhiều chuyện của tôi, làm tôi có cảm giác tức giận vì bị người ta theo dõi.

“Dĩ nhiên có liên quan ạ, nếu thầy Ngôn không có bạn gái, thầy sẽ... em muốn...”

“Không, ” Tôi cắt ngang lời thổ lộ của cô ấy: “Xin lỗi, tôi có người yêu rồi.” Lúc nói lời này, giọng nói của tôi không nén nổi tự hào.

“Vậy à.” Lưu Lộ cúi đầu, vẻ mặt thất vọng.

Tôi không có thời gian đi an ủi cô ấy, Liễu Liễu nóng tính lại rất nhạy cảm, tôi chỉ cần đến muộn một tí là em đã tưởng tượng lung tung rồi.

Liễu Liễu không ở trạm bảo vệ trước cổng trường đợi tôi, tôi lái xe vào trong trường.

Bây giờ tôi đã biết nhiều điều về Liễu Liễu, phòng làm việc của em ở đâu, em dạy phòng nào, nhà trọ ở đâu, số điện thoại bao nhiêu, em từng học những trường nào, đã bị những bệnh gì, thích gì hay ghét gì... Tất cả tôi đều biết, tôi đang cố gắng hòa nhập vào cuộc sống của Liễu Liễu, còn Liễu Liễu đã trở thành phần quan trọng nhất trong cuộc sống của tôi.

Những thứ này đều là việc nhỏ như hạt vừng, nhưng vì người đó, chỉ một chút xú thế thôi cũng đủ cho lòng ấm áp. Sẽ cảm thấy mình là người đặc biệt với cô ấy, còn cô ấy là duy nhất với mình.

Duyên phận là một nút thắt rắc rối phức tạp, sít sao gắn kết hai trái tim đồng nhịp.

Dừng dưới văn phòng khoa kiến trúc, tôi ngẩng đầu, thấy phòng làm việc Liễn Liễn sáng đèn, tôi mỉm cười xuống xe.

Có một người đi từ cửa hông ra, người này bịt kín từ đầu đến chân, tôi nhìn ánh mắt người đó, là Từ Giai đã lâu không gặp.

“Hi!” Tôi chào, cô ấy liếc tôi, bữu môi: “Đến tìm Liễn Liễn à?”

Mấy ngày nay xe của tôi đều ra ra vào vào Đại học Kỹ thuật, những ai quen biết tôi đều biết, tôi và Liễn Liễn đang yêu nhau.

Tôi gật đầu, cười hạnh phúc: “Cô ấy ở trên đó à?”

“Ừ, trường khoa đang nói chuyện với cậu ấy. Không ngờ hai người yêu nhau thật, cũng chẳng thêm để ý đến cảm nhận của tôi.” Từ Giai nói nhỏ: “Liễn Liễn quen anh giống thiên nga với cóc ghẻ thôi. Anh chẳng bằng một góc bạn trai cũ của cậu ấy!”

Tôi vênh mặt: “Đúng thế, không đều giả bằng, không đẹp trai bằng, bằng cấp cũng không bằng, nhưng biết sao được, Liễn Liễn chọn tôi.”

Lúc nói câu này, lòng tôi vô cùng ngọt ngào.

Có lần ở bên nhau, ôm Liễn Liễn vào lòng, tôi từng hỏi em một câu ngu ngốc, tại sao lại chọn anh? Liễn Liễn lườm tôi một cái, anh hỏi em thì em biết hỏi ai? Tại sao em chẳng có cảm giác gì với người khác nhưng lại bị anh mê hoặc chứ? Anh cũng không phải mẫu hình em thích, azzzz, Ngôn Mặc, không biết anh bỏ bùa gì cho em nữa?

Tôi âu yếm hôn lên vành tai xinh đẹp của em, bật cười. Liễn Liễn, người bỏ bùa là em mới đúng, bây giờ mỗi ngày anh không bị em cắn một miếng sẽ như người mất hồn mất vía, em nói xem, có phải anh là người thích bị ngược không?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Liễu đỏ bừng, lườm tôi, sau đó xoay người cúi xuống hôn lên mặt tôi, khi chuyển qua cổ, nụ hôn ngọt ngào trở thành cắn nhẹ, ngứa đến tận đáy lòng.

Em vẫn không động đậy, nằm im tựa vào ngực tôi.

Cắn nhẹ vào cổ là hành động thân mật nhất của Liễu Liễu khi thể hiện tình yêu với tôi, tôi cười nói em là quỷ hút máu, em nói quỷ hút máu tốt chứ sao, vừa mỹ lệ gợi cảm, lại trung thành với tình yêu. Tôi bảo cắn đi, em hút máu anh thì anh cũng biến thành quỷ hút máu, hai chúng ta sẽ bên nhau trọn đời.

Buồn nôn! Liễu Liễu tức giận lườm tôi, nhưng trong mắt lại đọng đầy ngọt ngào.

Từ Giai hừ một tiếng, đưa suy nghĩ của tôi trở về: “Anh đừng có mơ mộng, Liễu Liễu bị ma ám mới lên thuyền giặc. Nếu cậu ấy phát hiện ra anh chẳng tốt đẹp như bề ngoài thì anh chết chắc.”

Câu nói lạnh lùng của cô ấy vang bên tai, âm lãnh quỷ dị, tôi vô thức rùng mình.

“Anh tự hỏi lương tâm đi, thật ra anh chẳng xứng với Liễu Liễu. Bây giờ cậu ấy cô đơn nên mới thế, anh khác mấy người bên cạnh, cậu ấy chỉ hiếu kì về anh chứ không phải yêu. Mấy người DJ như bọn anh ai chả dẻo miệng, Liễu Liễu sẽ dần tỉnh ra thôi. Cậu ấy là con sơn dương lạc đường, sớm muộn gì cũng có người đưa cậu ấy về quỹ đạo đúng thôi.”

Câu cuối cùng Từ Giai nói mang hai ý nghĩa, nhưng tôi không muốn hiểu sâu. Liễu Liễu yêu tôi như mặt trời ban trưa, không hề giấu diếm điều gì, tôi luôn tin tưởng về tương lai hai đứa.

Cửa thang lầu hai tối lại, có hai bóng dáng sóng vai đi ra.

Là Liễu Liễu và Điền Tử Nhân.

Liễu Liễu mặc áo bành tô màu hồng nhạt, đi giày da cùng màu, quàng khăn sọc caro đen trắng. Điền Tử Nhân mặc áo bành tô màu khaki và quần tây, hai người đứng cùng nhau hài hòa giống như một đôi tình nhân vậy.

Tự nhiên tôi thấy khó chịu, nhưng chỉ một chút thôi, tôi đi lên trước bắt tay với Điền Tử Nhân. Điền Tử Nhân đối với anh cũng lạnh nhạt, gật đầu với tôi. “Chơi vui vẻ.” Câu này anh ta nói với Liễu Liễu. Sau đó anh ta xoay người đi lên lầu.

“Chờ lâu rồi phải không?” Liễu Liễu nói, thấy Từ Giai đứng một bên xem trò vui: “Từ Giai, có muốn đi xem Ngôn Mặc biểu diễn không?”

“Cô Từ có hẹn rồi.” Tôi vội nói, liếc Từ Giai một cái. Tôi và Liễu Liễu hẹn hò, không muốn mang theo cái một bóng đèn lớn như thế.

Từ Giai bĩu môi: “Bỏ đi, tôi cũng không muốn cản trở người khác.” Cô ấy lườm tôi, đi thẳng.

Tôi và Liễu Liễu lên xe, lúc khởi động xe chợt thấy trong tay em cầm một cái đĩa CD và tấm thiệp mừng.

“Thiệp Giáng sinh hay thiệp mừng năm mới vậy?”

Liễu Liễu giơ lên trước mặt tôi: “Là thiệp mừng Giáng sinh, trường khoa Điền tặng.”

“Đĩa CD cũng vậy à?”

“Ừ, là chuyên tập đàn hạc mà em thích, rất hiếm đó, không biết anh ta kiếm đâu được.” Liễu Liễu mở bao CD, hào hứng nói: “Ngôn Mặc, em nghe thử nhé.” Em mở máy nghe nhạc trong xe ra, bỏ đĩa CD vào.

Lòng tôi chợt khó chịu.

Một lát sau, trong xe vang lên tiếng đàn hạc du dương, Liễu Liễu nhắm mắt say sưa lắng nghe.

“Trường khoa tốt với em thật đấy!” Tôi làm như vô tình nói.

“Phải nói là tốt với bọn em mới đúng.” Liễu Liễu tinh nghịch chớp mắt, lại gần hôn vào má tôi một cái: “Đừng có ghen bậy ghen bạ, tất cả giáo viên trong khoa đều có quà. Có lẽ anh ta mới đến trường nên muốn tạo quan hệ tốt với mọi người thôi.”

“Ai cũng có quà hả?” Hôm nay tôi mới nhận ra mình là người nhỏ mọn như thế.

“Em cũng không chú ý nữa. Sao thế, Ngôn Mặc à, chỉ là một cái đĩa CD thôi mà, không phải vật quý giá gì.” Liễu Liễu nháy mắt mấy cái, sợ tôi chuyện bé xé ra to.

Không phải vật quý giá, nhưng tâm ý cũng không nhỏ. Đĩa CD này là đĩa nhạc bên Pháp, ở trong nước không thể mua được. Liễu Liễu ngây thơ nên không nghĩ nhiều, còn tôi là đàn ông, lại là người đàn ông từng trải. Đàn ông sâu sắc biển khơi, muốn lấy lòng một cô gái thì phải bắt đầu từ sở thích của cô ấy, tốn nhiều công sức.

Tôi nhận ra có gì đó không bình thường, nhưng không biết người đàn ông này chỉ muốn làm việc tốt, hay là vì bản thân anh ta?

Tôi thừa nhận là tôi rất khó chịu.

Suốt cả đường đi, tôi và Liễu Liễu đều im lặng, tựa như có khoảng cách vô hình.

Quán bar hôm nay có không ít khách, đa số là fan của chúng tôi. Mấy người trong ban nhạc đã đến, đang ở trên sân khấu điều chỉnh âm thanh.

Tôi dẫn Liễu Liễu đến cái bàn dễ nhìn nhất, cởi áo măng tô giúp em, khoác khăn quàng cổ lên thành ghế, bảo phục vụ mang lên một ly trà sữa.

Liễu Liễu chưa đến quán bar bao giờ, tò mò nhìn quanh.

Em từng đùa tôi rằng mấy người trong quán bar đều là thành phần bất hảo, là đám người dưới đáy xã hội. Tôi nhéo mũi em, bảo lúc nhất định sẽ đưa em xuống đáy xã hội tham quan.

“Anh đi ra sau thay đồ, lát nữa gặp!” Tôi vỗ vai em, đi về phía sân khấu.

Trên sân khấu, ca sĩ chính của nhóm – lão Đỗ đang ôm một cô gái tóc dài cười ngọt ngào, tôi đi lại vỗ vai anh ta, cả anh ta và cô gái trong lòng cùng quay lại.

Tôi đứng đơ tại chỗ.

Cô gái kia là Lưu Lộ.

“Cái vẻ mặt này là gì hả, không phải làm cùng đài phát thanh à, sao lại ngạc nhiên như thế?” Lão Đỗ gầy gầy, vui vẻ đấm tôi một cái, chớp mắt: “Ngôn Mặc, cậu không biết Lưu Lộ là fan lâu năm của ban nhạc chúng ta nhỉ, he he, nhưng bây giờ đã thuộc về tôi rồi.”

Tôi rất ngạc nhiên, vì Lưu Lộ chưa bao giờ nói với tôi chuyện này.

“Chào thầy Ngôn.” Lưu Lộ khéo léo bắt chuyện với tôi.

“Bạn gái giáo viên của cậu đến không?” Lão Đỗ nhìn dưới sân khấu.

“Bạn gái thầy Ngôn là giáo viên?” Vẻ mặt Lưu Lộ phức tạp, giọng nói vỡ vụn.

“Ừ, là giảng viên đại học, Ngôn Mặc giấu cô ấy kĩ quá, hôm nay mới xuất đầu lộ diện. Ngôn Mặc, cô ấy đâu rồi?”

Tôi chần chờ một lát, xoay người cười với Liễu Liễu ngồi bên dưới, Liễu Liễu vẫy tay.

“Ngôn Mặc, cậu may mắn thật, ai cũng bảo giáo viên ngành kỹ thuật đều giống khủng long, mà đây là mỹ nữ ngàn năm có một, khí chất cũng tốt, vừa nhìn là biết người làm nghề giáo rồi.” Lão Đỗ cười nói, nhìn Lưu Lộ rồi vội xoa đầu thanh minh: “Nhưng không thể so với Lưu Lộ nhà tôi được. Giọng nói Lưu Lộ nhà tôi truyền cảm vô cùng, lại hiền lành xinh đẹp, thuộc dạng mỹ nữ cực phẩm.”

Tôi không chịu nổi lắc đầu, đi ra sau cánh gà vẫn còn nghe lão Đỗ dở dành Lưu Lộ.

Lưu Lộ mím môi, không đáp lại anh ta.

Dàn nhạc biểu diễn cần phải ăn mặc khác người một tí, như thế sẽ hấp dẫn ánh mắt người nhìn. Tôi thay áo khoác da, để ngực trần, mặc quần jean rách bó sát màu đen, tay đeo mấy cái nhẫn bạc, còn đeo thêm khuyên tai phát sáng, dùng keo vuốt tóc lên và đánh ít phấn để mặt đỡ tái dưới ánh đèn.

Lão Đỗ còn mặc đồ tua rua, hai người khác cũng mặc đồ ‘khác loại’.

Đèn bốn phía quán bar tắt đi, trên sân khấu sáng rực. Một hồi nhạc điện tử vang lên, bọn tôi bước ra sân khấu.

Fan hâm mộ ở bên dưới hò hét huýt sáo ầm ĩ, hiện trường nhanh chóng Hot lên, bọn tôi nhanh chóng hòa mình vào không khí nóng bỏng ấy.

Sự nhiệt tình của khán giả là chất xúc tác mạnh mẽ nhất, buổi tối hôm nay thật điên cuồng, chưa bao giờ điên cuồng như thế, chúng tôi hòa làm

một với âm nhạc, từng bài hát từng bài nhạc vang lên, khán giả bên dưới hét tên chúng tôi đến khàn cả giọng, bọn tôi trên sân khấu mồ hôi như mưa, đốt cháy hết tất cả. Đến bài cuối cùng, fans không kiềm chế được nhảy lên bàn, tặng hoa, mỹ nữ, ôm hôn, tôi chẳng nhớ được gì hết, cứ nhảy theo giai điệu, đến khi phát hiện ra Lưu Lộ ôm tôi, môi cô ấy dán vào người tôi, lúc ấy tôi chợt tỉnh táo.

Theo phản xạ tôi nhìn về bàn, Liễu Liễu, phục vụ đang thu dọn ly chén, trên thành ghế, khăn quàng cổ sọc caro cô đơn nằm đó, chờ đợi chủ nhân mang nó về.

GIÓ THỐI MÙA HÈ

Lâm Định Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Buông Bỏ Tất Cả Để Bên Em (2)

Tôi ném đàn guitar, nhảy xuống sân khấu, hỏi phục vụ có thấy cô gái mới ngồi ở bàn này đâu không.

Phục vụ nói, khi anh bắt đầu diễn không lâu thì người này đã đi rồi.

Tôi lấy đi động gọi cho Liễu Liễu, điện thoại đổ chuông nhưng không có ai nghe. Tôi biết Liễu Liễu rất nhạy cảm, Liễu Liễu mà tức giận thì lúc nào cũng chỉ biết im lặng.

Em thấy Lưu Lộ hôn tôi ư?

“SHIT!” Tôi đâm vào thành ghế, nhắm mắt lại, lòng bàn tay đau rát.

“Ngôn Mặc, đi, chúng ta đi uống rượu.” Lão Đỗ ôm Lưu Lộ, tay giơ bình rượu lão đảo đi đến trước mặt tôi, Lưu Lộ hí mắt, đôi mắt ánh lên tia điên cuồng.

Tôi cầm khăn quàng cổ lên, lắc đầu chạy ra khỏi quán bar, không để ý bản thân còn mặc đồ diễn trên người.

Tuyết bay đầy trời, gió lạnh ù ù thổi qua tai.

Xe giống như bị đóng băng, vặn chìa khóa mấy lần mới khởi động được.

Tôi vừa lái xe vừa nhìn quanh hai bên đường, mong có thể thấy được bóng dáng Liễu Liễu. Cuối cùng khi gần đến nhà trọ Liễu Liễu, tôi thấy em

đi giữa trời tuyết lạnh, cổ áo phong phanh, hai tay ôm mình, hoa tuyết nhuộm trắng tóc em, em lắc đầu để tuyết rơi xuống.

“Liều Liều...” Tôi sợ làm em giật mình, chạy xe đến gần em, nhẹ nhàng gọi.

Em xoay người lại, đối mắt với tôi, em ngạc nhiên rồi lập tức quay đầu, tiếp tục đi về phía trước. Chúng tôi chỉ cách nhau một khoảng ngắn, nhưng lại như có thứ gì đó đẩy mạnh làm chúng tôi cách xa, thật xa.

Em thà bị lạnh đến run người cũng không quay về quán bar lấy khăn quàng, cũng không nguyện nhìn tôi trên sân khấu.

Trong nháy mắt, niềm vui khi tìm thấy em lại biến thành chán nản, từ ngày quen biết đến yêu nhau, tất cả những chuyện xưa cũ, trong những hồi ức giữa chúng tôi, dù em là người nói tiếng yêu trước, nhưng tôi lại lún sâu vào vũng bùn tình ái nhiều hơn em.

“Lên xe!” Tôi mở cửa xe, mạnh mẽ ôm em ngồi vào trong.

Liều Liều mím chặt môi, hờ hững nhìn tôi.

“Xin lỗi, anh đã phá hủy một buổi tối tốt đẹp rồi.” Tôi lấy khăn quàng cổ đưa cho em, mắt nhìn phía trước, tuyết rơi ngày càng nhiều, đường trơn, xe giống như con ốc sên bò chậm chạp: “Nhưng Liều Liều này, khi biểu diễn tình cảm mãnh liệt nên xúc động thế thôi, không phải yêu đương gì hết, chuyện đó không có ý nghĩa gì cả.”

“Ngôn Mặc, chúng ta chia tay đi!” Liều Liều im lặng một lát, thân thể vì lạnh mà run rẩy, em bỗng nhiên nói.

“Tại sao? Chỉ vì chuyện fan cuồng hôn anh?” Tôi hơi kích động.

“Không, ” Liều Liều nói, “Em đi ra trước, không thấy fan hôn anh.”

“Vậy nguyên nhân là gì?”

“Ngôn Mặc, anh không nhận ra chúng ta chẳng có điểm chung nào ư? Anh mặc đồ da bó sát người, đeo đàn ghita điện, thích rock, mê ca nhạc và có nhiều fan hâm mộ. Còn em, suốt ngày vùi đầu vào sách vở, ngày nào cũng đối mặt với môn Trắc lượng học khô khan, không phải ở thư viện hay phòng học thì ở nhà, giống như trạch nữ. Những thứ anh yêu thích em chẳng có hứng thú gì, còn sở thích của em với anh là thứ xa lạ.”

“Thì sao chứ? Chúng ta không phải bạn tri kỉ, cũng không phải đối tác làm ăn, chỉ cần chúng ta yêu nhau là được rồi.”

“Ngôn Mặc, chúng ta không có tiếng nói chung, yêu như thế rất mệt mỏi.”

“Mệt mỏi?” Tôi không thể nào tiếp nhận lí do đó, cảm thấy thật nực cười.

Xe dừng lại trước nhà trọ Liễu Liễu, em buồn bã nhìn tôi, đẩy cửa xe bước xuống. Không có hôn, không có ôm, chợt giống như hai người xa lạ.

Tôi xuống xe, đứng chặn trước mặt em.

Trong khoảnh khắc ấy, tôi rất muốn lay cho em tỉnh táo lại, để em rút lại những lời vừa nói. Nhưng, tôi không làm được. Trong ánh mắt người đời, Liễu Liễu vừa trẻ trung xinh đẹp lại xuất thân thư hương môn đệ, là giảng viên đại học, tính tình hiền lành dịu dàng; còn tôi chỉ là một người có quá khứ đau thương, đã gần tuổi trung niên, là một DJ của đài phát thanh, không có gia cảnh tốt đẹp cũng chẳng giàu có, làm sao xứng với Liễu Liễu đây? Đến tự tôn đàn ông tôi cũng chẳng có, bỗng dưng tôi rất hận Liễu Liễu, hận em tự nhiên bước vào cuộc sống của tôi sau đó lại bỏ đi không chút lưu luyến. Những ngọt ngào trước đây chẳng thể bù đắp nỗi vết thương lòng.

“Ngoài này tuyết rơi, anh mau vào xe đi.” Liễu Liễu nói nhỏ, nhưng giọng nói rất bình tĩnh.

Tôi im lặng.

“Ngôn Mặc, em chỉ là người bình thường, không xứng được anh yêu.” Em buồn bã ngẩng đầu lên.

Tôi cười khổ, gạt bông tuyết nơi khóe mắt, lòng lạnh lẽo: “Yêu là yêu, không có chuyện xứng hay không xứng.”

Môi Liễu Liễu khẽ run, yếu đuối. Em như thế thật giống con mèo nhỏ lạc đường, khiến tôi không đành lòng.

Tôi vươn tay ôm em vào lòng, muốn dành cho em một chút ấm áp. Ngực trần áp vào khuôn mặt nhỏ lạnh lẽo của em, em dựa vào tôi nức nở.

“Đừng khóc, Liễu Liễu.” Tôi ôm em chặt hơn, nâng mặt em lên, hôn em, không để đầu lưỡi em rời khỏi miệng tôi.

“Xin lỗi.” Liễu Liễu cố sức đẩy tôi ra, vội vã chạy lên lầu, không quay lại nhìn tôi một lần nào nữa.

Tình yêu nhỏ nhoi nhẹ nhàng tới rồi lại nhẹ nhàng đi, nhanh tới mức giống như chưa từng đến.

Tôi không biết mình đã lái xe về như thế nào, suốt cả đêm, tôi đánh đàn guitar, hát một bài duy nhất lặp đi lặp lại, bài hát đó là tôi viết cho Liễu Liễu, định làm quà mừng năm mới cho em.

Tôi nghĩ, em sẽ chẳng bao giờ nhận nó đâu.

Hôm sau tôi có việc phải đến Đại học Kỹ thuật. Để chuẩn bị đón Giáng sinh và năm mới, ban nhạc của trường chuẩn bị một vài tiết mục, chương trình học tạm thời dừng lại, tôi chỉ huấn luyện riêng cho bọn họ.

Hình như tôi bị cảm lạnh, giọng nói khàn đặc và bị ho, có lẽ vì hôm qua chạy trong tuyết mà không mặc áo khoác.

Tôi chỉ mới nói mấy câu đã ho sù sụ, trán toát mồ hôi, uống thuốc cũng không có tác dụng. Học sinh lấy cho tôi cái ghế, rót nước, tôi ngồi trên ghế xem bọn họ tập luyện.

Khán giả trong hội trường rất nhiều, Từ Giai cầm sách giáo khoa cũng đứng trong đó. Cô ấy chen lên đứng trước mặt tôi.

“Tôi qua anh gắng sức quá nhỉ, biến thành cái dạng này hả?” Từ Giai liếc tôi.

Tôi không nói thành tiếng được, đành xua tay.

“Liều Liều đâu rồi, đáng ra lúc này bạn gái phải ra vẻ dịu dàng chăm sóc mà lại chạy đi đâu nhỉ, lúc này trong trường tôi còn thấy cậu ấy nói chuyện với trưởng khoa Điền nữa kìa.”

Trưởng khoa Điền, là trưởng khoa tên Điền Tử Nhân?

Tôi ho càng thêm kịch liệt, đầu nóng bừng, không thể hỗ trợ ban nhạc tập luyện nữa, phải đi bệnh viện khám mới được. Ra khỏi hội trường, tôi gọi điện cho đài phát thanh bảo bọn họ tìm người thay ca, giọng nói khàn đặc như thế này của tôi không thể đi làm được.

Chỗ dựa của DJ là giọng nói, nếu không có giọng nói thì tôi còn làm được gì nữa?

Tôi lái xe rất chậm trong sân trường, muốn gặp được Liều Liều ở nơi em hay tới.

Nhưng tôi thất vọng rồi.

Đành một mình đến bệnh viện.

Ở phòng cấp cứu bệnh viện, bác sĩ đo nhiệt độ cho tôi, 39 độ, lại bảo tôi há miệng, nói bị viêm khí quản, phải truyền penicillin. Tôi mang theo hai chai dịch truyền, liều xiêu đi vào phòng truyền dịch, hộ sĩ gắn kim truyền cho tôi.

“Ngôn Mặc.”

Có tiếng gọi, tôi ngẩng đầu lên, Loan Chi Thanh mặc áo blouse trắng toát đứng trước mặt – bạn trai cũ của Liễu Liễu.

GIÓ THỔI MÙA HÈ

Lâm Dịch Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Buông Bỏ Tất Cả Để Bên Em (3)

Không phải người đàn ông phụ bạc nào cũng có một khuôn mặt đào hoa, ít nhất Loan Chi Thanh không phải vậy. Tôi đã gặp mặt anh ta một lần, chỉ nhìn qua nhưng cũng biết khuôn mặt anh ta rất đẹp, rất khôi ngô tuấn tú, khí chất vô cùng nho nhã, đôi mắt lại có nét hơi u buồn.

Với lại, tôi không phải là phụ nữ, nhưng tôi biết, người đàn ông như vậy rất dễ khiến phụ nữ nảy sinh cảm giác an toàn.

Loan Tử Thanh nói một tháng này anh ta đều làm việc ở phòng bệnh, ngày hôm nay trùng hợp nhận được một ca giải phẫu nên anh ta mới đến sớm để thảo luận với đồng nghiệp.

Anh ta ngồi xuống bên cạnh tôi, đánh giá tôi.

“Liều Liều vẫn khỏe chứ?” Anh ta hỏi tôi.

Tôi cười khổ không trả lời.

Anh ta có vẻ hiểu lầm: “Ngôn Mặc, anh yên tâm, chỉ cần anh và Liều Liều chung sống vui vẻ, thì tôi sẽ không tiếp tục đến làm phiền cô ấy nữa.”

Liều Liều và tôi không thể vui vẻ ở bên cạnh nhau như trước, nếu không sao cô ấy lại rời bỏ tôi.

Tôi ho sù sụ làm kim truyền dịch trên tay bị lệch vị trí, chảy máu, Loan Tử Thanh vội đứng lên: “Mau, đặt cánh tay nằm ngang.” Anh ta điều chỉnh lại vị trí kim truyền dịch cho chính xác, lúc này máu mới ngừng chảy.

“Có cần tôi gọi Liễu Liễu giúp anh hay không, để cô ấy ở bên cạnh anh?” Loan Tử Thanh nhiệt tình nói.

Tôi xua tay.

Anh ta lại ngồi xuống.

“Chuyện tôi và Liễu Liễu, nhất định anh biết rất nhiều!” Anh ta nhìn sang chỗ khác, hỏi tôi.

“Liễu Liễu từng kể một lần, không nhiều lắm.” Tôi khàn khàn giọng trả lời lại.

Loan Tử Thanh cười yếu ớt.

“Cô ấy vẫn nghĩ tôi ra nước ngoài vì muốn trốn tránh trách nhiệm, trong lòng rất khinh bỉ tôi. Thật ra tất cả đều không phải, lần xuất ngoại đó đúng ra tôi không cần phải đi, nhưng là do tôi cướp từ trong tay người khác. Bởi vì nếu tôi không nhanh chóng rời khỏi thành phố này thì tôi cũng chết. Để níu kéo Liễu Liễu, vì tôn nghiêm của đàn ông, tôi đã làm nhiều chuyện. Tình yêu là một loại biểu hiện giả dối, tôi cứ tưởng những hồi ức này nhất định sẽ khắc cốt ghi tâm, nhưng cô ấy lại quên sạch sẽ. Có điều, sao tôi có thể trách cô ấy được, vì người sai là tôi.”

Tôi thông cảm nhìn anh ta, chẳng biết phải nói gì mới tốt.

“Tôi rất yêu Liễu Liễu, cô ấy cũng rất tốt với tôi, có thể là do mọi chuyện quá thuận lợi, quá hoàn mỹ, nên có vẻ không chân thật. Rõ ràng tôi đang nắm tay cô ấy, nắm rất chặt, nhưng không hiểu sao lại cảm giác cô ấy sẽ bỏ đi bất cứ lúc nào, bỏ đi mà chẳng hề lưu luyến. Tôi hoảng loạn, chẳng có cách nào khóa cô ấy lại, điều đó làm tôi cảm thấy rất tuyệt vọng, tôi chỉ có thể dặn lòng là không nên ỷ lại vào tình cảm của cô ấy, không nên để ý nhiều đến chuyện có chia tay hay không. Sau đó tôi gặp một người phụ nữ khác, là một người hoàn toàn khác so với Liễu Liễu, tôi cũng tự đưa

mình vào đồng rắc rối. Lúc đó, Liễu Liễu mới thật sự rời khỏi tôi, còn người phụ nữ kia lại làm phiền tôi.”

Hôm nay Loan Tử Thanh nói rất nhiều, anh ta hăng giọng, không chờ tôi đáp lại, tiếp tục nói: “Ngay từ đầu đã không có thai, đó chỉ là thủ đoạn của người phụ nữ kia mà thôi, nhưng mà, dù tôi nói gì Liễu Liễu cũng không tin. Tôi bỏ đi một năm, tôi nghĩ thời gian sẽ xoa dịu những hồi tiếc trong lòng tôi, sẽ cứu vớt được tôi. Nhưng tôi đã đánh giá thấp tình yêu của mình với Liễu Liễu, cũng vì thế mà bỏ lỡ suốt đời. À, thì ra chẳng có ai đợi tôi cả. Một phút bỏ lỡ thành chạm một đời. Kết quả này, tôi đã nghĩ đến rất nhiều lần. Liễu Liễu mong muốn có một tình cảm tinh khiết, nhưng mà tôi lại... Có lẽ cô ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi.”

“Ngôn Mặc, Liễu Liễu nói với anh chuyện mẹ của cô ấy tự sát không?” Loan Tử Thanh đột nhiên hỏi tôi.

Tôi ngạc nhiên, lắc đầu: “Không, Liễu Liễu chưa bao giờ nói đến chuyện này cả.”

“Liễu Liễu đã bị tổn thương hai lần trong chuyện tình cảm, một lần là cha mẹ cô ấy, một lần là tôi. Cho nên khi yêu, Liễu Liễu rất cẩn thận, sợ lại bị tổn thương một lần nữa. Năm Liễu Liễu học trung học, ba cô ấy có tin đồn dính líu với một nữ sinh, à, ba của cô ấy là giảng viên đại học, nữ sinh kia sau khi tốt nghiệp thì ở lại trường, trở thành đồng nghiệp của ba cô ấy. Nữ sinh tấn công rất mãnh liệt, ba cô ấy không chịu nổi thủ đoạn của cô ta, dần dần chấp nhận. Tin này truyền đến tai mẹ của cô ấy, nhưng bà không hề nói gì cả. Vào một đêm, bà uống nửa lọ thuốc ngủ, bị Liễu Liễu phát hiện, đưa vào bệnh viện nên cứu về được một mạng, nhưng đêm hôm đó đã để lại ấn tượng quá sâu trong lòng cô ấy. Khoảng hai năm sau đó Liễu Liễu không nói một câu với ba của mình. Cô ấy rất căm ghét kẻ phản bội. Không ngờ tôi lại làm cô ấy bị tổn thương một lần nữa. Tôi rất sợ sau này cô ấy sẽ trở nên cực đoan. Nhưng hôm đó ở sân bóng, khi thấy cô ấy chăm chú nhìn

vào mắt anh, tôi đã vừa ganh tỵ vừa vui mừng. Tôi nghĩ Liễu Liễu thật sự yêu anh, còn nhiều hơn yêu tôi nữa, tôi nhìn ra được.”

Tôi không nói gì, đành thờ dài.

Sau khi truyền nước xong tôi lái xe về nhà, đầu óc quay cuồng, một chút sức lực cũng không có, nằm trên giường còn chưa ấm chăn đã nghe thấy tiếng chuông cửa.

Tôi khoác áo ra mở cửa, không ngờ người đứng ngoài cửa lại là Lưu Lộ, tay xách hai túi nilon, bên trong đầy đồ dùng hằng ngày mua ở siêu thị.

“Mau giúp em một tay, nặng muốn chết.” Cô ấy đưa một túi cho tôi, “Em nghe người ở đài phát thanh nói thầy đang bệnh, em nghĩ anh là đàn ông nên chắc chắn không thể tự chăm sóc tốt cho mình được, vậy nên em đến siêu thị mua vài thứ. Thầy đã đi bệnh viện chưa?”

“Ừ, truyền nước rồi. Cám ơn em, em để đồ đạc trên bàn là được, giúp tôi đóng cửa lại. Tôi hơi khó chịu, muốn đi ngủ một lát.” Tôi rùng mình, dùng chút sức lực còn lại dận dò cô ấy.

“Đi đi, thầy cứ ngủ đi, ở đây giao lại cho em.” Lưu Lộ quay đầu mỉm cười với tôi một cái, trả lời.

Tôi gật gật đầu, đi vào phòng ngủ.

Tôi ngủ mơ mơ màng màng, hình như đã mơ một giấc mơ, trong mơ tôi nắm tay Liễu Liễu, em dịu dàng mỉm cười, tôi hôn em, em làm nũng cắn lên cổ tôi.

Lúc tôi tỉnh lại, cảm giác nặng nề trên người đã biến mất, cả người ướt đầm mồ hôi. Xoa xoa mắt, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ thấy trời đã tối mịt, xa xa có vài ngọn đèn đường chiếu sáng một góc dưới bầu trời đêm.

Ánh sáng từ phòng khách qua khe hở cánh cửa lọt vào phòng ngủ, tôi mơ hồ nghe được tiếng bước chân.

Lưu Lộ vẫn chưa đi sao?

Tôi xuống giường, mang dép, ra khỏi phòng ngủ, gọi: “Lưu Lộ.”

Nhưng người đứng trong phòng khách, mặc một chiếc áo phong rộng thùng thình lại là Liễu Liễu.

Tôi chớp mắt mấy cái, tưởng mình nhìn lầm rồi, trái tim yếu ớt đập thình thịch.

“Lâu quá không gặp, là em. Cái người tên Lưu Lộ vừa đi không lâu, anh muốn em gọi cô ấy quay lại không?” Liễu Liễu bình tĩnh nhìn tôi.

“Liều Liễu!” Tôi ngạc nhiên đi lên một bước, dang tay muốn ôm em.

Liều Liễu lùi về sau, cách tôi một đoạn. “Ngôn Mặc, trong tình huống này anh nên giải thích với em mới đúng. Lúc em đi vào, có một người phụ nữ đang mặc tạp dề ở trong phòng bếp của anh, hầm canh cho anh, trùng hợp cô ấy còn là đồng nghiệp của anh, cũng vinh hạnh là học trò của anh, trước kia là fan hâm mộ của anh, là bạn âm nhạc... Có quá nhiều quan hệ mà đến giờ em mới biết.”

Tôi nhìn Liễu Liễu, nhẹ giọng nói: “Em nghe anh giải thích được không? Anh giải thích em sẽ tin sao?”

“Nếu anh muốn nói dối thì cần phải học hỏi thêm, bởi vì em rất thông minh, vừa nghe đã có thể biết được là thật hay giả.” Viên mắt Liễu Liễu đỏ lên, giọng nói nức nở.

“Anh không cần phải... Nói dối, anh chỉ nói sự thật. Liễu Liễu, anh đã qua cái thời lông bông thiếu suy nghĩ rồi, một chút gió thổi cỏ lay đã không

thể hấp dẫn được anh. Suy nghĩ của người khác, anh không muốn quan tâm. Anh chỉ cần quan tâm lòng của mình là được rồi. Liễu Liễu, Lưu Lộ chỉ là đồng nghiệp của anh mà thôi.”

“Chỉ vậy thôi?” Liễu Liễu ngẩng đầu nhìn tôi, bĩu môi, giống như đang làm nũng.

Trong lòng rung động, tôi vươn tay kéo em vào lòng, ôm thật chặt, Liễu Liễu vẫn mềm mại như thế, ta chợt cảm thấy, em đã quay về bên cạnh tôi, chắc sẽ không bao giờ rời đi nữa.

“Liễu Liễu, anh yêu em!” Tôi nói với em.

“Em cũng vậy!” Em vui đầu vào lòng tôi, nhẹ giọng nức nở.

Tôi mừng rỡ: “Anh muốn ghi âm lại những lời này của em, sau này không bao giờ để em dọa anh nữa.” Tôi hôn nhẹ gò má em, hôn lên những giọt nước mắt ấm ấm, mặn mặn đang chảy dài theo gương mặt của em.

“Ngôn Mặc, đêm qua thấy anh nổi bật trên sân khấu như vậy, thấy anh bị nhiều cô gái vây quanh, đột nhiên em cảm thấy sợ hãi, giống như anh không hoàn toàn thuộc về em. Nỗi ghen tị quẩn chặt lấy tim em, em không thể kiểm soát tình cảm dành cho anh được nữa. Nếu còn tiếp tục như thế, chỉ cần anh bỏ đi, em sẽ thương tích đầy mình. Ngôn Mặc, em không nên trở thành như vậy. Em muốn bỏ đi, rời anh trước, như vậy em mới không cần phải đau lòng nữa

“Vì thế mà em chia tay anh?” Đúng là lí do vớ vẩn: “Liễu Liễu, em thích xem phim ngược à?” Tôi ngồi trên ghế salon, thương tiếc ôm em, đặt em ngồi trên đùi mình.

“Em cứ chắc chắn anh sẽ thay lòng đổi dạ như vậy sao?” Tôi nghiêm phạt, cắn cắn lỗ tai em. Có thể lại được ôm Liễu Liễu như vậy, tôi cảm thấy

tinh thần rất sáng khoái, cả người nhẹ bẫng, không cần uống thuốc cảm hay truyền nước đã khỏi bệnh.

“Em là một kẻ nhát gan, Ngôn Mặc, bởi vì sợ mất đi nên em không dám bước tới, chỉ muốn chạy trốn.”

“Nhưng em đã đến rồi, Liễu Liễu.”

“Em không thể không đến.” Liễu Liễu bất lực trợn mắt: “Từ khi anh và em chia tay, lòng em vẫn luôn đau đớn. Mặc kệ đang làm chuyện gì, ở bên cạnh người nào, em đều không kìm lòng được nhớ tới anh. Ngôn Mặc, em không muốn chia tay.”

“Bé ngốc. Người lo phải là anh mới đúng, anh sợ có một ngày em phát hiện anh không tốt như trong tưởng tượng thì em sẽ rời bỏ anh. Anh yêu em, lại không thể không để em đi, đây là điều anh không dám nghĩ đến

“Ngôn Mặc, anh hận em không?” Liễu Liễu đột nhiên hỏi.

“Tại sao anh lại hận em?” Tôi nhìn em, khó hiểu hỏi.

“Gan của em rất nhỏ, em không cho anh tìm cách giải quyết. Hơn nữa, còn có rất nhiều, rất nhiều...” Ánh mắt em mông lung nhìn tôi, ngón tay lạnh lạnh chạm lên gương mặt ấm áp và sợi tóc rơi trên đầu vai tôi.

Tôi nâng mặt em lên, dùng mũi cọ vào mũi em, dùng hai gò má mình an ủi gò má em.

“Mặc kệ em làm gì với anh, Liễu Liễu, anh vĩnh viễn không hận em.”

Liễu Liễu nở nụ cười, giống như một đóa hoa đang từ từ nở rộ.

Trong lòng tôi nóng lên, ôm lấy em, hôn lên môi em, đi vào phòng ngủ. Trong phòng, chăn bông trên giường vẫn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của tôi.

Lúc tay của tôi đặt trên hông Liễu Liễu, em khẽ run, nhắm chặt hai mắt, không dám nhìn tôi.

“Ngôn Mặc, đừng bật đèn.” Em nói nhỏ bên tai tôi.

“Ừm?” Tôi ngẩng đầu khỏi làn da ngọt ngào của em.

“Em... Không có mặc... Nội y gợi cảm.”

Tôi bật cười ra tiếng: “Giữa chúng ta không cần quan tâm điều này.” Nhưng tôi vẫn theo ý muốn của Liễu Liễu, tắt đèn.

Áo ngực của Liễu Liễu hơi phức tạp, tôi phải cố gắng thật lâu mới thành công cởi ra.

Rốt cuộc, giữa chúng tôi không còn một chút ngăn cách nào.

Liễu Liễu ôm cổ tôi, cơ thể em dưới người tôi hơi run rẩy. Dường như lúc này, tần suất hô hấp và phản ứng thân thể của chúng tôi đã dần dần đồng điệu.

Vào một đêm sau khi tôi khỏi bệnh, Liễu Liễu, từ thân đến tâm đều trao cho tôi, không hề giữ lại một chút nào.

Tôi vuốt ve thân thể tinh tế mềm mại của em cả đêm, một lần, lại một lần đoạt lấy.

Sau đó em vùi mình vào trong ngực tôi, ngủ rất say, rất ngọt

GIÓ THỔI MÙA HÈ

Lâm Định Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Xinh Đẹp Không Gì Sánh Kịp

Buổi sáng tỉnh lại, tôi phát hiện mình đã hoàn toàn khỏi bệnh, mũi không còn tịt nữa, đầu cũng không đau nhức. Tôi hạnh phúc nhìn sang bên cạnh, nhưng cảm giác lạnh lẽo đột nhiên dâng lên trong lòng.

Tôi sợ hãi nghiêng người, trong phòng ngoài tiếng hít thở của tôi không còn ai khác cả.

Tôi vội khoác áo, chân trần chạy ra phòng khách, ở đây hoàn toàn không có ai. Nhưng tôi lại thấy trong phòng bếp có một tô mì vẫn còn hơi ấm, tuy mì bị nở hết nhưng tôi lại hạnh phúc mỉm cười, không kịp đánh răng mà ăn sạch tô mì ấy.

Trên đường đi làm, tôi nhắn một tin cho Liễu Liễu: “Mì rất ngon.”

Cô ấy trả lời tôi bằng một icon tươi cười ngượng ngùng.

Tôi huyết sáo đi vào đài phát thanh, bước chân chưa bao giờ nhẹ nhàng đến vậy.

Lưu Lộ ngồi trong phòng ghi âm, cúi đầu chỉnh sửa biên tập bản ghi âm của mình. Lúc tôi vào cô ấy ngẩng đầu, nhìn tôi từ trên xuống dưới vài lần, bĩu môi.

“Đúng là không nhìn ra, được cô ấy lo đến tận nơi.”

Tôi cười không nói gì.

Tình cảm kiên định mới có tin tưởng vững chắc, nếu như Liễu Liễu không yêu tôi, thì khi nhìn thấy có người phụ nữ khác trong phòng tôi, sợ là đã quay đầu chạy.

“Ánh mắt cô ấy nhìn em giống như nhìn tên trộm vậy, giọng nói lạnh lùng nhưng vẫn lịch sự, thật lợi hại!” Lưu Lộ nói.

“Cô ấy có cảm ơn em không?” Tôi cười hỏi, ngồi xuống nhìn bản thảo tiết mục hôm nay.

“Có.” Lưu Lộ tức giận, trợn mắt: “Cảm ơn em đã chiếu cô Ngôn Mặc của cô ấy, sau đó khách sao đưa em ra bến xe, nhìn em đi rồi mới quay về, giống như sợ em sẽ quay lại vậy. Em rất bức mình.”

“Em đừng suy nghĩ nhiều, Liễu Liễu không có ý gì đâu.”

“Vậy thầy nghĩ cô ấy có ý gì.” Phòng thu cách âm rất tốt nên Lưu Lộ nói không kiêng nể gì cả: “Ngôn Mặc, em sẽ không quay lại đường cũ, em có chiến lược khác.”

Cô ấy khiêu khích nhìn tôi.

Tôi thở dài, Lưu Lộ còn quá trẻ, cứ nghĩ tình yêu chỉ là một cuộc chiến, thắng làm vua, thua làm giặc.

“Cho dù không có Liễu Liễu tôi cũng sẽ không chọn cô.” Tôi nói thẳng với cô ấy: “Quan hệ giữa chúng ta chỉ là đồng nghiệp.”

“Bởi vì lão Đỗ?” Cô ấy cau mày, hỏi.

Tôi lắc đầu, ngay từ đầu tôi đã biết lão Đỗ chỉ là tấm lá chắn của Lưu Lộ mà thôi, tôi không thích những người phụ nữ có tâm kế, không chịu nổi.

“Không liên quan đến bất cứ ai, một câu thôi, chúng ta không có khả năng.” Tôi nói xong đứng dậy đi thẳng.

Lưu Lộ lạnh lùng cười: “Thầy Ngôn, nói lời chia tay quá dễ dàng, chỉ cần có tâm, tất cả đều có thể. Được rồi, thầy biết hôm nay em đảm nhiệm tiệc mục của người nào không?”

Tôi không lên tiếng, bởi vì tôi đã thấy cô ta.

“Ngôn Mặc, đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ?” Mạc Tri Văn đứng trước mặt tôi, cười tươi như hoa.

Mạc Tri Văn có khuôn miệng rộng, cho nên mới nói cô ta thích hợp ca hát. Thật ra, cô ta có hát hay không cũng giống nhau, trong giới giải trí, những ngôi sao ca nhạc này có mấy người có âm thanh tự nhiên? Nhưng có điều Mạc Tri Văn nói chuyện rất êm tai. Hơn nữa cô ta có dáng người chuẩn, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, cổ áo lộ ra màu da màu tiểu mạch.

“Tôi ổn, cô nhìn cũng không tồi.” Tôi hơi hột gật đầu.

Mạc Tri Văn vỗ tay, vẻ mặt phấn khởi nhìn tôi: “Ừ, qua mấy tháng tiếp theo, em sẽ tốt hơn bây giờ nhiều. Ngôn Mặc, cuối cùng em cũng hết những ngày tháng khổ sở rồi.”

“Chúc mừng cô!” Tôi lướt qua cô ta, chuẩn bị rời khỏi, nửa giờ sau tôi còn có tiệc mục cần phụ trách.

“Ngôn Mặc.” Cô ta gọi tôi lại: “Em thật sự rất vui mừng, nơi này, tất cả đều không có gì thay đổi, anh cũng vậy.”

Tôi nhún nhún vai, vẻ mặt bình tĩnh như mặt hồ, nhưng thật ra trong lòng lại cuộn sóng. Ai biết được chứ? Giống như tháng trước, giám đốc đài phát thanh đã đổi sang người khác.

Thay đổi hay không cũng chỉ là tương đối mà thôi.

“Chào mừng chị, chị Mạc, em là Lưu Lộ.” Phía sau vang lên giọng nói nhiệt tình của Lưu Lộ.

“Đừng coi chị như người ngoài, thật ra chị giống như đang về nhà mẹ đẻ vậy.” Mạc Tri Văn cười đến mềm mại.

“Thật sao?”

“Trước đây chị cũng là một DJ, khi đó chị lấy tên là Mạc Tâm Văn, thế nào, em chưa xem qua tư liệu của chị à?”

“Xin lỗi, em bị giọng nói của chị thu hút nên không chú ý cái khác. Chị Mạc, à không, phải gọi là Mạc tiên bối, đến đây, bên này, mời.”

Tôi lắc lắc đầu, đá văng cửa ban công, “Ầm” một tiếng đóng cửa, ngăn chặn tất cả những phiền phức ở bên ngoài.

Thật vất vả mới dẹp loạn tâm tình, tôi mở điện thoại, gọi điện cho Liễu Liễu.

Một lúc lâu Liễu liễu mới bắt máy, giọng nói có hơi hỗn hển.

“Sao vậy, em đang chạy bộ à?” Tôi ôn nhu cười hỏi, trong lòng đột nhiên trở nên trời trong nắng ấm.

Tôi cần gì phải buồn phiền chứ, bây giờ tôi có Liễu Liễu, có may mắn đủ khiến bất cứ người nào phải ước ao.

“Không phải, mới tan học, học trò quần lấy hỏi chuyện thi cuối kỳ, em sợ ầm ĩ nên chạy đến sân bóng nghe điện thoại của anh.”

“Sợ người khác nghe lén à? Liễu Liễu, thân thể có khỏe không?” Lần đầu tiên của cô gái đều bị đau.

“Hả...” Giọng nói của Liễu Liễu thoáng thấp xuống, qua điện thoại tôi cũng có thể cảm thấy em đang xấu hổ: “Không sao... Rồi!”

“Hôm nay tan làm anh sẽ đến đón em, chúng ta đi ăn cơm Tây, có được không?” Đây là câu hỏi, nhưng đáp án lại chỉ có một.

“Ừ, tuyệt rồi đường trơn, anh chậm một chút, em sẽ chờ anh.” Liễu Liễu nhỏ giọng dặn dò, một dòng nước ấm đột nhiên lan ra toàn thân, tôi sung sướng tắt điện thoại, tiện tay gảy gảy đàn.

Trước khi tan làm, tôi đến phòng thu, phát hiện Mạc Tri Văn còn chưa đi, cô ta đang trò chuyện vui vẻ với trưởng đài.

Hiện tại cô ta đang ở giai đoạn đỉnh cao của sự nghiệp, cần rất nhiều chương trình truyền thông tuyên truyền. Cho tới nay, bọn tôi là phương thuốc tốt nhất để trợ giúp cô ta.

Tôi gật đầu chào trưởng đài.

“Ngôn Mạc, tối nay cùng ăn một bữa cơm đi, khó có dịp cô Mạc trở về nhà mẹ đẻ, gọi thêm Lưu Lộ nữa.” Trưởng đài đề nghị.

Tôi xòe tay: “Thật không khéo, tôi đã có hẹn với người khác rồi.”

“Còn ai quan trọng hơn cô Mạc à, trước đây hai người là đồng nghiệp tốt của nhau mà.” Trưởng đài cười cười.

“Không phải quan trọng hay không, mà là tôi không muốn thất hứa.” Nếu bình thường thì tôi sẽ nghe theo trưởng đài, nhưng hôm nay thì không thể.

Trong lòng tôi, nếu có một cán cân, vậy thì nó sẽ nghiêng về phía Liễu Liễu.

“Xem ra hôm nay tôi không mời nổi Ngôn Mặc rồi, có lẽ là do cô Mặc không tự mình mời.” Trường dài cười trêu chọc.

Mặc Tri Văn đứng lên, dùng ánh mắt đau thương nhìn tôi: “Ngôn Mặc, đi cùng mọi người được không, em vẫn muốn tìm cơ hội để cảm ơn anh.”

Tôi nhìn cô ta, cảm giác giống như một người xa lạ, nhưng tận đáy lòng lại nhói đau.

“Thật sự không được, chúc mọi người chơi vui vẻ.” Tôi không đợi cô ta đáp lại đã vội vã tạm biệt.

Dọc theo đường đi, tôi lái xe rất nhanh.

“Ngôn Mặc, anh điên à!” Liễu Liễu đứng trước cửa học viện, lạnh đến đỏ bừng, thấy tôi gấp gấp đạp phanh dừng lại trước mặt em, sắc mặt Liễu Liễu lập tức thay đổi.

“Xin lỗi, Liễu Liễu, anh sợ em chờ lâu.” Tôi mở cửa xe, kéo em về phía mình ôm chặt vào lòng, không để ý ánh mắt của bảo vệ, dịu dàng hôn em.

Em dùng sức đẩy tôi ra: “Anh... Nếu sau này anh lại chạy xe nhanh như vậy nữa thì em sẽ không để ý tới anh đâu.” Nói lời này, vành mắt của em đã đỏ ửng.

Trong lòng như bị kéo một chút, là vì bị em làm cảm động.

Trên đời này, có ai quý trọng tôi như thế.

“Không có lần sau, thân ái.” Tôi cầm tay Liễu Liễu, rất lạnh, tôi đặt ở bên môi, hôn từng chút một, muốn làm cho nó ấm áp hơn một chút.

“Anh nói phải giữ lời đấy.” Liễu Liễu cong môi nói.

“Chần chần.” Tôi mỉm cười đáp lại.

Đêm đó, chúng tôi cùng ăn cơm Tây, sau đó trải qua một đêm triền miên vô cùng lãng mạn.

Tôi ôm em, em ôm tôi, hơi thở đan vào nhau, ấm áp, thỏa mãn không nói nên lời.

Qua năm mới, ở nhà trọ của tôi dần có nhiều dấu vết của Liễu Liễu hơn. Để tiện đi dạy, em ít khi đến, nhưng từ thứ sáu đến chủ nhật, chúng tôi đều ở bên nhau.

Tôi là một người rất lười, nhưng vì Liễu Liễu, tôi tình nguyện xuống bếp. Thấy em tròn mắt nhìn thức ăn tôi nấu, cố gắng nuốt nước miếng nhưng lại không dám hạ đũa, ngấm vẻ mặt tội nghiệp khi đó của em cũng là một loại tình thú.

“Ngôn Mặc, cái này nhìn ngon quá, rất muốn ăn thử.” Hôm nay tôi tốn không ít công sức làm sườn xào chua ngọt và cá lù đù sốt tỏi, còn có canh mướp đắng với trứng gà, từ màu sắc đến hương vị đối với bất cứ người nào đều là sự mê hoặc cực mạnh.

Liễu Liễu lần lượt nuốt nước miếng.

“Không phải nhìn ngon, mà thật sự ăn rất ngon.” Tôi gắp một miếng sườn chua ngọt đưa đến bên miệng Liễu Liễu.

“Ngôn Mặc, bụng em hình như hơi mập thì phải.” Liễu Liễu nhìn chằm chằm miếng sườn, đau khổ lắc đầu.

“Không sao, mập thì ôm mới thoải mái.”

“Nhưng em sợ đến hè sẽ không thể mặc váy được.” Liễu Liễu gục xuống bàn, bị hành hạ đến không còn sức lực nào.

“Đến hè rồi hãy nói, bây giờ là khác.”

“Mập thì dễ, giảm béo khó lắm. Trừ khi thất tình mới có thể liều mạng giảm béo.”

Đó là vì cảm thấy đau lòng mới chuyển cảm giác này sang việc khác mà thôi. Tôi không nói ra, chỉ cứng chùi xoa xoa tóc Liễu Liễu: “Chúng ta sẽ không thất tình, vĩnh viễn cũng không. Nhưng anh sẽ dẫn em đi tập thể dục, như vậy sẽ không mập nữa, em mau ăn đi.”

Lúc này Liễu Liễu mới cười hì hì cầm lấy chiếc đĩa, đương nhiên em vẫn ăn rất ít.

Liễu Liễu không phải là một người có thể phóng túng mình, ở mặc nào đó, em rất nghiêm khắc với bản thân, chẳng hạn như việc ăn mặc theo mùa vậy.

“Em biết mưa rơi trên mặt đất thế nào

Em biết mưa trút xuống ra sao

Ngoại trừ đối với anh

Em chưa từng có cảm giác như vậy

Theo thời gian trôi qua

Tất cả đều sẽ từ từ trốn mất

Chặt chẽ ôm lấy nhau

Tình yêu sẽ ở lại

Kiên trì đối với anh, là việc tốt đẹp nhất mà em đã làm.

Lúc chập tối, ánh nắng chiều chiếu trên mặt anh

Ngọt mà dịu dàng, mềm mại

Em vĩnh viễn không muốn rời khỏi nơi này

Em cảm thấy trái tim yêu anh càng ngày càng dâng trào.

Sẽ nổ tung...”

Liều Liều ngâm nga suốt từ phòng ngủ tới phòng bếp, cả người tôi cứng đờ, nghiêng đầu nhìn cô ấy.

“Ngôn Mặc, anh cũng thích bài hát “Chính là yêu...” của Mạc Tri Văn chứ, anh chép lại lời bài hát à, không đúng, làm sao anh có thể sao chép được cả nhạc phổ?” Liều Liều ngạc nhiên nhìn tôi: “Đây là ca khúc mới, là do Mạc Ngôn sáng tác.”

“Liều Liều, đọc ngược tên của anh lại xem.” Tôi cười tự giễu, bỏ ly nước trong tay xuống.

“Ngôn Mặc, Mạc ngôn, Mạc ngôn... Anh là Mạc Ngôn?” Liều Liều há miệng, mở mắt thật to.

“Đúng vậy, anh đúng là Mạc Ngôn. Trừ việc làm DJ radio, thỉnh thoảng anh cũng là khách mời của mấy dàn nhạc, là người chơi đàn ghi-ta, anh còn soạn lời bài hát, sáng tác giai điệu.”

“Đây không phải là thỉnh thoảng.” Liều Liều khiếp sợ, xoay người ra khỏi phòng bếp.

“Liều Liều, không phải anh muốn giấu em, chẳng qua anh cảm thấy chuyện này không có gì đáng nói cả, đó là thú vui lúc rảnh rỗi thôi.” Tôi đuổi theo, kéo tay em.

Mắt Liều Liều lộ vẻ nghi ngờ.

“Hai năm qua Mạc Ngôn sáng tác rất nhiều bài hát, em không thích nghe Mạc Tri Văn hát mà chỉ thích lời nhạc nên mới chú ý đến cô ta. Tác giả tất cả những lời bài hát của cô ta đều là Mạc Ngôn.”

“Đúng, tất cả bài hát của cô ta đều do anh viết. Trước đây anh với cô ta là đồng nghiệp.”

“Chỉ là đồng nghiệp?” Liễu Liễu nghiêng đầu hỏi.

Tôi kéo em qua, dịu dàng hôn: “Không phải thì còn có thể là gì.”

“Em không biết.” Liễu Liễu đẩy tôi ra, vẫn muốn chạy đi. Tôi cố gắng ôm em thật chặt, không buông tay: “Liễu Liễu, anh yêu em. Công việc sáng tác ca từ này cũng là một phần thu nhập rất tốt, anh chỉ muốn cho em cuộc sống vật chất tốt hơn mà thôi, đó là lý do anh phải cố gắng.” Tôi ghé miệng lại gần lỗ tai cô ấy, hơi hơi thổi khí.

Liễu Liễu vẫn núp trong lòng tôi, nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực tôi: “Hư hỏng!” Em hờn dỗi cắn trên môi tôi một cái.

“Ngôn Mạc, em cũng có công việc. Nếu như chúng ta... Kết hôn, ba mẹ nhất định sẽ ủng hộ chúng ta. Ngôn Mạc, đến dịp nghỉ hè, chúng ta cùng nhau về nhà gặp mặt ba mẹ em, được không?”

Trái tim đột nhiên đập mạnh một cái, tôi nghĩ đó là ngạc nhiên và mừng rỡ, nhưng vẫn có chút lo lắng, dù sao tôi cũng lớn tuổi hơn Liễu Liễu rất nhiều. Nhưng cũng giống như chuyện Liễu Liễu muốn giảm béo, đến mùa hè rồi hãy nói!

“Ừ!” Khi đó tôi có thể sắp xếp được mấy ngày nghỉ.

Liễu Liễu cuối cùng cũng vui vẻ ra mặt: “Ngôn Mạc, không ngờ anh viết lời hay như vậy, thật đấy, ca từ anh viết đều rất đẹp, có điều để Mạc

Tri Văn hát thì hơi tiếc. Nếu đổi thành người khác, anh có thể sẽ nổi tiếng hơn.”

“Anh không cần nổi tiếng, anh chỉ cần cùng Liễu Liễu sống bình an qua ngày là tốt rồi.”

“Chẳng có chí hướng gì hết!” Liễu Liễu nghiêm phạt lại căn thêm một cái, giọng điệu trở nên vui vẻ lại.

“Thật sự thích ca từ do anh viết?”

“Ừ, rất thích, vô cùng thích.”

“Vậy sau này cứ đến ngày lễ anh lại viết cho em một bài hát, được không? Giống như sinh nhật, ngày kỷ niệm tình yêu, năm mới gì đó.”

“Thật sao, thật sao?” Liễu Liễu giống như đứa bé, nhảy dựng lên.

“Lừa em thôi.” Tôi cười trêu chọc em: “Đương nhiên là không thể.”

“A, Ngôn Mặc, Ngôn Mặc!” Liễu Liễu kêu tên tôi, liều mạng hôn tôi.

“Vì sao anh nhìn qua lại đau buồn như vậy

Trong mắt ánh lệ

Đến đây đi, hiện tại đã đến với anh

Không cần phải sợ, không cần phải khóc

Để anh nhìn rõ em

Anh cũng đã trải qua buồn bã, đau lòng

Khi màn đêm buông xuống

Em không biết làm sao

Cho dù oán hận của em

Cũng sẽ không thể làm giảm tình yêu của anh đối với em

Anh sẽ đứng bên cạnh em

Anh sẽ đứng bên cạnh em

Không để bất cứ kẻ nào làm em tổn thương

Anh sẽ đứng bên cạnh em

Để em mặc sức điên cuồng...”

Ngày mùng một tháng năm, nghỉ dài hạn, vậy không tính là ngày lễ đặc biệt gì nhưng tôi vẫn muốn viết bài hát cho Liễu Liễu.

Bài hát này, gọi là “Anh sẽ ở bên cạnh em”, Mạc Tri Văn bằng bài hát này mới chính thức bước vào hàng ngôi sao cao nhạc.

Liễu Liễu tai nghe bài hát, im lặng vùi đầu vào lòng tôi, làm áo trước ngực tôi bị ướt một mảng.

GIÓ THỔI MÙA HÈ

Lâm Định Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Bí Mật Không Thể Nói (1)

Cuối tháng năm, có một buổi biểu diễn âm nhạc tổ chức ở Hải Nam, dàn nhạc chúng tôi cũng được mời đi biểu diễn.

Liều Liều tiễn tôi đến ga tàu, trong mắt tràn đầy lưu luyến. Buổi biểu diễn này chỉ mất ba bốn ngày, nhưng sau khi tôi trở về, Liều Liều phải dẫn học trò đi Giang Tô thực tập nửa tháng, như vậy là chúng tôi sẽ phải xa nhau tận hai mươi ngày.

Lưu luyến dâng lên từ tận đáy lòng.

Từ khi yêu nhau đến nay, chúng tôi chưa bao giờ xa nhau lâu như vậy.

Tôi nắm tay Liều Liều đứng trên đài ngắm trăng, nhìn đoàn tàu không ngừng di chuyển, không biết tại sao đột nhiên cảm thấy toàn thân mệt mỏi.

“Nhớ gửi tin nhắn, gọi điện hằng ngày cho em đấy.” Liều Liều nghiêng đầu, vẻ mặt hờn dỗi, quả thật hoàn toàn khác xa với hình tượng nghiêm túc khi lên lớp của em.

Tôi hôn lên môi em: “Anh biết rồi, chỉ cần rảnh rỗi nhất định sẽ nhắn tin, gọi điện thoại cho em.”

“Buổi biểu diễn chắc có không ít người đẹp, bầu không khí cũng nóng bỏng, anh... Không thể để người khác hôn anh. Chỗ này là độc quyền của em.” Liều Liều nhón chân, cắn lên môi tôi một cái, cảm giác hơi đau ngứa.

“Tuyệt đối không có chuyện đó.” Tôi biết Liễu Liễu nhớ kỹ chuyện của tôi và Lưu Lộ trong quán bar lần trước.

Đoàn tàu vào ga, lão Đỗ đứng trên đài giục tôi.

Tôi đành buông tay Liễu Liễu ra, lên tàu. Đoàn tàu rời khỏi ga, tôi vẫn nhìn qua cửa sổ, nhìn bóng dáng càng ngày càng nhỏ của Liễu Liễu, chợt cảm thấy trong lòng trống vắng đến lạ.

Chúng tôi dừng lại ở Thẩm Quyết mười lăm phút, tụ họp với dàn nhạc rồi mới ngồi thuyền đi Hải Nam.

Buổi biểu diễn diễn ra ở thành phố Tam Á xinh đẹp.

Ánh mặt trời, bãi cát, sóng biển, người đẹp, âm nhạc, toàn bộ Tam Á đều sôi trào. Đây là một nơi vô cùng vô cùng HOT vào thời gian này.

Mạc Tri Văn là khách mời đặc biệt của buổi biểu diễn nên cũng đi tới Hải Nam. Bây giờ cô ta là ca sĩ nổi tiếng, ra vào đều có một đám fan hâm mộ đi theo.

Chúng tôi gặp nhau lúc chiều tối trên bờ cát, mấy người lão Đỗ muốn đi bơi, nhưng tôi mệt mỏi, chỉ nằm phơi nắng chiều trên bờ cát, nằm một nắng cát, từ từ thả rơi theo chiều gió.

Hôm nay tôi đã nhắn cho Liễu Liễu mấy tin nhắn, nhưng đến giờ em vẫn chưa trả lời, khiến tôi có chút lo lắng, bất an.

Trước mắt đột nhiên tối sầm, một bóng người che khuất ánh sáng mờ nhạt của nắng chiều tiến lại gần.

Tôi ngẩng đầu, là Mạc Tri Văn, lúc này cô ấy mặc một bộ đồ bơi vô cùng quyến rũ, trên mặt mang kính râm, hấp dẫn không ít ánh mắt trên bờ cát.

“Hi!” Tôi giơ tay chào hỏi, tin tức cô ta tới đây đã sớm được truyền ra, tôi cũng không cảm thấy kinh ngạc lắm.

Cô ta cười cười, nằm xuống bên cạnh tôi, thoải mái thở dài một tiếng.

“Lâu rồi không được thả lỏng như vậy, khó khăn thật.” Cô ta nói.

“Làm người nổi tiếng đúng là không dễ dàng, tất nhiên phải vất vả hơn người bình thường rồi.” Tôi đưa cho cô ta một chai nước.

Mạc Tri Văn im lặng một lát rồi nói: “Trước đây mong được nổi tiếng nên mới điên cuồng làm việc, nhưng bây giờ, khi đã nổi tiếng rồi em lại cảm thấy mờ mịt, đây thật sự là cuộc sống mà em ao ước ư?”

“Đây là cái kiểu không bệnh mà rên của mấy người nổi tiếng, cũng giống như một loại bệnh của mấy người nhà giàu rảnh rỗi vậy.” Tôi cười nói.

“Không phải, Ngôn Mặc.” Mạc Tri Văn nghiêng người đối mặt với tôi, “Mặc dù bây giờ không thể quay lại nữa, nhưng không có nghĩa là em không chút lưu luyến nào đối những chuyện trước kia. Đối với em mà nói, những kỉ niệm trước đây rất đáng quý, là báu vật tồn tại sâu trong tâm linh của em, cũng là điều duy nhất an ủi em lúc này.”

Tôi nhắm mắt lại, yên lặng nghe tiếng sóng biển vỗ vào bờ cát.

“Lúc chúng ta mới vào đài phát thanh làm thực tập sinh ấy, khi đó chúng ta còn rất nghèo, chưa bao giờ dám bước vào khách sạn để ăn một bữa cơm. Buổi tối khi xong tiết mục cũng phải chen chúc trong một quán vỉa hè ăn mỳ, còn uống hết sạch canh trong bát. Lượng cơm của anh lại lớn, em mới cố tình nói ăn không nổi, chỉ vì muốn nhường cho anh ăn nhiều hơn một chút. Khi nhận tiền lương là lúc chúng ta vui vẻ nhất, tránh ở dưới cầu thang, nhìn sổ tiết kiệm của anh, lại nhìn của em rồi cười giống như mình đã thật sự trở thành triệu phú vậy...”

“Đừng nói nữa.” Tôi cắt ngang lời của cô ta, nhúu mày ngồi dậy, “Bây giờ cô đã là người nổi tiếng, nói chuyện này nhờ bị nhóm paparazzi nghe được thì không biết sẽ bị đồn thổi thành dạng nào nữa.”

“Không nói thì coi như mọi chuyện như chưa từng xảy ra sao?” Mạc Tri Văn cười đau khổ, “Khi đó dù nghèo nhưng lại vui vẻ hơn bây giờ nhiều, hơn nhiều lắm. Bây giờ, em cũng không biết là mình đang giàu hay vẫn sống trong cảnh bần cùng như trước nữa.”

“Vậy cô muốn trở lại như trước kia sao?” Tôi lạnh lùng nhìn cô ta.

Còn nhớ đêm trước khi cô ta bỏ đi, dù tôi có níu kéo thế nào cô ta vẫn lạnh lùng kiên quyết. Cô ta không nói một lời, chỉ nhìn tôi xách hành lý, mở cửa đi thẳng, biến mất khỏi tầm mắt của tôi.

Đó là một đêm mùa đông, Bắc Kinh vừa mới có tuyết rơi, nhiệt độ trong không khí đột nhiên giảm xuống hơn mười độ, khi ấy chỗ tôi cũng không có máy sưởi. Tôi ngồi trên ghế, môi run run, tay chân bị đông lạnh đến run lên từng đợt.

“Nếu có thể quay lại, Ngôn Mặc, anh vẫn là anh lúc trước sao?” Về mặt Mạc Tri Văn căng thẳng hỏi.

Tôi lắc đầu.

Cô ta buồn bã, đau đớn cắn cắn môi, trong mắt cũng dâng lên một tầng hơi nước.

Di động trên bờ cát đột nhiên run lên, tôi cầm lấy, là Liễu Liễu.

“Tôi nghe điện thoại một chút.” Tôi đứng lên, nhấn nút nghe máy.

“Ngôn mặc...” Mạc Tri Văn đột nhiên nhảy dựng lên, ôm lấy thắt lưng tôi từ phía sau. Tôi yên lặng đẩy cô ta ra, “Không cần phải như vậy.”

Cô ta lui về phía sau vài bước, đứng không vững, “A...” Cô ta ngã ngòi trên bờ cát, ôm chân, vẻ mặt đau đớn, vắn vẹo.

Tôi lo lắng ngồi xổm xuống.

“Hình như em bị trật chân.” Mạc Tri Văn đau đến mặt mày trắng bệch.

“Cô nhẹ nhàng xoay chân một chút, không có việc gì, không có việc gì.” Tôi nhẹ tay ấn ấn, xoa xoa cổ chân của cô ta.

“Ừm, được rồi. Ngôn Mặc, anh nhận điện thoại đi, người ta còn đang chờ anh đấy!” Mạc Tri Văn thở hắt ra, nhẹ giọng nói.

Tôi vỗ vỗ trán, cuống quýt nhận điện thoại.

“Liều Liều, em còn nghe không?”

“Còn nghe.” Cách hơn ngàn kilomet nhưng giọng nói của Liều Liều vẫn rõ ràng như đang ở ngay bên cạnh.

“Một người bạn của anh bị... trật chân, anh đến giúp đỡ một chút.” Tôi lau lau mồ hôi trên trán, có chút chột dạ.

“Ừm, em chỉ muốn thông báo cho anh một chút, em đã đến Nam Kinh.” Giọng nói của Liều Liều vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến bất thường.

“Trên đường đi thuận lợi cả chứ?”

“Cũng được. Em cũng phải đi gặp học trò của mình một chút. Gặp lại sau.” Liều Liều vội vàng gác điện thoại.

Tôi kinh ngạc, ngây người nhìn di động. Buổi tối còn phải biểu diễn, tôi tạm biệt Mạc Tri Văn.

“Ngôn Mặc, buổi tối...” Mặc Tri Văn cùng tôi trở về khách sạn, cô ta ở trong một căn phòng xa hoa, còn tôi và bạn ở trong phòng bình thường. Khi lên lầu, cô ta giữ chặt tay của tôi.

“Đừng nghĩ nhiều đến những chuyện không thể xảy ra, nghĩ càng nhiều, càng không phải là chuyện tốt.” Tôi hờ hững đẩy tay của cô ta ra, nhàn nhạt nói.

Cô ta cười chua xót, cúi đầu bộ dạng như không đất dung thân: “Xem ra những điều Lưu Lộ nói đều là sự thật, trong lòng anh đã có người khác.”

“Chuyện này và có người khác không liên quan, cô phải biết rằng, sẽ không có người nào vĩnh viễn ở một chỗ chờ đợi cô.”

Nói xong tôi đóng cửa phòng, tắm rửa thay quần áo.

“Ha, Ngôn Mặc, không ngờ cô Mặc Tri Văn kia còn mê mẩn cậu nha!” Trong thang máy, lão Đỗ ở chỗ tối nháy nháy mắt với tôi: “Chuyến đi Hải Nam này thu hoạch không tồi nha, yên tâm, tôi sẽ không mật báo với người kia của cậu. Đàn ông mà, cũng có một ít bí mật không thể nói.”

Tôi chỉ cười trừ.

Loại chuyện này, nói nhiều đều vô ích, không bằng im lặng.

Đêm nay là đêm cuối cùng, không phải biểu diễn ngoài trời như mấy ngày trước, mà chuyển sang một rạp hát lớn, cơ sở vật chất cũng hiện đại hơn nhiều.

Ở khu vực khách quý, tôi nhìn thấy Điền Tử Nhân. Áo ngắn tay màu xanh nhạt, phối hợp với quần dài rộng thùng thình màu vàng nhạt, trông qua thật nho nhã, rất học thức, khí chất khác lạ, trong vô tình đã trở thành tiêu điểm chú ý của toàn hội trường.

Anh ta vắt chéo hai chân thoải mái ngồi trên ghế, không để ý đến ánh mắt dò xét xung quanh.

Lúc ánh mắt chúng tôi đối diện nhau, đều song song gật đầu khách khí chào hỏi.

Tiết mục biểu diễn của chúng tôi được sắp xếp vào khoảng giữa chương trình, buổi diễn rất thành công, giai điệu cuồng nhiệt khiến không khí trong hội trường được nâng lên đến đỉnh điểm.

“Đi, ra bờ biển uống một chén. Ngày mai chúng ta phải rời khỏi đây rồi. Lão Đỗ rất tao nhã phun ra một chuỗi vòng khói, nhìn bầu trời đầy sao nói.

“Đi, đêm nay phải uống thật thỏa thích.” Một thành viên khác của nhóm nhạc cũng hòa theo.

“Tôi đi thay quần áo đã.” Tôi giật nhẹ bộ quần áo bị mồ hôi thấm ướt trên người, cười cười nói.

“Bãi biển bây giờ không có ai, cởi sạch là được rồi.” Lão Đỗ cười ha ha: “Phiền phức giống đàn bà làm gì.”

“Chúng ta ở trần bơi lội thì sao?” Người hát chính nói.

“Thầy Ngôn.” Một tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền ra từ trong bóng tối.

Tôi ngẩng đầu, Điền Tử Nhân đang đứng dựa vào một gốc cây ở cửa sau cửa rạp hát, trên vai như phủ một tấm áo choàng bằng ánh trăng.

“Anh em, chúng tôi đi trước, cậu nhanh lên đây.” Lão Đỗ vỗ vỗ vai tôi, hươ tay ý chào hỏi với Điền Tử nhân, rồi cùng nhóm người đi trước.

Điền Tử Nhân đi tới, nói: “Tôi có cuộc họp bên này, không nghĩ tới lại trùng hợp như vậy.”

Tôi gật đầu: “Một mình anh tới đây sao?”

“Tôi vốn mời cô Liễu đi cùng nhưng cô ấy từ chối. Sau khi kết thúc buổi họp, tôi định đi Nam Kinh thăm cô ấy một chút.”

Thăm Liễu Liễu, mà không phải xem tình hình thực tập của học trò? Tôi nhướng mày, nhìn Điền Tử Nhân.

“Buổi biểu diễn của thầy Ngôn rất tuyệt vời.” Điền Tử Nhân mỉm cười tao nhã, “Hẹn gặp lại.”

Anh ta cố ý ở cửa sau chờ tôi, chỉ vì muốn nói với tôi như vậy? Anh ta thật sự là một thân sĩ chu đáo.

Tôi nhìn theo bóng dáng của anh ta, không hiểu sao trong lòng run lên một chút.

GIÓ THỔI MÙA HÈ

Lâm Định Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Bí Mật Không Thể Nói (2)

Không phải chỉ phụ nữ mới có giác quan thứ sáu, đàn ông cũng có, chỉ là giỏi che giấu hơn mà thôi.

Khi Liễu Liễu thực tập trở về, trời cũng chính thức bước vào mùa hạ nóng như lửa. Đã lâu rồi chúng tôi chưa gặp nhau, không phải em có việc thì cũng do tôi bận.

Tháng tám, em nói với tôi muốn chuyển chỗ trọ, ở gần trường hơn. Tôi mua hoa đến thăm em, trên sofa đã có vài người đồng nghiệp của em, Điền Tử Nhân và Từ Giai đã đến trước. Lúc thấy tôi, tiếng cười của họ liền im bật.

Tôi tìm một bình hoa cắm hoa vào, lại nhìn xung quanh, tất cả mọi thứ đều gọn gàng ngăn nắp, chứng tỏ người đã chuyển vào ở không phải chỉ mới một hai ngày.

Khi các đồng nghiệp ra về, tôi hỏi Liễu Liễu vì sao không nói cho tôi biết việc chuyển nhà sớm hơn một chút.

“Đều đã sắp xếp ổn thỏa rồi, còn để ý chuyện này làm gì chứ?” Liễu Liễu dọn dẹp mấy vỏ trái cây trên bàn trà, không ngừng đầu lên, nhẹ giọng trả lời.

Tôi thở dài ôm lấy em, “Anh còn là bạn trai của em không?”

Liễu Liễu cười khẽ, “Ngây thơ!”

Buổi tối hôm đó là lần đầu tiên tôi và Liễu Liễu tan rã trong không vui.

Điền Tử Nhân lại là hàng xóm lâu trên của Liễu Liễu, một ngọn lửa không biết tên nổi lên trong lòng, tôi muốn áp chế nhưng không thể được. Tôi hỏi em chuyển đến đây là vì Điền Tử Nhân à?

Liễu Liễu mặt mày cười, “Tùy anh nghĩ thế nào thì nghĩ.”

Tôi tông cửa xông ra ngoài.

Nhưng một lát sau tôi lại chủ động gọi điện cho Liễu Liễu. Bên kia điện thoại em nén tiếng thở dài, ậm ừ đáp lại.

Tôi làm vài món ăn, cuối tuần gọi em đến.

Mở ti vi lên xem kênh giải trí, Mạc Tri Văn trả lời phỏng vấn, Liễu Liễu nhìn chăm chú.

Tôi gọi em đến ăn cơm, em quay đầu, ánh mắt nhìn tôi như nhìn một người xa lạ.

“Anh... Thật sự yêu cô ấy phải không?” Một lúc lâu sau, em hỏi.

Tôi đờ ra, không biết nên nói tiếp thế nào.

“Nếu không phải yêu, sao có thể giúp cô ấy nhiều như vậy?”

Tôi nâng mặt em lên, nghiêm túc nói: “Bọn anh đã từng ở bên nhau một thời gian, nhưng những chuyện này đều đã là quá khứ. Bây giờ bọn anh chỉ là quan hệ đối tác.”

“Chỉ vì đã từng ở bên cạnh nhau?”

Tôi gật đầu.

Em ừ một tiếng, vào toilet rửa tay, sau đó mới ngoan ngoãn ngồi xuống bàn ăn cơm. Mặc dù sau đó em vẫn nói cười, nhưng tôi biết em hoàn toàn không tin lời nói của tôi.

Không hiểu sao tôi lại có cảm giác sợ hãi, sợ rằng tôi đang dần mất em. Tôi nắm chặt lấy tay em, lại chạm vào một mảnh lạnh lẽo...

Một ngày mới bắt đầu, tia nắng sớm mai len vào phòng, nháy mắt chiếu sáng từng ngõ ngách. Tôi nhìn chính mình trong gương, gương mặt nhợt nhạt, hốc mắt thâm quầng.

Tôi cười khổ, sao tôi lại tiếp tục tự lừa mình như thế, Liễu Liễu đã thật sự rời khỏi đây.

Tôi yêu em, chưa bao giờ ngừng nghĩ.

Dù chỉ một phút tôi cũng không thể chịu được cảm giác trống vắng khi rời xa Liễu Liễu, tôi muốn đi Tứ Xuyên, mặc kệ em ở đâu.

Mất hai tiếng rưỡi đi máy bay, bốn giờ đi tàu hỏa, tiếp theo là hai giờ đi ô tô, trước khi trời tối, cuối cùng tôi cũng tìm được thôn xóm nho nhỏ dưới chân núi kia.

Chào đón tôi là một tin tức vô cùng tốt, lực lượng tìm kiếm ở giữa trưa, tại một khe núi đã tìm được Liễu Liễu đang ở trong tình trạng hôn mê.

Bỏ mặt ánh mắt ngạc nhiên của người qua đường và người trong bệnh viện, tôi lau nước mắt không ngừng rơi trên mặt, chạy về phía phòng bệnh.

Tóc của Liễu Liễu vì phải phẫu thuật nên đã bị cạo, mũi đặt hai ống dưỡng khí, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, cha mẹ cô

ấy khóc đến hai mắt sưng đỏ, còn vẻ mặt của Điền Tử Nhân đứng bên cạnh cũng mang nét lo âu, buồn bã.

Điền Tử Nhân giới thiệu với ba mẹ Liễu Liễu tôi là đồng nghiệp của em. Tôi cũng không thể nói gì nhiều hơn, bởi vì đây là sự thật. Anh ta nói Liễu Liễu không bị đất đá trôi vùi lấp là may mắn, nhưng không may là Liễu Liễu lại bị rơi xuống khe núi, bị thương đến đầu, phải tiến hành phẫu thuật, còn lại thì phải trông chờ vào ý chí sinh tồn của Liễu Liễu.

Trời càng về khuya, dưới màn mưa lạnh lẽo ẩm ướt, tôi hút thuốc đến hừng đông, môi vẫn run run không ngừng.

Giữa trưa hôm sau, Liễu Liễu từ từ mở mắt, ba mẹ em khóc gọi tên em, em khó nhọc mở đôi môi khô nứt, ánh mắt dừng trên người Điền Tử Nhân.

Điền Tử Nhân nắm tay em, nhẹ nhàng hôn lên, có lẽ đây là lễ nghi của phương tây.

Sau đó em cầm chậm quay đầu về phía tôi, “Anh là ai?” Em nhú mày hỏi.

GIÓ THỔI MÙA HÈ

Lâm Địch Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Bí Mật Không Thể Nói (End)

[Nàng tiên cá] phiên bản đời thực.

Liều Liều đã quên tôi, không chỉ tôi mà còn đa số những ký ức khi đến Tứ Xuyên em cũng quên mất. Hơn nữa em đã yêu Điền Tử Nhân.

Điền Tử Nhân đã yêu em từ lâu. Người đàn ông như vậy, có bằng cấp tốt, có gia cảnh giàu có, giơ tay nhắc chân đều tản ra phong độ của giới thượng lưu, khuôn mặt anh tuấn, nói năng tao nhã lại còn rất biết cách dịu dàng chăm sóc. Anh ta đã cực nhọc cả ngày lẫn đêm không ngừng ở bên cạnh Liều Liều, chăm lo chu toàn cho Liều Liều.

Yêu anh ta là chuyện sớm muộn thôi.

Tôi mang theo nụ cười rời khỏi Tứ Xuyên, cho dù Liều Liều không còn nhớ tôi là ai, không còn nhớ chúng tôi đã từng yêu nhau, nhưng sau này chúng tôi không cần phải tránh nhau nữa. Chúng tôi có thể ngẫu nhiên gặp mặt, cùng sống dưới một bầu trời, tôi đã cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Mạc Tri Văn tới đón tôi, liên tục hỏi về tình hình của Liều Liều.

Tôi kinh ngạc nhìn cô ấy, sao cô ấy lại quen biết Liều Liều.

Mạc Tri Văn áy náy cúi đầu, em chỉ nói một chút... chuyện trước kia của chúng ta.

Chuyện gì? Hô hấp của tôi như muốn dừng lại.

“Hôn nhân của chúng ta... Cả cái thai không thể không phá... Và giấc mộng chung của chúng tôi... Ngôn Mặc, em yêu anh!”

Tôi bật cười, tiếng cười rất lớn, cười ra nước mắt.

Đàn ông chắc hẳn nên quý trọng người phụ nữ đã yêu anh ta khi anh ta chỉ có hai bàn tay trắng, cô ấy yêu là vì yêu. Cho nên khi Mạc Tri Văn kiên quyết muốn chia tay, tôi không hề hận cô ấy, tôi không thể cho cô ấy thứ cô ấy muốn, nhưng tôi vẫn sẽ dốc sức giúp đỡ cô ấy.

Công ty nhắm vào hình tượng trong sáng thuần khiết, quyết định để cô ấy phát triển theo phong cách này. Hôn nhân ngắn ngủi của tôi và cô ấy, không nghi ngờ gì chính là chương ngại lớn nhất, cô ấy cầu xin tôi vĩnh viễn không nên nói cho bất cứ ai biết.

Tôi làm được.

Liễu Liễu từng hỏi tôi, chỉ vì chúng tôi đã từng ở bên cạnh nhau sao? Khi đó chắc hẳn và Mạc Tri Văn đã đi tìm em, những điều Mạc Tri Văn nói đều là sự thật sao, không, tôi hiểu rõ tính cách của Mạc Tri Văn, tài ăn nói của cô ta tốt lắm. Liễu Liễu đơn thuần như vậy sao có thể suy nghĩ sâu xa về mối quan hệ cộng tác của tôi và Mạc Tri Văn được?

Tất cả đều không cần giải thích, vận mệnh đều đã được an bài.

Đêm qua, trời mưa rất to khiến không khí tươi mát lạ thường, ánh mặt trời chói chang hơn.

Từ Giai gọi điện thoại cho tôi, Liễu Liễu đã trở lại, mọi người đều muốn mở một buổi tiệc nhỏ vì cô ấy, hỏi tôi có muốn đến hay không?

Tôi nói tôi đương nhiên sẽ đến.

Tôi mua một bó hoa Bách Hợp màu tím, mười hai đóa, tôi không biết hoa này có ý nghĩa như thế nào, mười hai đóa lại tượng trưng cho điều gì, tôi chỉ cảm thấy như vậy nhìn rất đẹp.

Tóc Liễu Liễu đã dài ra, nhìn giống như một cậu học sinh nhỏ nhắn, thanh tú, sắc mặt của em vẫn tái nhợt như trước, nhưng tâm trạng lại tốt hơn. Điền Tử Nhân đưa cho em một ly nước trái cây, gấp thức ăn, giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ, không một ai trong bữa tiệc có thể bỏ qua được bầu không khí ngọt ngào giữa họ.

Không ai nhắc tới chuyện lúc trước của tôi và Liễu Liễu, bởi vì ai nấy trong chúng tôi đều hiểu được, Liễu Liễu và Điền Tử Nhân vô cùng xứng đôi.

Từ Giai đồng tình liếc nhìn tôi, tôi cười cười, lắc lắc ly rượu trong tay.

Đến giữa bữa tiệc, Điền Tử Nhân đưa Liễu Liễu đi nghỉ ngơi, tình trạng thân thể của em bây giờ không thể chịu được một chút mệt mỏi nào nữa.

Tôi uống sạch ly rượu trong tay, cùng chào tạm biệt mọi người. Lúc ra ngoài, bước chân có chút lảo đảo, tôi nghĩ hình như mình đã say rồi.

Thành phố này vào mùa hè luôn nóng đến ngột ngạt, ban ngày lại rất dài, nên có chút phiền chán.

Ngày Điền Tử Nhân cầu hôn Liễu Liễu, tôi cũng ở đó. Ngày đó là sinh nhật ba mươi tuổi của Điền Tử Nhân, còn hiện tại tôi là bạn tốt của bọn họ, những cuộc gặp mặt lớn nhỏ này đó cũng không thiếu mặt tôi được.

Khi ánh đèn bị tắt, chỉ còn lại ánh sáng mờ ảo từ những ngọn nến cắm trên chiếc bánh sinh nhật, Điền Tử Nhân quỳ một gối trước mặt Liễu Liễu, cầm trong tay một chiếc nhẫn kim cương.

“Anh vẫn luôn mong mỗi một phần quà sinh nhật như vậy, em nguyện ý cho anh sao?” Anh ta thâm tình, chân thành nhìn em, chờ đợi em trả lời.

Liều Liều ôm mặt khóc, những nữ giáo sư khác cũng khóc.

Liều Liều nhận lấy chiếc nhẫn kim cương kia, bọn họ ôn nhau, trao nhau nụ hôn hạnh phúc.

Từ Giai nói: “Anh bây giờ đã là người nổi tiếng, bao nhiêu người đẹp đều chủ động yêu thương nhưng nhớ với anh, Liều Liều là một đóa hoa nhỏ tươi mát ngây ngô, mất đi cũng không có bao nhiêu đáng tiếc, sau này anh chắc hẳn sẽ có cả một cánh đồng hoa cho anh chọn thôi.”

Tôi gật gật đầu đồng ý. Có điều, cánh đồng tuy lớn nhưng lại không bằng tình cảm chân thành kia.

Mùa đông đến, tóc Liều Liều đã dài đến thắt lưng, hôn lễ của em và Điền Tử Nhân cũng tổ chức trong thời gian này, ngay ngày đầu năm mới. Sau khi hôn lễ kết thúc, hai người sẽ ra nước ngoài định cư.

Buổi tối cuối cùng trước khi sang năm mới, tôi gọi điện thoại cho Liều Liều, mời em ăn một bữa cơm.

Vẫn là vị trí dựa vào cửa sổ, tôi chuẩn bị cho mình và em một ít hải sản và rau dưa đơn giản. Tôi lừa mình dối người nói cho chính mình rằng, cô gái trước mắt vẫn là Liều Liều của tôi.

Khẩu vị của Liều Liều rất tốt, em ăn gần hết cơm, còn nói cho tôi biết hôn lễ là chuyện phiền phức cỡ nào, đến mức khiến em muốn bỏ trốn.

Tôi rất muốn nói, anh sẽ mang em bỏ trốn, đi đến một nơi không có ai biết chúng ta, làm một đôi vợ chồng bình thường, nắm tay nhau sống đến già.

Nhưng cuối cùng tôi cũng không nói ra, chỉ rót cho em một chén nước thấm giọng.

Sau đó tôi đưa em đến dưới lầu nhà trọ, cùng em đi đến đầu cầu thang.

Nhưng khi em bước lên lầu, lại đột nhiên vịn lấy lan can, vẻ mặt mờ mịt như không biết mình đang ở chỗ nào.

Tôi nghĩ có lẽ em thấy khó chịu nên bước lại đỡ em. Em chậm rãi xoay người lại, thở dài một tiếng, rồi đột nhiên ôm lấy thắt lưng tôi, kiễng chân hôn lên đôi môi hơi lạnh của tôi, nhẹ nhàng day cấn, bằng độ mạnh yếu mềm nhẹ quen thuộc.

“Ngôn Mặc, hẹn gặp lại!”

Em buông tôi ra, biến mất ở góc khuất trên cầu thang.

Tôi nhắm mắt lại, hung hăng áp chế đau đớn trong ngực.

Ngày mai, Liễu Liễu kết hôn, cũng là lúc tôi rời khỏi thành phố này.

Câu chuyện đã xảy ra vào mùa hè ấy, đã theo cơn gió dần dần tan biến mất.

HẾT

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Gió Cuốn Đi Mùa Hạ

Chương 2: Dịu Dàng Lần Sau Cuối

Chương 3: Trời Thu Không Trở Lại (1)

Chương 4: Trời Thu Không Trở Lại (2)

Chương 5: Trời Thu Không Trở Lại (3)

Chương 6: Nghe Nói Tình Yêu Đã Trở Lại (1)

Chương 7: Nghe Nói Tình Yêu Đã Trở Lại (2)

Chương 8: Hết Lần Này Tới Lần Khác Yêu Em

Chương 9: Buông Bỏ Tất Cả Để Bên Em (1)

Chương 10: Buông Bỏ Tất Cả Để Bên Em (2)

Chương 11: Buông Bỏ Tất Cả Để Bên Em (3)

Chương 12: Xinh Đẹp Không Gì Sánh Kịp

Chương 13: Bí Mật Không Thể Nói (1)

Chương 14: Bí Mật Không Thể Nói (2)

Chương 15: Bí Mật Không Thể Nói (End)